HEGEMONIE SAU LUPTA PENTRU SUPRAVIEŢUIRE POINT^ 'vedere BEST seller la nivel național "Citind astăzi pe Chomsky, este îndrumător și instructiv El este un fenomen global poate cea mai citită voce despre zborurile străine de pe planetă"-fte New York Times Bwk Review s ξ: MP AM Mohm: VL * CHOMKY HEGEMONIE SAU Supraviețuirea CĂUTAREA AMERICII PENTRU DOMINAȚIA GLOBALĂ CU UN NOU AFTERWORO Y AUTORUL PROIECT IMPERIUL zerouri chomsky HEGEMONIE SAU LUPTA PENTRU SUPRAVIEŢUIRE Căutarea SUA pentru dominarea lumii Traducere din engleză de Ilya Kharlamov MOSCOVA UDC [, + ,]( ) BBK (o) + (Coe), art X Noam Chomsky Hegemony sau Survival America's Quest for Global Dominance Şcoala de Traduceri V Bakanov Publicarea unei cărți din seria Point of View nu înseamnă că editorul împărtășește opinia autorului cu privire la această problemă Suntem mereu gata să dăm cuvântul adversarilor săi Chomsky, Noam X Hegemonie sau lupta pentru supraviețuire: dorința SUA de dominare a lumii / Noam Chomsky; pe din engleza Ilya Kharlamov - M : CAPITAL-PRINT, - p - (Punct de vedere) ISBN - - - - (rusă) ISBN - - - Cartea lui Noam Chomsky Hegemony or the Struggle for Survival, un best-seller instantaneu în Statele Unite, ilustrează modul în care America își urmărește în mod activ marea sa strategie imperială în întreaga lume de mai bine de jumătate de secol Conducerea americană și-a arătat disponibilitatea - ca și în timpul crizei din Caraibe - de a-și asuma orice risc pentru a obține dominația mondială Intelectualul de renume mondial, Noam Chomsky, explorează în această carte cauzele și originile a ceea ce ne-a adus în pragul unei catastrofe globale, ceea ce îi conduce pe liderii țărilor noastre atunci când ne pun pe toți cu bună știință în pericol de moarte UDC [+ C) BBK (o) + (Coe), s ISBN - - - - (rusă) ISBN - - - Copyright (c) bv Aviva Chomsky, Diana Chomsky și Harry Chomsky (c) I Kharlamov, traducere, (c) SRL "Editura STOLYTSA-PRINT", Capitolul întâi Priorități și perspective În urmă cu câțiva ani, eminentul biolog Ernst Mair și-a publicat gândurile despre probabilitatea de a găsi inteligență extraterestră( ) El a apreciat astfel de șanse ca fiind extrem de mici Argumentul său s-a dezvoltat în jurul unei înțelegeri a adaptabilității - ceea ce numim "inteligență superioară" Autorul însuși a desemnat "mintea superioară" ca o anumită formă de organizare a intelectului uman Mair a stabilit că de la nașterea vieții pe Pământ, în urmă cu aproximativ cincizeci de miliarde de ani, din întreaga varietate de specii biologice, doar una ar putea atinge nivelul de inteligență suficient pentru a crea o civilizație Acest lucru s-a întâmplat destul de recent, cu doar câteva sute de mii de ani în urmă Din toate punctele de vedere, un singur grup de indivizi a supraviețuit, din care toți suntem descendenți Mayr a sugerat că în cadrul selecției naturale, organizarea intelectuală a unei persoane nu este deloc cea mai competitivă Întregul curs al dezvoltării vieții pe Pământ servește la respingerea tezei că "este mai bine să fii rezonabil decât prost" Priorități și perspective fum " Cel puțin, judecând după criteriul supraviețuirii biologice, se poate afirma că gândacii și bacteriile au depășit cu mult oamenii Mair a ajuns, de asemenea, la o concluzie destul de sumbră despre durata medie de viață a unei specii individuale, concluzionand că "este de aproximativ o sută de mii de ani" Se apropie o etapă în dezvoltarea omenirii când vom putea răspunde la întrebarea: este mai bine să fim rezonabili sau proști? Cea mai încurajatoare perspectivă este că răspunsul la această întrebare nu va fi găsit Altfel, ne putem confrunta cu faptul evident că rasa umană a fost, într-un fel, o "eroare biologică" Își petrece cei o sută de mii de ani care îi sunt destinați autodistrugerii și ucide treptat toate ființele vii Fără îndoială, această specie a stăpânit perfect doar

aceste abilități Într-o astfel de situație, un observator imaginar de pe o altă planetă poate concluziona pe bună dreptate că rasa umană de-a lungul istoriei sale, în special în ultimele câteva sute de ani, a demonstrat doar această abilitate În același timp, el a provocat daune semnificative mediului, a exterminat populații de organisme mai complexe, și-a distrus cu prudență și sânge rece propriul soi Două superputeri Începutul anului a adus multe confirmări evidente ale amenințării la adresa supraviețuirii umane La începutul toamnei anului , s-a stabilit că cea mai probabilă catastrofă nucleară a fost evitată în mod miraculos în urmă cu patruzeci de ani Imediat după această descoperire uluitoare, administrația președintelui american George W Bush a blocat inițiativele ONU de a interzice utilizarea dezvoltarea și plasarea armelor nucleare în spațiul cosmic Nu știu despre tine, dar încrederea mea în propria mea siguranță a fost zdruncinată Guvernul SUA a restrâns negocierile internaționale care vizează prevenirea ostilităților prin folosirea armelor biologice Statele Unite au susținut că o invazie a Irakului este inevitabilă, în ciuda protestelor publice fără precedent Organizațiile medicale caritabile și reputate cu experiență vastă în Irak au avertizat că o invazie deliberată ar putea duce la o catastrofă umanitară Aceste avertismente au fost ignorate de Washington și nu au trezit interesul mass-media cuvenit Grupul de lucru special al experților guvernului SUA a concluzionat că există posibilitatea unor atacuri teroriste folosind arme de distrugere în masă pe teritoriul țării și a explicat că probabilitatea unor astfel de atacuri crește odată cu apropierea războiului din Irak O serie de experți și reprezentanți ai serviciilor de informații au emis avertismente similare, subliniind că atitudinea beligerantă a Washingtonului crește amenințarea teroristă internațională și amenință cu răspândirea armelor de distrugere în masă Aceste avertismente au fost, de asemenea, neascultate În septembrie , administrația Bush și-a dezvăluit oficial noua sa Strategie de Securitate Națională, în baza căreia SUA și-au proclamat dreptul de a folosi forța militară împotriva oricărei provocări la adresa hegemoniei mondiale durabile Noua mare strategie, care prevede lovituri preventive împotriva inamicilor, a provocat un val de indignare în întreaga lume și critici din partea unor reprezentanți ai elitei politicii externe americane În luna septembrie a aceluiaşi an, Priorități și perspective a lansat o campanie de propagandă menită să creeze imaginea lui Saddam Hussein ca cel mai formidabil inamic al Statelor Unite Scopul său a fost să introducă în conștiința publică ideea că Hussein a fost responsabil pentru atacurile din septembrie și intenționează să întreprindă acțiuni similare în viitorul apropiat Lansarea acestei campanii a fost programată să coincidă cu începutul alegerilor pentru Congresul SUA și a fost o măsură eficientă a influenței ideologice asupra formării preferințelor americane În general, campania a contribuit la o schimbare pozitivă a opiniei publice americane în comparație cu poziția de condamnare a comunității internaționale Ea a contribuit, de asemenea, la realizarea obiectivelor electorale ale Guvernului SUA și la crearea condițiilor necesare pentru utilizarea Irakului ca teren de testare pentru doctrina proclamată Președintele Bush și anturajul său sunt neclintiți în dorința lor de a renunța la eforturile comunității internaționale de a reduce riscurile de mediu care reprezintă o amenințare tot mai mare Aceasta folosește pretexte care ascund dorința internă a guvernului SUA de a limita influența sectorului privat Potrivit editorului al revistei Science a lui Donald Kennedy, Programul guvernamental de știință privind schimbările

climatice nu este altceva decât o parodie de activitate serioasă "Programul nu oferă recomandări pentru a reduce emisiile nocive în atmosferă sau pentru a reduce impactul negativ asupra mediului" Dezvoltatorii săi se mulțumesc cu "o definiție arbitrară a ratei de reducere a emisiilor nocive, la care, totuși, volumul total al emisiilor din SUA va continua să crească cu aproximativ % în decurs de zece ani", potrivit datelor topește Donald Kennedy "Refuzând să ia în considerare o serie de semne din ce în ce mai clare ale unei amenințări care se profilează", specialiștii care lucrează la program nici măcar nu s-au obosit să analizeze probabilitatea unui "proces natural brusc" care ar putea rezulta din încălzirea pe termen scurt Consecința sa va fi o fluctuație semnificativă a temperaturii, care este plină de o amenințare serioasă pentru Statele Unite, Europa și alte țări din zona temperată "Neglijarea de către Administrația Bush a implicării multilaterale în încălzirea globală", continuă Kennedy, "indică o poziție care a devenit punctul de plecare într-un proces îndelungat de erodare a relațiilor de prietenie cu Europa, care a dus la "dezamăgire reciprocă mocnitoare" ( ) Până în octombrie , a devenit clar că lumea era mai preocupată de îndemnul de neoprit al SUA de a folosi forța militară decât de amenințarea reprezentată de Saddam Hussein În situația actuală, comunitatea internațională s-a dovedit a fi interesată atât de "înfrângerea Statelor Unite ca gigant mondial", cât și de "privarea despotului Saddam de armele sale" ( ) Temerile comunității mondiale s-au intensificat în lunile care au urmat deciziei gigantului de a invada Irakul Adoptarea unei astfel de decizii nu a depins ~ de dacă inspectorii internaționali ONU au putut detecta prezența în țară a armelor de distrugere în masă, atât de necesare pentru a justifica oportunitatea întreprinderii americane, sau nu Până în decembrie, potrivit sondajelor internaționale de opinie, doar aproximativ % dintre cei chestionați în afara SUA au susținut astfel de acțiuni Două luni mai târziu, în timpul cărora au avut loc proteste de amploare, în presă a fost publicată următoarea declarație: "Au mai rămas doar două superputeri pe planetă - Statele Unite și Capitolul întâi Priorități și perspective opinia publică internațională" ("SUA" în acest caz exprimă puterea statului, și nu opinia societății sau a elitei) ( ) Până la începutul anului , unele studii au observat o creștere semnificativă a fricii față de această țară și a neîncrederii față de conducerea sa politică Politicienii americani, sub masca serviciului și angajamentului sincer față de drepturile omului, respectarea principiilor democratice, au arătat în practică un grad istoric complet, fără egal, al cinismului lor, desconsiderare atât pentru primul, cât și pentru al doilea În acest sens, cei care se gândesc serios la soarta generațiilor viitoare au simțit probabil cea mai puternică îngrijorare cu privire la noua ordine a lucrurilor În ciuda faptului că creatorii noii politici a lui George W Bush aparțin aripii extrem de tradiționaliste a spectrului politic și ideologic american, programele și doctrinele lor se bazează pe idei care sunt înrădăcinate în istoria SUA și se referă la experiența pretendenților spre dominarea lumii În acest sens, cea mai mare îngrijorare este cauzată de faptul că acțiunile experților din mediul președintelui american sunt în concordanță cu dominația ideologică din Statele Unite g linia logică şi instituţiile sociale care o exprimă Istoria este plină de exemple de lideri politici care încearcă să folosească forța sau intimidarea în fața unui pericol grav și a dezastrelor Cu toate acestea, în lumea modernă, mizele jocului politic au devenit disproporționat Problema alegerii între dominarea lumii și

supraviețuire este mai acută ca niciodată Să încercăm să înțelegem câteva dintre modelele unui astfel de tablou mozaic al lumii moderne, luând în considerare un anumit stat care se străduiește să devină un hegemon Acțiuni și set de principii Principiile după care se ghidează această putere ar trebui să facă obiectul unui studiu atent pentru fiecare persoană, în special pentru reprezentanții națiunii americane Mulți au privilegii și libertăți speciale care fac posibilă determinarea cursului vieții noastre - nu uitați de îndatoririle care decurg direct din privilegiul de a avea drepturi teritoriul inamic Cei care doresc să-și alinieze angajamentele la principiile democratice ar trebui să fie conștienți de potențialele obstacole de pe parcurs În statele totalitare astfel de obstacole sunt evidente, în societățile democratice sunt nivelate În ciuda diferențelor de abordări (metode), regimurile totalitare și democratice urmăresc același scop, care este să înfrâneze "marele monstru" - așa a numit Alexander Hamilton poporul Stabilirea controlului asupra masei populației a fost întotdeauna cea mai importantă sarcină pentru autorități și aristocrație, mai ales după prima revoluție democratică din Anglia din secolul al XVII-lea Aristocrația, care se numea "oameni nobili", a fost îngrozită când "o grămadă de creaturi frivole în formă umană" a respins întregul sistem de principii fundamentale ale conflictului civil care se desfășoară între rege și Parlamentul Angliei Ea a susținut formarea unui guvern "dintre compatrioții ei care le înțeleg nevoile", și nu dintr-un cerc de "aristocrați și domni care le-au dat legi Puterea lor este dată sub frică și prin frică ei guvernează poporul, ale cărui dureri nu le cunosc Priorități și perspective yut" Oamenii nobili au descoperit că, dacă un popor este atât de "corupt și corupt" încât acordă putere unor oameni slabi și nedemni, este mai probabil să renunțe la putere în favoarea unei minorități de oameni decente Aproape trei secole mai târziu, această poziție s-a reflectat în concepțiile social-idealiste ale lui W Wilson Se pare că în afara Statelor Unite, Washingtonul încearcă să introducă principiul guvernării "minorității demne" În politica internă, este necesar să se susțină sistemul de luare a deciziilor politice de către elită cu aprobarea societății Acest sistem poate fi numit mai degrabă "poliarhie" - în terminologia științei politice - decât o democrație ( ) În calitate de președinte, Woodrow Wilson a recurs adesea la utilizarea măsurilor represive chiar și în politica internă a SUA Cu toate acestea, în societățile care au atins un grad înalt de libertate și drepturi în cursul unor conflicte civile prelungite, astfel de tactici nu sunt de obicei aplicabile În momentul în care Wilson a fost ales președinte, elitele politice din Statele Unite și Marea Britanie erau profund conștiente că constrângerea în societățile lor nu era foarte eficientă și că era mai bine să dezvolte o modalitate de a îmblânzi "monstrul" influențând opinia publică și schimbarea atitudinilor valorice ale cetăţenilor Industrii întregi sunt implicate în implementarea acestor obiective Potrivit lui Wilson însuși, pentru a menține "stabilitatea, legea și ordinea", puterea ar trebui dată în mâinile reprezentanților elitei aristocratice, care aduce "idealuri înalte" lumii ( ) Această idee a fost împărtășită de cei mai importanți gânditori sociali și politici Walter Lipman, în scrierile sale de pionierat despre democrație, a făcut odată teza că "oamenii trebuie pus la locul lor" Acest lucru poate fi realizat în parte printr-un "sistem de consens social", "practică deliberată și o formă organizatorică permanentă de control asupra maselor Această abordare revoluționară a aplicării principiilor democratice permite "clasei profesionale" să răspundă "necesităților publice" care sunt

"deseori destul de deplasate cu opinia publică" De fapt, acesta este idealul leninist Lipman a studiat dinamica schimbării revoluționare în practica democratică publică direct ca membru al Comitetului Wilson pentru Informații Publice Acest Comitet a fost creat pentru a coordona desfășurarea propagandei militare și a obținut un succes semnificativ în activitățile sale, stimulând aspirațiile militariste Lipman credea că "persoanele responsabile" care iau principalele decizii politice ar trebui "să fie ferite de vuietul și indignarea turmei frenetice" Acești străini ignoranți și intruzivi ar trebui să fie "observatori" și nu "participanți" la procesul politic Această "turmă" nu îndeplinește nicio funcție politică: ocazional votează în alegeri în sprijinul unuia sau altuia reprezentant al clasei conducătoare Persoanele responsabile își dobândesc statutul nu prin prezența unui talent sau cunoștințe speciale, ci prin faptul de supunere conștientă față de sistemul existent de relații de putere și fidelitate față de principiile sale organizaționale Este necesar ca deciziile sociale și economice cheie să fie luate în cadrul instituțiilor cu control autoritar ierarhic, în timp ce participarea celebrului "monstru" este redusă la o sferă limitată a vieții publice Nu există o opinie fără echivoc cu privire la cât de limitată ar trebui să fie această zonă Reprezentanții gândirii neoliberale din ultimii de ani au considerat că viața publică ar trebui să fie unsprezece Priorități și perspective limitat efectiv, în timp ce procesul de luare a deciziilor politice se află la cheremul unor clanuri oligarhice locale nesocotite, strâns legate între ele și cu autoritățile unui număr de state influente Democrația poate continua să existe doar într-o formă extrem de restrânsă Susținătorii cursului Reagan-Bush iau poziții extrem de radicale în acest sens, dar domeniul lor de activitate este destul de limitat Unii credeau că nu există deloc un spectru politic, ridiculizându-i pe politologii care își câștigă existența comparând ratingurile de comedie NBC și CBS în timpul unei campanii electorale "Prin acorduri tacite, cele două partide principale transformă dezbaterile prezidențiale într-un teatru kabuki politic [în care] interpreții își cunosc rolurile și toată lumea urmează un scenariu stabilit" Chiar dacă "jocă un joc bun de integritate", nu ar trebui să o iei în serios* ' Dacă societatea încetează să mai fie apolitică, apare o "criză a democrației", care trebuie depășită prin reforma instituțiilor responsabile cu "educația tineretului" - școli, universități, biserici etc schimbări în controlul statului asupra mass-media dacă autocenzura nu este suficientă" ( ) Asemenea opinii se întorc la surse constituționale autorizate J Madison credea că puterea ar trebui dată în mâinile celor mai bogați (oameni care pot fi numiți "sarea națiunii"), cei mai de succes cetățeni care înțeleg că sarcina principală a guvernului este "de a proteja minoritatea prosperă" din atacurile majorității" Viziunea asupra lumii a lui Madison era precapitalistă El credea că este numit un conducător iluminat și "gânditor bine intenționat" Cei care guvernează vor putea "recunoaște interesele cheie ale țării lor" și îi vor proteja de răul care le-a făcut o majoritate democratică Madison credea că răul poate fi evitat prin introducerea unui sistem de separare a puterilor, pe care el însuși l-a dezvoltat Mai târziu, el a concluzionat cu teamă că, odată cu creșterea numărului celor care sunt "pregătiți să muncească în orice condiții, dar în adâncul sufletului nu au speranțe pentru o distribuție mai echitabilă a bunurilor", ar putea apărea grave tulburări sociale De-a lungul istoriei moderne, conflictele privind "cine va conduce și cum" au jucat un rol major Chiar David Hume a remarcat că controlul opiniei publice stă la baza guvernării, atât cea

mai despotică cât și cea mai liberală Cu toate acestea, aici trebuie făcută o completare Dovezile acestui tipar sunt mult mai semnificative în societățile liberale, unde supunerea nu poate fi obținută prin măsuri dure Este firesc ca mijloacele de control al conștiinței publice - numite sincer propagandă, înainte ca cuvântul să devină demodat din cauza asocierii cu metode totalitare de guvernare - să apară în comunitățile cele mai deschise Pionierul a fost Marea Britanie cu Ministerul Informațiilor, ale cărui atribuții erau însărcinate cu dirijarea minții întregii omeniri În urma acesteia, W Wilson a creat Comitetul de informare publică Succesul activității de propagandă a acestui Comitet a inspirat munca teoreticienilor progresiști ai democrației și a pus bazele ramurii științifice moderne a managementului politic, care se ocupă de relațiile publice Membri de frunte ai Comitetului pentru Informații Publice, cum ar fi Walter Lipman și Edward Bernays, pe baza experienței pozitive acumulate de manipulare a conștiinței publice Capitolul întâi Priorități și perspective niem, a oferit o descriere clară a activităților sale Potrivit lui Bernays, sarcina principală a Comitetului a fost dezvoltarea unei tehnologii pentru reproducerea consensului, care este însăși esența procesului democratic Termenul "propaganda" a apărut pentru prima dată în Encyclopedia Britannica în , iar zece ani mai târziu - în Enciclopedia Științelor Sociale, după confirmarea științifică de către Harold Lasswell a noilor metode de stăpânire a conștiinței de masă Savantul în istoria propagandei Randal Marlin a scris că metodele de pionierat au fost de o importanță deosebită datorită utilizării lor pe scară largă în întreaga lume: în Germania nazistă, Africa de Sud, URSS și Pentagonul SUA Cu toate acestea, realizările mașinii de propagandă au dus în cele din urmă la stagnarea acestor regimuri ( ) Devine deosebit de dificil să controlezi opinia publică în interiorul unei țări atunci când liderii acesteia iau măsuri sincer nepopulare În acest caz, conducerea politică este probabil să urmeze exemplul administrației Reagan, care a creat Departamentul de Diplomație Publică pentru a obține un consens în societate pe fundalul politicii mortale duse de Statele Unite în America Centrală Un înalt oficial al guvernului american a descris Operațiunea Adevărul ca "un sistem larg de măsuri care amintește de tacticile militare de influențare a populațiilor civile de către inamic și neutru "Operațiunea Adevărul" este numele unei organizații publice non-profit americane care sprijină veteranii operațiunilor militare din Irak și Afganistan, cea mai mare societate de veterani din Statele Unite Este conceput pentru a informa publicul despre problemele veteranilor, joacă un rol important în modelarea percepției publice asupra conflictelor militare - Notă, trad teritorii" Aceasta este o definiție sinceră a unei idei neclare a modului în care este percepută imaginea populației din SUA(,) Teritoriul unui inamic extern În timp ce propaganda masivă face posibilă controlul inamicilor interni, mijloacele directe de influență devin disponibile în străinătate Persoanele cheie din administrația președintelui George W Bush provin din cele mai recționare cercuri din jurul președinților R Reagan și George W Bush Confirmare elocventă a acestui lucru este politica dusă de aceștia în primele etape ale președinției Când reprezentanții bisericii, alături de alți critici ai politicii externe a SUA în America Latină, au vorbit împotriva regimului obișnuit de violență și represiune, administrația Reagan a răspuns lansând campania "Războiul împotriva terorii", care a fost anunțată imediat după ce Reagan a fost ales în SUA preşedinte în Nu este surprinzător că inițiativa SUA a escaladat într-un război

folosind metode teroriste - o serie de crime, torturi și barbarie - care s-au răspândit în multe alte regiuni ale lumii În Nicaragua, guvernul SUA a pierdut la un moment dat controlul asupra armatei, care a fost folosită pentru a supune populația locală Această politică este o moștenire amară a concepțiilor idealiste ale lui W Wilson Ca urmare a răsturnării dictaturii Somoza, susținută de SUA, rebelii sandiniști au dezarmat Garda Națională criminală Nicaragua a fost victima unei campanii teroriste internaționale care a dus la devastatoare Priorități și perspective consecințe pentru această țară Chiar și efectul psihologic al războiului american cu utilizarea metodelor teroriste are un impact foarte puternic Sentimentul de vitalitate inepuizabilă și optimism care a apărut în rândul nicaraguenilor după răsturnarea dictaturii nu a putut dura mult în condițiile în care superputerea în exercițiu și-a continuat invazia, distrugând speranțele pentru un viitor mai luminos În altă parte în America Centrală, controlul a fost menținut de miliții echipate și antrenate de Statele Unite În absența forțelor de autoapărare, a unei armate regulate capabile să protejeze populația civilă de teroriști, adică serviciile secrete înseși, izbucnirile de violență au devenit mai evidente Organizațiile pentru drepturile omului, reprezentanții bisericii, oamenii de știință din America Latină și mulți alții au raportat tot mai mult o creștere a crimelor și torturii Cu toate acestea, această informație nu a fost răspândită pe scară largă în Statele Unite, al căror guvern avea principala responsabilitate pentru situație, iar în scurt timp mențiunea acestui subiect s-a redus la nimic Până la mijlocul anilor , ca urmare a campaniilor teroriste organizate de Statele Unite, multe țări "au fost supuse panicii, intimidării colective și fricii omniprezente domnea în ele", a spus principala organizație ecleziastică pentru drepturile omului din El Salvador Populația s-a împăcat cu demonstrația zilnică de violență și scenele constante de crimă și tortură La întoarcerea dintr-o scurtă vizită în patria sa, în Guatemala, jurnalistul Julio Godoy a scris: se are impresia (poate avea impresia) că unii oficiali de la Casa Albă se închină zeilor azteci și le sacrifică sângele popoarelor din America Centrală A fost forțat să fugă din Guatemala casa mai devreme, când redacția ziarului La Epoca, în care lucra, a fost aruncată în aer de serviciile speciale ale țării Acest incident nu a trezit interesul Statelor Unite, prea ocupate să studieze atrocitățile inamicului oficial Participarea superputerii la susținerea terorii de stat în regiune este fără îndoială, deși este greu de găsit o confirmare directă a acestui lucru Guvernul SUA, scria Godoy, din America Centrală a adus la putere și a menținut forțe care puteau concura cu ușurință cu poliția secretă română "Securitatea" Nicolae Ceaușescu pentru acordarea primului loc în lume în materie de cruzime După ce liderii organizațiilor teroriste și-au atins toate scopurile, la San Salvador a avut loc o conferință a membrilor ordinului iezuit Acesta a discutat despre consecințele activităților teroriste din regiune și a oferit o evaluare adecvată tuturor participanților la acest proces Iezuiții înșiși aveau experiență mai mult decât suficientă, dincolo de observațiile sumbre din timpul formidabililor ani , pentru a trage un asemenea tip de concluzie Concluziile conferinței au arătat că nu trebuie să ne oprim doar asupra problemei terorismului Nu mai puțin importantă este "o încercare de a înțelege cât de mult contribuie întărirea imaginii terorii în mintea oamenilor la manipularea așteptărilor majorității", reducând capacitatea acesteia de a propune "alternative la cerințele hegemonul lumii" Acest lucru este important nu numai pentru America Centrală, ci

și pentru restul lumii Este esențial să lipsești oamenii de speranță Dacă acest lucru se poate realiza, instaurarea democrației formale devine posibilă și chiar preferabilă, dar numai ca mijloc de propagandă și PR Desigur, acest model este cel mai profund realizat de "monstri în formă umană", așa cum clasicul a numit odată oamenii de rând, sufăr timid, pentru că a contestat autoritățile, care încearcă să restabilească ordinea Această combinație de motive înseamnă că a doua superputere a lumii - opinia publică internațională - trebuie să încerce foarte mult să vadă dacă poate depăși măsurile de izolare îndreptate împotriva acesteia Trebuie să înceapă să ia în serios valori precum libertatea și justiția, despre care au devenit prea ușor de vorbit, dar mult mai greu de apărat și pus în practică Capitolul doi Marea strategie imperială În toamna anului , unul dintre cele mai fierbinți subiecte din politica mondială și relațiile internaționale a fost că cea mai puternică putere din istoria lumii și-a anunțat decizia de a folosi forța militară și descurajare Această resursă, în posesia căreia Statele Unite au un avantaj incontestabil, este necesară pentru a-și menține poziția dominantă Esența retoricii oficiale în legătură cu această decizie poate fi caracterizată prin următorul fragment din textul Strategiei de Securitate Națională: "Avem suficiente forțe și mijloace pentru a convinge un potențial adversar să se abțină de la construirea propriilor arme în speranță de depășire sau egalare a parității de putere militară cu Statele Unite" ( ) Un cunoscut expert în domeniul relațiilor internaționale, John Ikenbury, a considerat această afirmație ca o dovadă directă a "o strategie grandioasă care duce de la determinarea fundamentală la punerea în aplicare a măsurilor pentru a crea o lume unipolară În ea, Statele Unite nu vor avea un singur Marea strategie imperială un adversar demn - și așa trebuie să fie întotdeauna, astfel încât niciun stat sau coaliție de țări să nu poată contesta America ca singurul lider, apărător și campion al celor mai străluciți " Abordarea proclamată face lipsite de sens normele dreptului internațional privind autoapărarea, consacrate în articolul nr din Carta ONU În general, doctrina apărării SUA reduce importanța dreptului internațional și a organizațiilor internaționale Ikenbury continuă: "Conform noii strategii imperiale grandioase, Statele Unite apar ca un stat revizionist, căutând să folosească orice ocazie pentru a stabili o nouă ordine mondială în care să joace un rol major" În același timp, Statele Unite presupun că alte țări vor căuta "să caute oportunități de a concura, de a contracara, de a limita și de a contesta influența americană" În rândul elitei politicii externe, există teama că această strategie "conduce la dezbinarea lumii și la creșterea tensiunii în relațiile internaționale și, de asemenea, creează riscuri semnificative pentru Statele Unite în sine" ( ) Consolidarea dominației mondiale Strategia imperială grandioasă a Statelor Unite își asumă dreptul de a exercita măsuri militare preventive la propria discreție Preventiv, nu proactiv ( ) Măsurile militare preventive se încadrează în cadrul dreptului internațional Deci, să presupunem următoarea situație: radarele americane urmăresc plecarea bombardierelor ruși, care au intenția clară de a lovi Statele Unite Zborul se efectuează din baze militare, care, în imaginația reprezentanților administrației lui R Reagan în , ar fi existat în Grenada În acest caz, conform unei interpretări rezonabile a Cartei ONU, ar fi justificată o lovitură preventivă împotriva aeronavelor și chiar împotriva unei baze militare din Grenada Cuba și Nicaragua, care au fost atacate de Statele Unite de mulți ani, ar putea exercita acest drept, deși, desigur, pentru un stat slab, un astfel de pas ar fi

sinucigaș Apologia măsurilor militare preventive, indiferent de forma în care acestea sunt implementate, este lipsită de sens în cazul acțiunii militare preventive De fapt, termenul "preventiv" are o semnificație destul de exactă, având în vedere modul în care este interpretat de susținătorii unor astfel de măsuri înșiși: este utilizarea forței militare pentru a distruge o amenințare imaginară sau imaginară Acțiunea militară preventivă se încadrează în categoria crimelor de război Dacă trăim sub sloganul - "drepturile celor mai puternici" ( ), atunci lumea este în pericol grav Imediat după invazia Irakului, Arthur Schlesinger, un istoric binecunoscut și fost consilier JFK, a scris: "Președintele urmărește o politică de "autoapărare preventivă" care seamănă înfricoșătoare cu politica Japoniei imperiale, unde același principiu a fost folosit ca bază pentru atacul asupra Pearl Harbor Acest eveniment, potrivit președintelui SUA F Roosevelt, a fost o zi de rușine națională în istoria Japoniei Acestea au fost cuvintele potrivite, dar acum a venit momentul rușinii naționale pentru americani înșiși El a adăugat că "valul de solidaritate cu Statele Unite care a cuprins lumea după și în septembrie a fost înlocuit cu indignarea generală față de Marea strategie imperială Aroganță americană și militarism excesiv" Mai mult, chiar și statele prietene în fața lui George Bush văd "o amenințare mai mare la adresa păcii decât pericolul care se presupune că ar emana de la Saddam Hussein" Savantul în relații internaționale Richard Faulk consideră că războiul din Irak "a fost destinat să devină o crimă împotriva umanității, precum cea pentru care liderii supraviețuitori ai Germaniei au fost condamnați la tribunalele de la Nürnberg" ( ) Unii apologeți ai noii strategii de politică externă a SUA recunosc că aceasta contrazice anumite principii ale dreptului internațional, dar în același timp consideră că acest lucru nu prezintă niciun pericol Potrivit specialistului în drept Michael Glennon, instituția dreptului internațional nu este altceva decât un "cuvânt mare" "Marea dorință de a înlocui dreptul la forță cu dictatura legii ar fi trebuit de mult să fie îngropată în coșul de gunoi al istoriei", a spus el Aceasta este o poziție foarte convenabilă pentru cineva care este capabil să transforme situația de fărădelege în avantajul său Iar faptul că Statele Unite au această capacitate este confirmat de faptul că cheltuiesc aproape la fel de mult ca restul lumii puse împreună pentru a crea mijloace de distrugere, în ciuda protestelor unanime din partea comunității internaționale Inainte de-
Un indiciu că sistemul de drept internațional nu este altceva decât o frază goală este următorul gând: Washington "a arătat clar că intenționează să folosească orice oportunitate pe care o are la dispoziție pentru a-și menține poziția predominantă în lume" Apoi el "și-a anunțat intenția de a ignora" rezoluțiile Consiliului de Securitate al ONU privind Irakul și a declarat deschis că "în viitor nu intenționează să se lase ghidat de prevederile Cartei ONU care reglementează utilizarea forței" Q E D Astfel, au fost încălcate normele dreptului internațional noi, iar dacă principiile fundamentale sunt încălcate, atunci întregul edificiu al dreptului internațional se prăbușește Michael Glennon consideră că aceasta indică o tendință pozitivă: de îndată ce Statele Unite vor fi liderul "starilor iluminate", conducerea americană ar trebui să se opună oricăror încercări de a-și limita libertatea de a folosi forța ( ) Un lider iluminat este, de asemenea, liber să schimbe regulile jocului după bunul plac Când, după invadarea forțelor armate americane în Irak, americanii nu au putut găsi confirmarea motivului principal al necesității unei operațiuni militare - urme de arme de distrugere în

masă - "certitudinea absolută" că amenințarea irakiană necesită o intervenție militară imediată intervenția a dispărut din tonul retoricii administrației americane Cu toate acestea, imediat a apărut încrederea că validitatea afirmațiilor americane "justifica echipamentul găsit, care ar putea fi folosit pentru a crea arme" Înalți oficiali guvernamentali "s-au oferit să clarifice sensul conceptului controversat de "acțiune militară preventivă"" care justifică dreptul Washingtonului de a folosi forța militară "împotriva oricărei țări care deține arme mortale" Revizuirea sensului acestui termen sugerează că "guvernul SUA va lua măsuri împotriva celor care sunt ostili, au intenția și capacitatea clară de a crea [arme de distrugere în masă]" ( ) În principiu, orice țară are potențialul și capacitatea de a produce arme de distrugere în masă, iar intențiile rău intenționate pot fi observate în acțiunile oricărui stat Cea mai semnificativă consecință a revizuirii argumentului anterior pentru necesitatea invadării Irakului a fost lichidarea în continuare Capitolul doi Marea strategie imperială impunând orice restricții privind utilizarea forței militare Principalul obiectiv al grandioasei strategii imperiale a fost acela de a înlătura tot felul de elemente de descurajare "statutul puternic și prestigiul Statelor Unite" Cuvintele citate nu sunt ale lui Dick Cheney, Donald Rumsfeld sau ale oricărui alt politician reacționar care a lucrat la crearea Strategiei de securitate națională în septembrie Au răsunat de pe buzele unui funcționar liberal autorizat din guvern, Dean Acheson, în El a apărat sancțiunile SUA împotriva Cubei, realizând că clatinarea lumii în pragul catastrofei nucleare cu câteva luni mai devreme a fost în mare parte provocată de campania de teroare internațională a Washingtonului, care vizează "schimbarea regimului" în Cuba De asemenea, nu a putut să nu știe că această campanie a continuat imediat după depășirea crizei cubaneze Cu toate acestea, el a asigurat Societatea Americană de Drept Internațional că nu există niciun "conflict juridic" în cazul în care Statele Unite au respins încercările le subminează "autoritatea, poziţia şi prestigiul" Doctrina Acheson a fost adoptată ulterior de administrația președintelui R Reagan, care între timp reprezenta aripa politică opusă Această doctrină a fost utilă administrației Reagan în momentul în care a contestat jurisdicția Curții Internaționale de Justiție în cazul atacului SUA asupra Nicaragua De asemenea, când a ignorat decizia curții de a opri actele ilegale atunci când a respins de două ori rezoluțiile Consiliului de Securitate al ONU care susțin corectitudinea hotărârilor anterioare și cerea tuturor statelor să respecte dreptul internațional Consilier juridic, Departamentul de Stat SUA Abraham Sofaer a explicat că "nu se poate aștepta ca întreaga lume să ne împărtășească poziția", și este "această majoritate în fața comunității mondiale care intră adesea într-o ceartă cu Statele Unite pe cele mai importante probleme" Prin urmare, noi, la rândul nostru, trebuie să "rezervăm dreptul de a decide" care probleme "aparțin competenței exclusive a Statelor Unite" În acest caz particular, jurisdicția exclusivă includea folosirea forței militare împotriva Nicaragua, care a fost calificată de Curtea Internațională de Justiție drept "folosire ilegală a forței" - cu alte cuvinte, terorism internațional Atitudinea disprețuitoare față de normele dreptului internațional și a instituțiilor internaționale a atins apogeul în timpul președinției lui R Reagan și George W Bush Sr , reprezentanți ai primului val al elitei moderne de conducere din SUA Adepții lor au continuat să susțină că SUA și-au rezervat dreptul de a "a lua măsuri unilaterale atunci când este necesar", inclusiv dreptul de a "utiliza forța militară în mod

unilateral" pentru a proteja interese vitale precum "asigurarea accesului nerestricționat la principalele piețe, surse de energie și resursă strategică-sama" ( ) În același timp, poziția actuală a conducerii americane nu a reprezentat ceva radical nou Principiile de bază ale marii strategii imperiale, născută în septembrie , au fost stabilite chiar la începutul celui de-al Doilea Război Mondial Chiar înainte ca SUA să intre în război, analiștii guvernamentali americani susținuseră necesitatea de a obține "o poziție dominantă de nezdruncinat" în sistemul postbelic al relațiilor internaționale În acest sens, ei și-au propus să acționeze în așa fel încât să limiteze voința suverană a oricăruia Marea strategie imperială țări capabile să împiedice implementarea planurilor americane de restructurare globală Ulterior, ei au ajuns la concluzia că "cea mai importantă condiție" pentru atingerea acestor obiective a fost "implementarea accelerată a programelor de rearmare" Atât atunci, cât și acum, acesta rămâne elementul principal al unui sistem unificat de măsuri pentru a atinge superioritatea militară și politică a SUA La acea vreme, ambițiile conducerii americane s-au extins la "întreaga lume în afara sferei de influență germane, care urma să se dezvolte sub auspiciile Statelor Unite Această parte a lumii urma să alcătuiască "marele spațiu", inclusiv țările emisferei vestice, fostele colonii ale Imperiului Britanic și regiunea Orientului Îndepărtat În scurt timp, înfrângerea Germaniei a devenit evidentă, iar poftele imperiale ale Statelor Unite s-au extins pe întreg continentul eurasiatic Precedentele prezentate aici relevă alegerea limitată a alternativelor de către conducerea americană în planificarea acțiunilor Baza politicii este o structură instituțională destul de stabilă a guvernului SUA Puterea de a lua decizii politice în chestiuni economice este extrem de centralizată John Dewey abia dacă a exagerat când a analizat înțelegerea sa despre politică ca "o umbră aruncată asupra societății" Este destul de firesc ca politica guvernamentală să vizeze crearea unui sistem de relații internaționale care să fie deschis companiilor americane și supus influenței politice a SUA Este necesar să se minimizeze riscurile și să se elimine orice posibilitate de conflicte ' Este necesar să fim deosebit de vigilenți cu privire la aspirațiile individuale ale țărilor de a se dezvolta independent, deoarece aceste dorințe pot "deveni un exemplu contagios pentru alții și se pot răspândi ca un virus" In postbelic În politica SUA, acesta a fost principalul laitmotiv, care în timpul Războiului Rece a fost ascuns sub diverse pretexte și scuze, folosite la rândul lor pentru atingerea obiectivelor specifice celor două superputeri rivale Principalele sarcini ale dominației globale, formulate în perioada postbelică, și-au păstrat relevanța până în zilele noastre Printre acestea - izolarea altor centre de influență mondială "în cadrul sistemului existent de ordine mondială" instituit de Statele Unite; menținerea controlului asupra principalelor surse de energie din lume; prevenirea manifestărilor extreme nedorite ale naționalismului; depășirea consecințelor "crizelor democratice", a căror sursă este partea marginalizată a societății americane Aceste sarcini presupun diverse forme de implementare, mai ales în condiții dificile ale perioadelor de tranziție: restructurarea sistemului economic mondial, care a început în ; declinul dezvoltării singurei superputeri opuse și alunecarea acesteia la nivelul cvasi-colonial de acum douăzeci de ani; amenințări teroriste la adresa Statelor Unite de la începutul anilor , culminând cu groaza șocantă din septembrie Treptat, tactica de răspuns în timp util la aceste schimbări a fost îmbunătățită ținând cont de noile provocări și schimbări în situația

internațională, care a fost însoțită de o îmbunătățire a mijloacelor de influență militară Mulți participanți la relațiile internaționale, aflati deja într-o situație dificilă, s-au trezit pe punctul de a se prăbuși complet Cu toate acestea, publicarea în a marii strategii imperiale a transmis tuturor un semnal periculos Acheson și Sofaer au descris doar direcții de politică generală și nu au depășit elita americană în observațiile lor Gândurile lor erau cunoscute doar de specialiști și de cei care citesc disertații m Capitolul doi oo mare strategie imperială literatura sident Restul se aflau în întuneric, în conformitate cu aforismul lui Tucidide: "Starile mari fac ce vor, iar statele mici fac ce impune necesitatea" Declarațiile lui D Cheney, D Rumsfeld, K Powell și anturajul lor, dimpotrivă, proclamă un curs spre atingerea superiorității globale invincibile, care presupune măsuri mai dure decât până acum și se bazează pe folosirea forței dacă este necesar Acești politicieni, spre deosebire de predecesorii lor, vor să fie auziți și să depună multe eforturi pentru ca nimeni din întreaga lume să nu aibă îndoieli cu privire la seriozitatea intențiilor lor Aceasta este diferența esențială Noile norme de drept internațional Proclamarea unei mari strategii imperiale a fost luată ca un semn de rău augur pe calea dezvoltării relațiilor internaționale Cu toate acestea, nu este suficient ca o superputere să proclame pur și simplu un nou concept de acțiune politică Este imperativ ca un astfel de concept să fie consolidat ca normă de drept internațional prin implementarea unor acțiuni demonstrative Experți cunoscuți și personalități publice declară cu deplină responsabilitate că legea este un instrument organic mobil și noua formă poate servi drept ghid de acțiune De îndată ce noua strategie imperială a fost făcută publică, propaganda militară a început să trezească sentimente militariste în societate pentru a sprijini campania împotriva Irakului Apoi, alegerile de la jumătatea mandatului pentru Congresul SUA și-au început numărătoarea inversă Am observat deja o astfel de coincidență înainte, acordați atenție acestui fapt - în viitor vom reveni la el Obiectul unui atac preventiv trebuie să îndeplinească anumite cerințe: Ar trebui să fie practic fără apărare Trebuie să fie suficient de semnificativ pentru a declanșa un conflict Ar trebui să fie posibil să fie prezentat ca întruchiparea unei amenințări reale de securitate Irakul este potrivit din toate punctele de vedere Primele două cerințe sunt evidente, iar a treia este ușor de realizat Este necesar doar să repetăm declarațiile de foc ale lui Bush, Blair și asociații lor: dictatorul Hussein "creează unul dintre cele mai teribile mijloace de distrugere Scopul lui este să domine, să intimideze și să efectueze atacuri" El a folosit deja aceste arme pentru a distruge sate întregi din Irak, lăsând mii de morți și mii orbiți și săraci Dacă aceasta nu este o manifestare a răului, atunci "ce numim răul?" ( ) În mesajul anual al Președintelui către Congres în ianuarie , cuvintele sale elocvente de condamnare au sunat destul de sincere Desigur, cei care sporesc suferința oamenilor nu trebuie să rămână nepedepsiți Acestea includ însuși vestitorul apelurilor nobile, precum și susținătorii săi, care și-au oferit în mod conștient preferințele unei persoane ale cărei atrocități sunt evidente Este izbitor cât de ușor a fost să enumeram cele mai grave crime ale lui Saddam Hussein și să ascundem cele mai importante cuvinte: " Fără atenție la nimic, am continuat să susținem regimul represiv, pentru că nu ne-a păsat" Laudele și sprijinul s-au transformat în denunț după ce dictatorul irakian a comis o crimă cu adevărat gravă: nu a respectat (sau poate nu a înțeles prea bine) ordinele când a invadat Ku- Marea strategie imperială treizeci wight în

Pedeapsa - cui i s-a întâmplat - s-a dovedit a fi severă Cu toate acestea, tiranul însuși a supraviețuit și și-a întărit și mai mult poziția ca urmare a impunerii de sancțiuni împotriva Irakului de către foștii săi prieteni În septembrie , când se apropia momentul pentru o demonstrație a noii norme de atac preventiv, consilierul prezidențial pentru securitate națională Condoleezza Rice a avertizat că următoarea confirmare a intențiilor lui Saddam Hussein ar putea fi o lovitură nucleară, probabil asupra orașului New York Vecinii Irakului, inclusiv reprezentanți ai serviciilor secrete israeliene, au respins aceste suspiciuni, care au fost ulterior respinse ca urmare a activității inspecției internaționale ONU Și totuși, Washingtonul oficial a continuat să insiste pe cont propriu Încă de la începutul propagandei militariste, declarațiile autorităților americane au lipsit în mod evident de credibilitate În cuvintele unui oficial guvernamental american cu de ani de serviciu de informații, "conducerea țării este capabilă de orice fel de minciună pentru a-și îndeplini sarcinile importante în Irak" Washingtonul împiedică activitatea inspecției internaționale, deoarece se teme că nu va găsi nimic, a spus el După cum subliniază doi experți de seamă în domeniul relațiilor externe, declarațiile președintelui cu privire la amenințarea reprezentată de Irak ar trebui privite ca o încercare directă de a intimida publicul american pentru a-i obține sprijinul Aceasta este procedura standard Washingtonul încă refuză să ofere dovezi pentru afirmațiile sale din conform cărora un grup mare de trupe irakiene a fost concentrat la granița Arabiei Saudite Aceste declarații, care au devenit pretextul pentru declanșarea ostilităților în Golful Persic în , a primit o respingere instantanee ca urmare a unei anchete efectuate de una dintre reviste, dar aceasta nu a avut efect ' Indiferent dacă s-au justificat sau nu, președintele și anturajul său, în încercarea de a-l acuza public pe Saddam Hussein de implicarea în atacurile din septembrie , au emis cele mai sumbre avertismente cu privire la amenințarea de rău augur reprezentată de Hussein, atât la adresa securității Statelor Unite, cât și la adresa întreaga regiune Campania de propagandă de amploare în mass-media a obținut rezultatele așteptate În câteva săptămâni, aproximativ % dintre cetățenii americani au început să-l perceapă pe Saddam Hussein ca pe un "pericol imediat pentru Statele Unite", care trebuie eliminat cât mai curând posibil Până în martie, aproape jumătate din populația americană era convinsă că Hussein a luat parte la atacurile din septembrie și că irakienii se numără printre teroriștii de la bordul avioanelor deturnate Sprijinul pentru operațiunile militare s-a datorat în mare măsură tocmai acestor convingeri ale americanilor de rând În afara Statelor Unite, potrivit presei străine, diplomația publică a "eșuat" "În interiorul Statelor Unite, eforturile ei au combinat cu succes în mintea populației experiențele post-traumatice ale evenimentelor din septembrie cu nevoia unei operațiuni militare în Irak Aproximativ la sută dintre americani cred că S Hussein a sprijinit și a fost complice al grupărilor teroriste care plănuiau să desfășoare acțiuni militare împotriva SUA" Politologul Anatol Lieven a remarcat că americanii au fost "păcăliți de o campanie de propagandă fără egal în istoria țărilor democratice în timp de pace" Ca rezultat al unei campanii de propagandă din septembrie , președintele Bush a primit un număr copleșitor de Marea strategie imperială fără voturi la alegeri, întrucât alegătorii, îngroziți de sinistrul dușman, respingându-și nevoile primare, s-au adunat cu disperare sub auspiciile actualului guvern Diplomația publică a făcut posibilă vrăjirea instantanee a Congresului În octombrie, congresmenii

i-au acordat președintelui dreptul de a lansa o operațiune militară "pentru a asigura securitatea națională a Statelor Unite împotriva amenințării iminente reprezentate de Irak" Aceasta este o repetare a unei povești binecunoscute În , președintele R Reagan a declarat stare de urgență, care apoi s-a prelungit în fiecare an, datorită faptului că "politicile și acțiunile guvernului din Nicaragua reprezentau o amenințare extremă la adresa securității naționale și a intereselor politicii externe a SUA" În , națiunea americană a leșinat din nou de frică, de data aceasta din cauza Irakului Un alt triumf al diplomației publice în politica internă a fost discursul președintelui Statelor Unite pe puntea portavionului "Abraham Lincoln" la mai , când "a rezumat rezultatele războiului de șase săptămâni în mod inimitabil Stilul Reagan " El și-a declarat deschis - fără teama de comentarii sceptice din partea SUA - victoria sa semnificativă în războiul împotriva terorismului, care a fost posibilă prin "eliminarea unuia dintre aliații Al-Qaida" ( ) În același timp, nu este absolut important că ipoteza despre legătura dintre Saddam Hussein și Osama bin Laden - de fapt, doi dușmani înverșunați - se bazează pe dovezi neconvingătoare și a fost respinsă în mod repetat de experți competenți Nici legătura cauzală dintre atacul asupra Irakului și amenințarea cu atacuri teroriste nu este importantă: atacul a crescut amenințarea, așa cum s-a prezis în mod repetat Acest lucru a făcut probabil ca războiul împotriva terorii să se prelungească și mai mult, deoarece a contribuit la o creștere bruscă a rândurilor susținătorilor al-Qaeda ( ) Utilizarea activă a măsurilor de propagandă a continuat după încheierea operațiunii militare din Irak După ce toate încercările de a găsi urme de arme de distrugere în masă pe teritoriul acestei țări au eșuat, în mod evident, o treime dintre cetățenii americani încă credeau că armata americană a găsit arme de distrugere în masă și mai mult de % credeau că partea irakiană le-a folosit în timpul conflictului * Poate că aceasta este o reacție obișnuită a oamenilor panicați ca urmare a multor ani de propagandă intensă care vizează "îmblânzirea marelui monstru" Teza despre "stilul inimitabil Reagan" se referă cel mai probabil la afirmația tare a lui R Reagan că Statele Unite au rezistat cu curaj "în fața amenințării colosale provocate de Grenada" Comentatorii pricepuți au remarcat că discursul pompos al președintelui Bush asupra USS Abraham Lincoln a fost atent planificat ca "o măsură de campanie care a condus la alegerile din " Potrivit experților de la Casa Albă, ar trebui să se bazeze pe tema securității naționale, iar evenimentul cheie ar trebui să fie răsturnarea lui Saddam Hussein Pentru a spori efectul, începerea campaniei oficiale a fost amânată până la jumătatea lui septembrie , astfel încât Partidul Republican să-l poată onora pe marele comandant la convenția sa de la New York La urma urmei, el a salvat de unul singur poporul american de la repetarea atacurilor din septembrie datorită unei operațiuni militare de succes în Irak Strategistul politic șef al Partidului Republican, Karl Rove, a explicat că în timpul campaniei electorale se va sublinia în toate modurile posibile că în Irak nu a fost câștigată o victorie finală, ci doar o bătălie Aceasta este una dintre "multele realizări importante într-un război lung și pe scară largă * Capitolul doi Marea strategie imperială împotriva terorismului, - Rove este convins sau, poate, doar presupune - care nu se va încheia în ziua alegerilor din "(O), ci va avea o continuare în continuare Până în septembrie , venise momentul în care erau îndeplinite toate condițiile necesare pentru aplicarea noii norme de drept internațional: Irakul era lipsit de apărare, de o importanță extremă și, în același timp, o amenințare serioasă la adresa

securității SUA Desigur, de la bun început a fost imposibil să se garanteze că totul va decurge conform planului Cu toate acestea, rezultatul războiului a fost practic o concluzie anticipată, cel puțin rezultatul nereușit al operațiunii părea puțin probabil Superioritatea Statelor Unite în puterea militară a fost atât de incontestabilă încât obținerea unei victorii fulgerătoare nu a fost pusă la îndoială, iar problemele umanitare rezultate puteau fi atribuite lui Saddam Hussein Dacă vor apărea niște fapte neplăcute, nimeni nu va pătrunde în esența lor, iar motivele care le-au dat naștere vor trece neobservate, cel puțin până când secretul va deveni clar Câștigătorii nu își dezvăluie crimele, se știu puține despre ele, deși există și excepții Estimările numărului de decese în cadrul operațiunilor militare americane din Indochina fluctuează încă în intervalul de câteva milioane de oameni Același principiu a stat la baza tribunalelor militare după cel de-al Doilea Război Mondial Numai crimele de război și crimele împotriva umanității care au fost comise de oponenții forțelor aliate erau supuse condamnării Deci, de exemplu, distrugerea blocurilor civile a fost exclusă din numărul infracțiunilor Ulterior, acest principiu a fost folosit la tribunalele militare, dar a fost aplicat exclusiv inamicilor învinși pentru a crește gradul de vinovăție a acestora pe fondul forțelor de eliberare După ce a fost anunțat succesul operațiunii militare din Irak, s-a crezut pe scară largă că unul dintre principalele motive pentru acest război a fost dorința ca o strategie imperială grandioasă a SUA să fie recunoscută pe scară largă The New York Times a scris: "Publicarea Strategiei de securitate națională a indicat în mod clar că Irakul va deveni o platformă experimentală pentru noile principii ale politicii externe americane și departe de a fi singura" "Irakul a fost transformat într-o "cutie Petri" în care a avut loc un experiment de implementare a unei politici preventive" Un înalt oficial american a declarat: "Dacă este necesar, nu vom ezita să luăm măsuri unilaterale și să ne exercităm dreptul de a lansa lovituri preventive în autoapărare", având în vedere că regula relevantă este deja în vigoare "Natura grafică a acțiunilor [în Irak] a fost observată de observatorii din întreaga lume", a spus Roger Owen, cercetător în istoria Orientului Mijlociu la Universitatea Harvard Popoarele diferitelor țări și elitele lor politice vor trebui să-și corecteze ideile despre sistemul de relații internaționale, "care se concentrează acum nu pe deciziile ONU și pe dreptul internațional, ci pe poziția impusă" de la Washington Politica militaristă activă a Statelor Unite obligă alte țări să "neglijeze propriile interese" în favoarea respectării "priorităților politicii naționale americane" (ai) Necesitatea unei demonstrații de forță pentru a "și menține propria importanță" în ochii comunității mondiale amenința să perturbe operațiunea militară din Irak Ziarul "Finanshi- Un vas plat de sticlă pentru studiul modificărilor biologice în culturile bacteriene - Prim, trad Marea strategie imperială al-time a publicat o descriere cronologică a etapelor deciziei de a lansa o operațiune militară în Irak până la mijlocul lui decembrie , când Irakul a depus o declarație privind starea propriilor arme la ONU "Părea că oficialii de la Casa Albă au fost induși în eroare", a spus un expert care a lucrat îndeaproape cu Consiliul de Securitate Națională al SUA după ce a fost eliberată declarația din decembrie a autorităților irakiene "Un dictator inept și inutil l-a păcălit pe însuși președintele Statelor Unite Acest lucru a provocat adevărata furie a Casei Albe Era o frontieră dincolo de care nu exista nicio oportunitate pentru o soluție diplomatică a problemei" ( ) Tot ceea ce a urmat nu a fost altceva

decât un joc diplomatic de umbre, în timp ce trupele erau deja în poziție Pe măsură ce Statele Unite au început să treacă de la discutarea strategiei sale grandioase imperiale la aplicarea sa practică, noul principiu de a lansa o lovitură preventivă a devenit ferm stabilit în arsenalul instrumentelor de politică externă americană SUA ar putea acum să se îndrepte spre rezolvarea unor conflicte mai dificile De fapt, au existat multe opțiuni atractive: Iran, Siria, db regiunea Anzilor și o serie de altele Perspectivele participării SUA la aceste conflicte depind în mare măsură de măsura în care este posibilă limitarea și suprimarea "a doua superputere" (opinia publică mondială - Notă, trad) Este necesar să descriem mai detaliat diferitele forme de afirmare a normelor dreptului internațional În acest sens, cea mai mare atenție ar trebui acordată acelor metode care duc la atingerea rezultatului dorit prin forța armelor și a credinței O manifestare vie a modului în care este afirmat principiul puterii celui mai puternic a fost proclamată pe scară largă sfârşitul mileniului "revoluţie normativă" După mai multe eșecuri, începutul anilor a fost marcat de intervenții umanitare Noul drept de a invada teritoriul statului în interesul menținerii securității umanitare a fost afirmat grație curajului și altruismului Statelor Unite și al aliaților săi Acest lucru a fost vizibil în special în Kosovo și Timorul de Est - cele două obiecte cele mai râvnite ale revendicărilor SUA Bombardarea Kosovo în ochii liderilor diferitelor țări a fost percepută ca aprobarea finală a normei de utilizare a forței militare pentru eludarea deciziilor Consiliului de Securitate al ONU Apare o întrebare simplă: de ce anii sunt considerați "deceniul intervenției umanitare" și nu anii ? Începând cu cel de-al Doilea Război Mondial, au existat două exemple izbitoare în istoria modernă de utilizare a forței care au contribuit de fapt la încetarea crimelor odioase În ambele cazuri, se poate susține că invadarea teritoriului altui stat s-a datorat intereselor de autoapărare Exemple sunt: invazia Indiei în Pakistanul de Est în , care a pus capăt masacrelor și multor alte orori care au avut loc acolo; într-un alt caz, sosirea forțelor vietnameze în Cambodgia în decembrie a făcut posibilă încetarea regimului sângeros al lui Pol Pot, care câștiga rapid putere la acea vreme Nimic de genul acesta nu s-a întâmplat în anii sub auspiciile occidentale În consecință, cei care nu cunosc întreaga poveste pot fi iertați că nu au înțeles de ce "noua normalitate" a utilizării forței în interesul securității umane nu s-a răspândit în anii Este foarte greu de înțeles, deși motivele par a fi destul de clare Faptul este că operațiunile umanitare cu adevărat de succes cu Capitolul doi Marea strategie imperială Schimbarea forțelor armate pe teritoriul altor țări a fost întotdeauna efectuată de oamenii "greșiți", adică nu de mâinile Statelor Unite Mai mult, în ambele episoade citate anterior, SUA au condamnat categoric invazia și au făcut imediat încercări de a-l pedepsi pe făcător de probleme În special, Vietnamul a fost atacat de China, care a fost inspirată de Washington, iar ulterior a fost introdus un regim cu cele mai severe sancțiuni împotriva Vietnamului, în timp ce Statele Unite și Marea Britanie, între timp, au oferit direct sprijin guvernului Khmer Roșii expulzat de Vietnam din Cambodgia În acest sens, anii nu au devenit un deceniu de intervenții umanitare și nicio normă nouă de drept internațional nu ar putea apărea la acel moment Multe pot fi înțelese prin singura formulare cuprinsă într-una dintre primele hotărâri judecătorești, care a fost adoptată în unanimitate de Curtea Internațională de Justiție în : "Curtea consideră dreptul de a interveni ca o manifestare a politicii de putere În trecut, acest lucru

a dus la încălcări grave ale legii și, în ciuda oricăror eșecuri în activitatea organizațiilor internaționale, această practică nu ar trebui să aibă loc în sistemul dreptului internațional Prin natura lucrurilor, dreptul a interveni este apanajul celor mai puternice state și poate deveni o serioasă amenințare pentru administrarea justiției în ansamblu" ( ) În timp ce puterile occidentale s-au dedat la narcisism - au putut introduce o nouă regulă privind intervenția statului la sfârșitul anilor , restul lumii și-a formulat principiile în acest sens Curios să urmăresc reacția opinia liderilor societății, de exemplu, cum, înainte de anunțarea oficială a motivelor bombardamentului Serbiei din , Tony Blair spunea că dacă bombardamentele nu ar fi efectuate, "reputația NATO ar avea de suferit foarte mult" Aceasta, la rândul său, este plină de o amenințare semnificativă la adresa securității globale Se părea că țintele de preocupare ale NATO nu erau prea încurajate de nevoia de a menține reputația celor care le-au distrus de sute de ani De exemplu, Nelson Mandela l-a acuzat pe Tony Blair că a provocat în mod deliberat instabilitate în lume El a criticat, de asemenea, Marea Britanie și SUA pentru ignorarea intereselor altor țări, pentru că și-au asumat rolul de "polițist mondial", ceea ce confirmă atacul lor asupra Irakului în și Serbiei în În India, cea mai mare țară democratică din lume, care, după ce a câștigat independența, a început să-și revină din consecințele teribile ale perioadei de stăpânire britanică, eforturile lui B Clinton și T Blair de a menține reputația NATO, întărind în același timp securitate internațională, nu a primit o evaluare pozitivă În același timp, remarcile critice ale autorităților indiene și ale publicului nu au fost ascultate Chiar și în Israel - un stat satelit al SUA prin definiție - pretenția declarațiilor lui Clinton-Blair și a întregii mulțimi a susținătorilor lor israelieni a fost pur și simplu ridiculizată de analiștii militari și politici de frunte Ei considerau o astfel de politică ca fiind o manifestare a unei abordări depășite de "diplomație a pistolului", acoperită de "virtuțile morale" și de "amenințări la adresa ordinii mondiale" care se presupune că există* ' Pe de altă parte, este interesant de urmărit cum s-a dezvoltat mișcarea nealiniată A fost reprezentată de statele care s-au adunat în aprilie la "Summitul de Sud", care reprezentau la sută din întreaga populație a pământului Aceasta intalnire Capitolul doi Marea strategie imperială θ cha a devenit un eveniment cheie în istoria acestor state Ea a reunit pentru prima dată șefii tuturor acestor țări, care, pe lângă pregătirea în comun a unui raport critic detaliat asupra programelor socio-economice neoliberale, numite colectiv globalizare în Occident, au respins categoric și "așa-numita "dreaptă" să efectueze intervenții umanitare" Această poziție a fost exprimată cuvânt cu cuvânt la summitul țărilor nealiniate, care a avut loc în februarie în Malaezia* " Aceste țări sunt probabil prea bine învățate de experiența amară a istoriei trecute pentru a se mulțumi cu revărsări retorice pompoase și, în ultimele câteva secole, s-au săturat de "intervenții umanitare" Ar fi exagerat să spunem că numai celor mai puternici li se acordă dreptul de a stabili normele de comportament adecvat, după părerea lor De asemenea, statele lor de încredere au satelit Crimele Israelului, precum "loviturile țintă" constante împotriva suspectului terorist, pe care, de altfel, în toate celelalte situații, israelienii înșiși și aliații lor le numesc "acte de teroare", sunt considerate acte legitime În mai , doi activiști israelieni de frunte pentru drepturile omului au publicat "o listă detaliată a tuturor operațiunilor de lichidare și o descriere a obiectelor lichidate chiar de agențiile de informații israeliene" Aceste lichidări au fost

efectuate în timpul operațiunii de combatere a terorismului la scară largă "Intifada al-Aqsa", desfășurată din noiembrie până în aprilie Folosind date oficiale și neoficiale, ei au descoperit că "Israelul a efectuat cel puțin de astfel de operațiuni" - una la cinci zile - ucigând de persoane, dintre care au trecut drept suspecți infractori "Cu durere în inimă, noi Suntem conștienți de faptul că măsurile consecvente și pe scară largă de lichidare direcționată se învecinau, prin sfera și natura lor, cu crimele împotriva umanității" (b) Evaluarea lor nu este complet corectă Lichidarea este recunoscută drept infracțiune în funcție de cine a efectuat-o Aceste fapte pot fi justificate ca evenimente nedorite dacă sunt comise de un stat loial în legitimă apărare Ele pot fi chiar percepute ca o realitate inevitabilă pentru așa-numitul "partener internațional" ( ) al statului hegemonic mondial, fără a cărui știre nu se realizează astfel de acțiuni Hegemonul internațional (SUA) a fost foarte entuziasmat de a culege dividendul politic maxim din uciderea de către agențiile de informații israeliene a presupușilor teroriști, atacul israelian cu rachete asupra țintelor din Yemen, care a ucis cinci civili care erau aproape de explozie Greva a fost "planificată special pentru octombrie pentru a-l prezenta pe liderul american complet înarmat în ajunul alegerilor prezidențiale din SUA" și "pentru a demonstra clar tuturor inamicilor ce se va întâmpla cu ei în viitorul apropiat" ( ) Un exemplu mai izbitor de stabilire a unei noi ordini mondiale este bombardarea de către Israel în iunie a reactorului irakian din orașul Osirak Atentatul a fost inițial condamnat ca o încălcare a dreptului internațional Ulterior, pe măsură ce Saddam Hussein sa transformat dintr-un aliat promițător într-un monstru și răufăcător monstruos, estimările acestor bombardamente au început să se schimbe (august) Evenimentul, care la început a părut o crimă obișnuită, a început ulterior să fie perceput ca un act nobil și un obstacol serios în calea creării armelor nucleare de către Hussein Capitolul doi Marea strategie imperială Cu toate acestea, aprobarea noii ordine a impus eliminarea unor fapte nedorite Imediat după bombardamentele din , teritoriul unde se aflau instalațiile lui Osirak a fost inspectat de celebrul om de știință nuclear, șeful Departamentului de Fizică de la Universitatea Harvard, Richard Wilson El a concluzionat că instalațiile bombardate nu erau potrivite pentru producția de plutoniu, pe care Israelul l-a pus pe seama Irakului, spre deosebire de reactorul israelian Dimona, care, potrivit unor rapoarte, producea suficiente materii prime nucleare pentru a crea câteva sute de bombe atomice Imad Khaddouri, fizicianul nuclear irakian care a condus testele reactorului înainte de bombardamente, a confirmat rezultatele cercetărilor colegului său american Wilson Khaddouri a citat dovezi că reactorul Osirak nu era potrivit pentru producția de plutoniu, dar după bombardamentele israeliene din , conducerea irakiană "a luat o decizie fermă de a-și crește programele de arme" El a concluzionat că Irakului i-ar fi fost nevoie de câteva decenii pentru a obține materii prime adecvate producției de arme, dacă bombardamentul nu ar fi avut ca rezultat o accelerare bruscă a implementării programelor militare "Acțiunile Israelului au stimulat determinarea lumii arabe de a dezvolta arme nucleare", spune Kenneth Waltz "Atacurile Israelului, care nu au contribuit în niciun caz la demilitarizarea nucleară a Irakului, au făcut posibil ca acesta din urmă să obțină sprijinul unor țări arabe în promovarea programelor lor nucleare" ( ) Oricum ar fi cazul, datorită invaziei Irakului în Kuweit, zece ani mai târziu, regula atacului preventiv, aprobată de Israel în , este ferm înrădăcinată În cazul în

care marcatorii Cis-ul din a contribuit într-adevăr la proliferarea armelor de distrugere în masă, care nu a împiedicat raidul aerian și a fost cu greu o lecție în consecințele utilizării forței cu încălcarea principiilor învechite ale dreptului internațional Principii de care trebuie eliminate, din moment ce "țara hegemonă mondială" a demonstrat că nu sunt altceva decât cuvinte goale În viitor, guvernul SUA și împuterniciții săi israelieni, și probabil oricine altcineva care le câștigă favoarea, pot folosi regula acțiunii preventive după cum consideră de cuviință Regula legii Strategia grandioasă a Statelor Unite acoperă întregul câmp juridic american Aici, ca și în multe alte țări, guvernul nu a omis să profite de atacul terorist din septembrie pentru a face față problemelor din societatea americană După atacuri și în septembrie, administrația Bush și-a exercitat puterea de a desemna diferite persoane, inclusiv cetățeni americani, drept "complici inamici" sau "suspecți de terorism" Ei ar putea fi închiși fără acuzații și cu un avocat și o familie până când Casa Albă decide că războiul lor împotriva terorii s-a încheiat cu succes - adică pe termen nelimitat Departamentul de Justiție al lui J Ashcroft consideră că "este destul de firesc ca cineva care este reținut sub suspiciunea că a ajutat inamicul să fie izolat de comunicarea cu rudele sau cu oricine altcineva" Aceste pretenții ale puterii executive au fost parțial susținute de unele instanțe, care Marea strategie imperială a declarat că "președintele în timp de război are puterea de a reține cetățenii americani pe termen nelimitat ca complici ai inamicului și de a le refuza dreptul la consiliere" (zo) Tratamentul "complicilor terorismului" deținut de autoritățile americane într-o tabără militară din Guantanamo Bay, pe teritoriul încă ocupat al Cubei, a provocat un mare protest din partea organizațiilor pentru drepturile omului și a multor personalități publice, chiar și a unuia dintre auditorii Departamentul de Justiție al SUA A întocmit un raport puternic critic, căruia nu i s-a acordat importanță în departamentul său La scurt timp după invazia Irakului, au apărut materiale despre condițiile în care erau ținuți prizonierii irakieni Ei au fost gălăgiți, legați, bătuți în saci, bătuți și "tratați ca afganii și alți prizonieri din închisorile din Guantanamo Bay din Cuba, unde tratamentul condamnaților este contrar dreptului internațional", pentru a spune ușor Reprezentanții Crucii Roșii au protestat puternic după ce comandamentul SUA a refuzat să le permită accesul prizonierilor de război (încălcarea Convenției de la Geneva), precum și prizonierilor civili* Mai mult, determinarea gradului de vinovăție al condamnaților depindea în întregime de voința Statelor Unite Orice persoană pe care Statele Unite hotărăsc să o ia în custodie ar putea fi recunoscută drept terorist internațional fără a furniza dovezi clare cu privire la vinovăția sa ( ) Viziunea Departamentului de Justiție al SUA asupra problemei a devenit mai clară după ce o scurgere de informații către public a devenit cunoscută publicului despre intențiile secrete ale autorităților americane, care s-au reflectat în Actul de îmbunătățire a securității din al SUA "Această "nouă încercare de a ne încălca drepturile civile" se extinde foarte mult puterile puterii de stat", a scris profesorul de drept la Yale Jack Belkin "Aceste inițiative subminează drepturile constituționale ale cetățenilor, acordând statului dreptul de a retrage cetățenia pe baza acuzațiilor de a oferi "sprijin material" oricărei entități incluse pe lista neagră de către procurorul general al SUA ca organizație teroristă" Chiar dacă acuzatul de acest gen de infracțiuni habar n-avea că organizația pe care o susține este trecută pe lista neagră "O donație de doi dolari către o organizație caritabilă

islamică, potrivit procurorului general, ajută terorismul", scrie Balkin, "și din acest motiv, ați putea fi expulzat din țară chiar în următorul avion" Potrivit conceptului, "intenția de revocare a cetățeniei nu trebuie exprimată verbal, ci poate fi motivată pe baza comportamentului acuzatului, justificată de procurorul general, ale cărui declarații trebuie să le luăm cu credință Există paralele în acest sens cu tabloul sumbru al perioadei MacArthur, dar aceste propuneri sunt de natură mult mai radicală Un nou cadru pentru măsurile de securitate din SUA extinde capacitatea de a efectua supraveghere neautorizată a cetățenilor, permite arestări ascunse și limitează capacitatea de supraveghere civilă a acțiunilor autorităților Acest punct este de o importanță deosebită pentru funcționarii de bază reacționari ai regimului Bush Jr "Nu există o singură lege civilă - inclusiv prețiosul drept la cetățenie - pe care această administrație să nu o încalce pentru a asigura un sistem fără precedent de control asupra vieții societății americane", conchide Balkin ( ) Capitolul doi Marea strategie imperială Se spune că președintele George W Bush Jr are un bust al lui Winston Churchill dăruit de prietenul său Tony Blair Iată câteva dintre cuvintele lui Churchill pe care le-ar fi putut spune despre politica americană: "Dreptul puterii executive de a reține o persoană fără niciun temei legal clar și, în special, de a refuza unei persoane dreptul la un proces în care vor fi persoane egale ca statut și funcție, este extrem de disprețuitor și formează baza tuturor regimurilor totalitare, atât naziste cât și comuniste Puterile cerute de administrația George Bush depășesc cu mult politica odioasă descrisă de Churchill Avertismentele sale cu privire la abuzul puterii executive pentru a aduna informații și a implementa măsuri preventive au fost emise în În acel moment, Marea Britanie era amenințată cu subjugarea uneia dintre cele mai mortale mașini de distrugere în masă din istoria omenirii Poate că cineva din Departamentul de Justiție ar fi într-o zi dispus să reflecteze asupra cuvintelor omului a cărui imagine este adusă zilnic în fața ochilor liderului lor Dreptul internațional și instituțiile sale Academia Americană de Arte și Științe, în recenzia sa critică, atrage atenția asupra faptului că marea strategie imperială se descurcă cu succes fără "primatul dreptului internațional ca element de bază al oricărei politici" În revizuire Se observă că în textul Strategiei de Securitate Națională nu există nici măcar o singură mențiune despre dreptul internațional sau Carta ONU "Primatul legii asupra forței, care a fost laitmotivul politicii externe a SUA de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial", este complet absent din noua strategie de acțiune De asemenea, organizațiile internaționale, "care erau angajate în extinderea domeniului juridic, practic au încetat să mai existe Activitățile lor au avut ca scop limitarea celor mai puternice state și, în egală măsură, să ofere o oportunitate de a se exprima țărilor slabe De acum înainte, dreptul la forță a fost aprobat, iar Statele Unite intenționează să folosească acest drept după bunul plac Analiştii cred că strategia de acţiune a Washingtonului va întări "hotărârea duşmanilor săi de a acţiona [ca răspuns la resentimentele crescânde] faţă de aparenta intimidare a Statelor Unite" Ei vor căuta să găsească "cele mai ieftine și mai ușoare modalități de a exploata vulnerabilitățile acestei ţări", dintre care există o mulțime Înțelegerea superficială de către analiștii lui Bush a acestor fapte este confirmată și de faptul că textul Strategiei de Securitate Națională conține o singură propunere de consolidare a măsurilor de control al armelor, față de care reprezentanții administrației prezidențiale au dezvoltat un puternic sentiment de ostilitate ( ) În

jurnalul Academiei de Arte și Științe, doi experți în relații internaționale descriu planificarea pentru "confruntarea prelungită mai degrabă decât compromisul politic" ca fiind "o tactică inerent provocatoare" Aceștia avertizează că "accentul aparent al SUA pe confruntarea militară deschisă, urmărirea deschisă a intereselor naționale, este plin de pericole mari" ( ) În ciuda obiectivelor individuale diferite, multe părți sunt de acord asupra acestui punct Marea strategie imperială Concluziile trase în revizuirea analitică a Academiei Americane de Arte și Științe cu privire la supremația legii asupra forței în politica americană necesită serioase rezerve După sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernul Statelor Unite a adoptat modelul standard de acțiune al superputerilor, folosind forța mai degrabă decât mijloace legale atunci când era în "interesul național" să facă acest lucru În același timp, termenul de "interes național" a fost înțeles ca un ansamblu de interese private ale diferitelor grupuri americane care ar putea influența formarea unui curs politic Pentru cultura anglo-americană, aceasta este o situație banală care datează de pe vremea lui A Smith El i-a condamnat dur pe "comercianții și producătorii" Angliei, care, de fapt, au fost principalii instigatori ai politicii și au făcut tot posibilul pentru ca interesele lor să fie respectate cu fidelitate, indiferent de consecințele "deplorabile" o astfel de politică ar putea avea, inclusiv victimele "nedreptății lor sălbatice" atât în Anglia, cât și în străinătate ( ) Se pare că experiența trecutului nu este suficientă a predat politicienii moderni În , poziția elitei americane în raport cu ONU a fost exprimată în mod viu de Francis Fukuyama, care a lucrat în Departamentul de Stat al SUA sub președintele R Reagan și politica George W va fi implementată în primul rând prin intermediul Națiunilor Unite " Predicția sa a fost confirmată, poate și datorită faptului că s-a bazat pe înțelegerea unei anumite tendințe în activitățile acestei organizații La acea vreme, alinierea forțelor în politica mondială era de așa natură încât ONU, imediat după crearea sa, a devenit inevitabil un instrument al politicii externe a SUA Apariția organizației a fost întâmpinat cu admirație, dar în anii următori ostilitatea față de ea din partea elitelor politice a crescut constant Schimbarea percepției s-a reflectat în procesul de decolonizare El a deschis posibilitatea instaurării unei "tiranie a majorității": cererile și aspirațiile vin doar din principalele centre ale puterii politice, care sunt adesea numite în conferințele de presă de afaceri "guvernul mondial virtual al conducătorilor lumii" (h)) Atunci când ONU nu reușește să joace rolul de "conductor al unilateralismului SUA", nu mai este luată în serios Acest lucru este confirmat și de înregistrările oficiale ale deciziilor în procesul de adoptare a cărora a fost folosit dreptul de veto Începând cu anii , Statele Unite au condus fără îndoială calea în utilizarea dreptului de veto pentru a vota rezoluțiile Consiliului de Securitate cu privire la o gamă largă de probleme, chiar și în cazurile în care statelor li se cere să respecte dreptul internațional Marea Britanie a fost pe locul doi în această privință, urmată de Franța și, în cele din urmă, cu o marjă largă, de URSS Datele date despre Statele Unite nu sunt în întregime corecte din cauza faptului că influența colosală a acestei țări a forțat adesea adoptarea unor formulări mai blânde împotriva cărora s-au opus, sau chiar a scos de pe ordinea de zi cele mai importante probleme, așa cum a fost cazul operațiunile militare americane din Indochina Acesta este doar cel mai semnificativ exemplu la scară globală dintre multe altele Saddam Hussein a fost acuzat pe bună dreptate că a refuzat să respecte numeroase rezoluții

ale Consiliului de Securitate, deși se vorbește puțin despre modul în care SUA au respins aceste rezoluții Printre cele mai importante rezoluții respinse se numără Rezoluția nr , care vizează ridicarea sancțiunilor împotriva Irakului după ce și-a confirmat acordul de a accepta condițiile Marea strategie imperială Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite, precum și implicând măsuri de distrugere a armelor de distrugere în masă și a lansatoarelor în Orientul Mijlociu (articolul din această rezoluție conținea o anexă privind Israelul) Pentru Statele Unite, articolul era absolut inacceptabil și, în consecință, a fost retras din considerare Imediat după aceea, președintele Bush I și secretarul său de stat James Baker au anunțat că Statele Unite intenționează să respingă termenii Rezoluției , prevenind astfel orice "reducere a sancțiunilor în timp ce Saddam Hussein este la putere" Președintele B Clinton a luat o poziție similară Secretarul său de stat Warren Christopher a scris în că concesiile pe care Irakul intenționează să le facă nu erau "motive suficiente pentru ridicarea embargoului" Procedând astfel, după cum a observat Dilip Hiro (de ani), "Statele Unite au schimbat unilateral regulile jocului" Folosirea de către SUA a inspecțiilor ONU pentru spionaj în Irak a discreditat desfășurarea inspecțiilor internaționale Activitățile lor au fost reduse de autoritățile irakiene după bombardarea Irakului de către Regatul Unit și SUA în , în ciuda protestelor ONU Rezultatele probabile ale acestor inspecții sunt cunoscute cu încredere doar de principalii ideologi ai tuturor părților implicate în acest proces Este cunoscut faptul că dezarmarea prin inspecții internaționale nu a făcut parte din planurile SUA și ale Marii Britanii și, de asemenea, că ambele țări beligerante nu vor fi în niciun caz de acord să implementeze rezoluțiile relevante ale ONU Unii observatori notează că Israelul este cel care ocupă o poziţie de frunte în lista acelor ţări care încalcă rezoluţiile internaţionale Turcia și Marocul, susținând SUA, au încălcat fiecare mai multe rezoluții ale Consiliului de Securitate al ONU decât Irakul Aceste decizii ONU au tratat probleme deosebit de importante: acte de agresiune, acțiuni ilegale și manifestări de cruzime pe parcursul deceniilor de ocupații militare, cazuri de încălcare totală a Convențiilor de la Geneva (crime de război - în terminologia sistemului juridic al SUA), precum și o serie de alte probleme de natură mult mai serioasă decât incompletă dezarmare Rezoluțiile ONU cu privire la Irak conțin acuzații de represiune împotriva populației irakiene și, în acest sens, faptele despre politicile lui Saddam Hussein sunt îngrozitoare Cu toate acestea, această problemă este secundară, dovadă fiind sprijinul conducerii politice americane de atunci a lui Hussein în războiul cu Iranul, în timpul căruia a comis cele mai teribile atrocități ale sale Rezoluțiile adoptate împotriva Israelului nu fac obiectul Capitolului VII al Cartei ONU, care prevede aplicarea sancțiunilor militare, deși orice astfel de decizie a SUA ar fi imediat blocată Utilizarea dreptului de veto introduce un alt aspect neglijat al dezbaterii despre nerespectarea de către Irak a rezoluțiilor Consiliului de Securitate al ONU Este clar că, dacă Irakul ar avea drept de veto, acțiunile sale nu ar contraveni nici uneia dintre rezoluțiile acestei organizații Evident, în orice discuție serioasă despre nesupunerea față de deciziile Consiliului de Securitate al ONU, dreptul de a folosi dreptul de veto este o formă extremă de lipsă de respect față de deciziile ONU Cu toate acestea, acest lucru nu este posibil din cauza reacției previzibile care va urma automat Problemele privind utilizarea dreptului de veto au fost discutate aprins în timpul pregătirilor pentru operațiunea din Irak

Franța a fost supusă celor mai severe critici pentru amenințările sale de a bloca decizia de a impune sancțiuni militare împotriva Irakului "Ei spun că vor refuza orice decizie care are ca scop să-l tragă la răspundere pe Saddam", a spus Bush Jr cu o tonalitate caracteristică când Marea strategie imperială a înaintat condiții ultimatum Consiliului de Securitate la martie A existat multă mânie în cuvintele lui cu privire la poziția Franței și era ferm în favoarea de a preda o lecție unei țări care nu a urmat ordinele de la Crawford, Texas Per ansamblu, pericolul ca altcineva să folosească dreptul de veto provoacă scandal, dezvăluind "eșecul eforturilor diplomatice" și inutilitatea acțiunilor ONU Iată una, aleasă aleatoriu de mine dintre multe altele, care spune: "Dacă statele cu influență politică mică reușesc să folosească Consiliul de Securitate al ONU ca contrabalansare la politica americană prin proceduri de vot, discursuri și apeluri publice, atunci ele pot submina și mai mult legitimitatea și credibilitatea acestui institut internațional", a declarat Edward Luck, directorul Centrului pentru Studiul Organizațiilor Internaționale de la Universitatea Columbia ( ) Utilizarea dreptului de veto de către liderul mondial incontestabil, devenit parte a practicii cotidiene, în ansamblu rămâne fără atenție și evaluare adecvată; Cu toate acestea, acest lucru ar putea submina legitimitatea și credibilitatea ONU În acest caz, nu trebuie să fim surprinși când oficiali de rang înalt ai administrației George Bush declară, așa cum au făcut în octombrie , că "nu avem nevoie de Consiliul de Securitate" și "dacă vrea să-și mențină poziția, este necesar pentru a acorda Statelor Unite o anumită autoritate" Ar trebui să fie comparabil cu ceea ce a fost acordat recent autorităților americane de către Congresul SUA, adică dreptul de a folosi liber forța militară Această poziție a fost formulată de președinte împreună cu secretarul de stat american Colin Powell, care El a adăugat: "Evident, Consiliul de Securitate poate oricând să poarte discuții de orice fel", dar, în același timp, "avem tot dreptul să facem ceea ce credem că este necesar" Washingtonul a aprobat depunerea unei rezoluții Consiliului de Securitate (Rezoluția ONU nr), lăsând fără îndoială că implementarea ei este complet inutilă După cum au remarcat observatorii internaționali, "În ciuda deschiderilor diplomatice, domnul Bush a arătat clar că consideră această rezoluție drept un motiv suficient pentru lansarea unei operațiuni împotriva Irakului dacă domnul Hussein ezită" "În ciuda faptului că Washingtonul intenționează să se consulte cu membrii Consiliului de Securitate, el nu consideră necesar să le obțină sprijinul" În urma declarațiilor lui C Powell, secretarul de stat al Casei Albe, Andrew Card, a explicat că "ONU poate convoca întâlniri și poate ține diverse discuții, dar nu trebuie să așteptăm aprobarea lor" (I) Dorința administrației președintelui Statelor Unite de a demonstra un respect adecvat față de opinia publică mondială, exprimată în încercările de a explica motivele acțiunilor lor, a devenit clar vizibilă la câteva luni după declarațiile colonelului Powell în Consiliul de Securitate despre începerea unei operațiuni militare în Irak "Reprezentanții guvernului SUA au insistat că discursul lui Powell nu trebuie privit ca un element de atragere a susținătorilor unei soluții în forță la problema irakiană", a scris presa străină Un oficial american a spus că guvernul nu intenționează să se implice în procedura de negociere a celei de-a doua rezoluții, deoarece nu are deloc nevoie de ea Dacă alți membri ai Consiliului de Securitate vor să ni se alăture, putem Capitolul doi Marea strategie imperială să zăbovească o vreme ca să-și pună semnătura acolo unde este nevoie dar nu mai mult de atât" ( ) Washingtonul le-a

spus tuturor că a decis să folosească forța; comunitatea mondială năucită nu poate decât să încerce să "atingă din urmă" SUA și să se alăture campaniei anti-Irak, sau să sufere în alt mod consecințele groaznice care se vor abate asupra tuturor celor care, așa cum a spus președintele Bush, sunt de partea teroriștilor La scurt timp după aceste evenimente, a avut loc o întâlnire între George Bush și T Blair, precum și prim-ministrul Spaniei, José Maria Aznar, care li s-a alăturat La această întâlnire, aceștia și-au exprimat în mod repetat lipsa de respect față de normele dreptului internațional și ale organizațiilor internaționale De fapt, ei au dat Consiliului de Securitate al ONU un ultimatum: Respectați decizia noastră în douăzeci și patru de ore sau vom invada Irakul și vom stabili regimul pe care îl considerăm necesar, fără ștampila dumneavoastră nesimțită de aprobare, și cu siguranță vom face acest lucru - indiferent dacă Saddam Familia lui Hussein decide să părăsească țara sau nu Bush a spus că invazia este legitimă, deoarece SUA au dreptul suveran de a folosi forța pentru a asigura securitatea națională reprezentată de Irak, cu sau fără Saddam ONU și-a pierdut semnificația anterioară, deoarece "nu a reușit să-și facă față îndatoririlor", adică nu a respectat ordinele Washingtonului Statele Unite vor "restaura justiția încălcată în lume", chiar dacă întreaga lume iese cu un singur protest puternic împotriva acesteia ( ) A fost nevoie de mult efort pentru ca Washingtonul să arate comunității mondiale inconsecvența totală a declarațiilor oficiale La o conferință de presă din martie, George W Bush a spus că "o singură întrebare necesită un răspuns: este cu adevărat Regimul irakian a fost dezarmat complet și necondiționat în conformitate cu cerințele Rezoluției nr sau nu? Adevărat, imediat după aceea, a spus clar că nici această "singură" problemă nu contează, pentru că "dacă e vorba de securitatea noastră, nu avem nevoie de permisiunea nimănui" În acel caz, inspecțiile ONU și declarațiile de intenție ale Consiliului de Securitate nu au fost altceva decât o farsă și nici măcar acceptarea resemnată a deciziilor impuse nu ar fi putut schimba rezultatul Cu câteva zile mai devreme, George Bush, cu declarația sa, a respins orice posibilitate de a răspunde la întrebarea sa retorică Statele Unite își vor stabili propriul regim în Irak, chiar dacă Saddam este complet dezarmat și dacă el și acoliții săi părăsesc teritoriul irakian, a subliniat președintele SUA în discursul său din cadrul summitului din Azore ( ) De fapt, indiferența președintelui SUA față de această problemă cheie a devenit deja cunoscută publicului Cu câteva luni înainte de aceste evenimente, secretarul de presă al Casei Albe, Ari Fleischer, a declarat că "Statele Unite s-au angajat într-o schimbare de regim în Irak cu sau fără participarea inspecțiilor internaționale" "Schimbarea regimului" nu presupune crearea unei forme de guvernare preferată de irakieni, ci forma pe care cuceritorul o va stabili de unul singur, numindu-o "democratică" - aceasta a devenit o practică obișnuită, de vreme ce chiar și Rusia instituie "conformitatea poporului" regimuri democratice" Mai târziu, când operațiunea militară a început să se încheie, Fleischer a revenit la relevanța anterioară "principala problemă" a relațiilor internaționale din ultimele luni - "deținerea de către Irak a armelor de distrugere în masă, care a fost și rămâne principalul motiv pentru invazie " În timp ce Bush îi prezenta controversat Capitolul doi Marea strategie imperială Luând atitudine la o conferință de presă, ministrul britanic de externe Jack Straw a anunțat că, dacă Saddam Hussein va fi dezarmat în cele din urmă, "nu vom obiecta ca vechiul guvern să rămână în fruntea țării" Astfel, potrivit lui J Straw, dezarmarea rămâne principala problemă:

discuțiile despre "misiunea de eliberare", "democrație" sunt doar vorbe goale, iar Marea Britanie nu va susține aspirațiile militariste ale președintelui Bush, susținute de argumentele sale slabe Participarea Marii Britanii la operațiunea militară este dictată de necesitatea menținerii securității internaționale* * Între timp, afirmația președintelui Bush că Statele Unite intenționează să preia controlul asupra Irakului cu orice preț a fost respinsă de Colin Powell: să-și distrugă stocurile de arme de distrugere în masă? Nimic asta e doar întrebarea Și nu există alte întrebări Să ne întoarcem la acea "problemă cheie" care fusese dezmințită de președintele Bush cu cinci zile mai devreme și din nou a doua zi Odată cu începutul invaziei, K Powell a revenit la discuția despre "problema cheie" Irakul "a fost atacat pentru că a încălcat "obligațiile internaționale" consacrate în acordul de pace din , care includea extrădarea și distrugerea întregului arsenal de arme periculoase" (b) Toate celelalte pretenții împotriva Irakului în acest caz se dovedesc a fi nefondate: Statele Unite sunt independente ia o decizie unilaterală care interzice inspectorilor internaționali să-și încheie munca, iar acordul din oferă Statelor Unite baza refuzul de a folosi forța militară, ceea ce contrazice toată argumentația lor anterioară Adunarea unui public numeros la un moment dat și într-un singur loc, a face "eliberarea" și "democrația" nu numai pentru Irak, ci și pentru întreaga regiune drept obiectiv - sună nobil, nu-i așa? Ideea este simplă: vom face ceea ce considerăm de cuviință, folosind orice motivație disponibilă pentru acțiunile noastre Trebuie doar să "găsești sensul" Cu toate acestea, rămâne inexplicabil de ce amenințarea cu armele de distrugere în masă a devenit atât de semnificativă după septembrie , cu puțin timp înainte ca consilierul american pentru securitate națională, Condoleezza Rice, să se stabilească în ideea că, dacă "Irakul dezvoltă arme de distrugere în masă, utilizarea lor va fi imposibilă, deoarece utilizarea va provoca o catastrofă națională" Pedeapsa pentru criticarea acțiunilor SUA poate fi foarte severă, precum și beneficiile aderării în rândurile aliaților lor Guvernul SUA și-a trimis înalții reprezentanți la discuții cu membrii Consiliului de Securitate pentru a "să solicite conducerii politice a țărilor membre să susțină decizia SUA la votul asupra Irakului și să le explice ce consecințe nefaste ar putea avea refuzul lor" În același timp, s-a acordat multă atenție țărilor care nu joacă un rol semnificativ în relațiile internaționale, "a căror importanță a crescut abia după ce au ocupat un loc în Consiliul de Securitate" Diplomații mexicani au încercat să explice emisarilor Washingtonului că popoarele lumii "'se opun în mod covârșitor războiului', dar acest argument a fost instantaneu respins ca ridicol" În această situație, "țările care, sub presiunea publicului, s-au angajat pe o cale democratică [și] a căror conducere politică este acum responsabilă Marea strategie imperială oameni", sunt probleme destul de specifice Pentru ei, aderarea conștiincioasă la principiile democratice poate duce la o stagnare economică La rândul său, domnul Powell a spus clar că aliații politici și militari ai SUA au multe de câștigat În același timp, Ari Fleischer "a respins cu fermitate" ideea că Bush ar fi oferit orice compensație în schimbul voturilor și, după cum scria Wall Street Journal, acest lucru a provocat un hohot de râs în comunitatea jurnalistică ( ) Recompensa pentru respectarea instrucțiunilor ar putea fi nu numai asistență financiară, ci și permisiunea pentru activitate teroristă activă Președintele rus Vladimir Putin, despre care se spune că are o relație deosebit de cordială cu Bush Jr , a fost recompensat cu "un semn diplomatic de

acord pentru a reprima activitățile separatiste cecene - o mișcare despre care unii analiști din SUA și Orientul Mijlociu susțin că ar putea contracarează interesele pe termen lung ale SUA" Probabil că există și alte motive pentru sprijinirea de către Washington a terorismului de stat Pentru a demonstra că "nu o sută " Pentru a specula în acest sens, liderul unei organizații caritabile musulmane a fost condamnat de o instanță federală pentru că a trimis fonduri de la fundație pentru a-i ajuta pe ceceni să lupte cu brutala ocupație militară a Rusiei S-a întâmplat tocmai în momentul în care domnul Putin a primit carte blanche Șeful unei alte organizații de caritate a fost acuzat de finanțarea unei ambulanțe pentru Bosnia În acest caz, se pare că crima a avut loc cam în aceeași perioadă în care președintele american B Clinton trimitea grupuri de militanți al-Qaeda și Hezbollah în Bosnia pentru a întări partea susținută de SUA în conflict ( ) Loialitatea Turciei a fost stimulată în mod similar: o tranșă financiară uriașă și autorizarea ocupației Irakului de Nord, locuit de kurzi Este de remarcat faptul că Turcia nu a fost complet supusă, dând astfel o lecție de democrație lumii occidentale, ceea ce a provocat un val de furie Această greșeală a dus la o pedeapsă imediată, a cărei necesitate a fost declarată cu toată severitatea de către secretarul de stat american Colin Powell ( ) "Eleganța gesturilor diplomatice" îi atrage pe cei care preferă să trăiască în iluzii, așa cum demonstrează presupusul sprijin al membrilor Consiliului de Securitate al ONU pentru Rezoluția , susținută de SUA Acest sprijin reflectă de fapt o poziție de subordonare Semnatarii acestei rezoluții știau la ce va duce refuzul lor Sistemele politice orientate legal nu recunosc deciziile luate sub constrângere Cu toate acestea, în relațiile internaționale, această practică este privită ca artă a diplomației După încheierea operațiunii militare din Irak, ONU s-a comportat din nou "inadecvat" atunci când "sistemul complicat de relații comerciale cu Irakul" al organizației, controlat de organizație, a creat dificultăți companiilor americane care au încheiat acorduri comerciale cu guvernul militar interimar al SUA în Irak De fapt, inițiativa de a crea un sistem atât de complex de relații comerciale a fost făcută activ de lobby de către Statele Unite în cadrul regimului său de sancțiuni, care nu a fost susținut de nimeni, cu excepția Regatului Unit Dar acum procesul era ireversibil Astfel, în cuvintele unui "diplomat al coaliției americane", SUA "încearcă să clarifice [membrilor Consiliului de Securitate] că conducerea americană este în dialog cu Consiliul de Securitate, deoarece este liberul său arbitru, nu o obligație " Dipdomat ori- Marea strategie imperială a taberelor politice personale, principala întrebare este "câtă libertate ar trebui să obțină SUA în rezolvarea problemei petrolului din Irak și în formarea unui nou guvern în țară" Washingtonul cere libertate deplină de acțiune pentru sine Alte țări, cea mai mare parte a populației SUA și irakienii (din câte știm) ar prefera "supravegherea sporită a ONU", precum și "normalizarea relațiilor diplomatice și economice cu Irak", precum și relațiile politice interne din Irak cu participarea de H( ) Cu toate transformările de formulare, justificări și pretexte, un principiu rămâne neschimbat: Statele Unite trebuie să stabilească un control efectiv asupra Irakului cu orice preț, menținând în același timp, dacă este posibil, unele contururi ale unui proces democratic Cu greu ar fi surprinzător pentru nimeni că "marile ambiții ale Americii" se vor extinde în întreaga lume după înfrângerea zdrobitoare a principalului și unicului lor dușman, în fața căruia au fost mulți alții Nu există nicio dorință de a menționa soarta neplăcută a acestuia din urmă Cu

toate acestea, situația actuală este semnificativ diferită Nu a existat niciodată un caz în istorie de un monopol aproape complet al mijloacelor de distrugere pe scară largă în mâinile unei singure țări Acest fapt demonstrează mai ales necesitatea unei analize amănunțite a politicii duse de Statele Unite și a doctrinelor sale politice cheie Temeri de elită Există temeri serioase în afacerile și instituția politică americană că creșterea "ambițiilor imperiale" este plină de consecințe groaznice pentru America societate Temerile s-au accentuat și mai mult atunci când administrația Bush a declarat SUA "stat revizionist" care intenționează să conducă lumea pentru totdeauna Multora li s-a părut că sub noua conducere a "naționaliștilor radicali" care caută "dominarea nedivizată a lumii prin superioritate militară absolută", Statele Unite reprezintă "o amenințare nu numai pentru sine, ci pentru întreaga omenire" ( ) Alte personalități marcante din cercurile politice și de afaceri americane au fost îngrozite de aventurismul și aroganța naționaliștilor radicali care și-au recâștigat fostele poziții de putere, pe care le-au deținut de-a lungul anilor , iar acum mulți dintre factorii care le împiedicau libertatea au dispărut Este greu de spus că astfel de temeri nu au avut nicio bază în trecut În timpul președinției lui B Clinton, cunoscutul analist politic Samuel Huntington a remarcat că pentru majoritatea țărilor lumii, Statele Unite devin o superputere necinstită și sunt privite ca singura principală amenințare externă la adresa intereselor lor În același timp, președintele Asociației Americane de Științe Politice, Robert Jervis, a avertizat că "de fapt, în ochii majorității comunității mondiale, Statele Unite sunt acum văzute ca principalul stat necinstiți" La fel ca mulți alți analiști, amândoi au imaginat apariția unei coaliții de state pentru a contrabalansa superputerea necinstită pe măsură ce crește puterea intimidantă ( ) Unele figuri cheie din elita politicii externe au remarcat că țările care sunt potențiale ținte ale SUA nu vor sta pe loc și vor aștepta un atac Un cunoscut specialist în domeniul politicii internaționale, Kenneth Waltz, a scris: "Aceste țări știu că singura modalitate de a limita atacul SUA este Marea strategie imperială răniți" și că "armele de distrugere în masă sunt singurele mijloace de descurajare" Raționând astfel, Walz concluzionează că politicile Washingtonului duc la proliferarea armelor de distrugere în masă, tendință modelată de dorința SUA de a slăbi mecanismele internaționale de control al utilizării forței militare Avertismente de aceeași natură au început să fie exprimate din ce în ce mai des pe măsură ce se apropia începerea operațiunii militare din Irak Ca urmare a invaziei Irakului, potrivit renumitului savant în securitate internațională Stephen Miller, mulți oameni "s-ar putea să aibă impresia că armele de distrugere în masă sunt necesare pentru a descuraja Statele Unite de la acțiunile militare" Un alt expert nu mai puțin cunoscut a avertizat că "strategia generală de desfășurare a războiului preventiv" a SUA pentru multe țări ar putea servi drept "un stimulent puternic pentru a dobândi arme de distrugere în masă, a folosi tactici teroriste", spre deosebire de "puterea militară americană indomită" Mulți au remarcat că acesta a fost ceea ce a dat impuls creării programului iranian Nu există nicio îndoială că principala concluzie că Coreea de Nord suportă pentru sine din toată această situație, va exista o conștientizare a necesității de a dobândi mijloace de respingere nucleară", spune Zilig Harrison ( ) Până la sfârșitul anului , Washingtonul a predat lumii o lecție teribilă: dacă vrei să te aperi împotriva noastră, urmează exemplul Coreei de Nord - creează o amenințare tangibilă În cazul Coreei de Nord, totul este

simplu: rachetele sale sunt îndreptate spre Seul și către trupele americane staționate în apropierea zonei demilitarizate SUA vor lansa cu entuziasm o invazie a Irakului, deoarece se știe că este devastat și lipsit de apărare Cu toate acestea, în ciuda faptului că Se Coreea loială reprezintă un exemplu și mai teribil de tiranie și este mult mai periculoasă, nu este o țintă potrivită, deoarece un atac asupra acesteia ar putea atrage pierderi enorme pentru Statele Unite Cu greu este posibil să găsim un exemplu mai ilustrativ O altă parte a temerilor este legată de "a doua cea mai importantă superputere" - opinia publică mondială Nu numai că revizionismul conducerii politice americane a fost fără precedent, ci și opoziția publică față de acesta În acest sens, se fac adesea paralele cu situația din Vietnam Preocuparea generală cu privire la "ce s-a întâmplat cu tradițiile de protest public și de gândire liberă" arată clar cât de eficient au fost amestecate faptele istorice și cât de puțină înțelegere s-a acordat în ceea ce privește măsura schimbărilor care au atins conștiința publică în trecut patru decenii Un exemplu viu confirmă ceea ce s-a spus În , protestul public a fost un eveniment rar, în ciuda declarațiilor administrației John F Kennedy cu privire la decizia sa de a lansa un atac aerian asupra Vietnamului de Sud Cuvintele despre începerea unui plan de mutare a milioane de vietnamezi într-un fel de lagăre de concentrare, despre lansarea pro-rjftiMMbx a folosirii armelor chimice pentru distrugerea culturilor și a solului vegetal în Vietnam nu au stârnit proteste Nivelul de indignare a fost neglijabil până când câțiva ani mai târziu, sute de mii de soldați americani au fost aruncați în mașina de tocat carne a războiului, zonele dens populate din Vietnam au fost devastate de bombardamente masive și până când febra războiului a cuprins întreaga Indochina Când valurile de proteste publice au atins un nivel semnificativ, Bernard Fol - un ardent anticomunist, istoric militar și expert în Indochina - a declarat că "Vietnam-ul ca stat cultural și Noam Chomsky Capitolul doi Marea strategie imperială întregul istoric este în pericol de a dispărea" întrucât "populația rurală se stinge practic sub loviturile celei mai puternice mașini militare care a operat vreodată pe o astfel de zonă" (s) Situația a fost complet diferită în , patruzeci de ani mai târziu, când a avut loc o acțiune de amploare de protest puternic și principial înainte de izbucnirea ostilităților în Statele Unite Prezența fricilor și iluziilor, inerente doar Americii, a dus la faptul că nivelul stărilor de spirit de protest aici era mai ridicat decât în alte țări Aceasta arată cum intoleranța față de manifestările de agresiune și violență a crescut de-a lungul anilor de la tulburările publice din Vietnam - una dintre multele schimbări de acest fel Conducerea politică americană este bine conștientă de amploarea transformării în curs a percepției publice Până în , temerile privind creșterea tulburărilor sociale erau atât de puternice încât Statul Major al SUA a luat în considerare serios "folosirea unei forțe semnificative pentru a menține ordinea publică" dacă era necesar să trimită trupe suplimentare în Vietnam Departamentul de Apărare al SUA și-a exprimat îngrijorarea că desfășurarea în continuare a unui contingent suplimentar de trupe ar putea "provoca o criză internă de o amploare fără precedent" Preocupările de acest gen, potrivit istoricului David Schmitz, explică tenacitatea cu care "politicienii americani de rang înalt au dezvoltat și au folosit un întreg corp de argumente în perioada dintre cele două războaie mondiale pentru a stabili contacte cu dictaturile fasciste de extremă dreapta" în Europa Conform planului lor, acest lucru ar face posibil să se protejeze de "amenințarea comunistă" nu în sensul militar

al cuvântului, ci în sensul socio-economic Este de remarcat mai ales "sistemul de argumente" care stă la baza contactelor cu regimurile fasciste, fie doar pentru că acest dispozitiv este atât de comun în politica americană până în prezent Luarea în considerare a acestei situații face posibil să înțelegem că formatul relațiilor internaționale moderne este în mare măsură determinat de puterile mondiale și de organizațiile private Amândoi erau "tirani și asupritori", ca să folosesc limbajul lui James Madison, când se gândea îngrijorat la soarta experimentului democratic în care a fost direct implicat Ascensiunea fasciștilor între cele două războaie a fost o chestiune de îngrijorare, dar a fost în general văzută ca fiind preferabilă de către guvernele SUA și Marea Britanie, cercurile de afaceri și o mare parte din elită Motivele pentru aceasta constă în faptul că forma extremă fascistă de naționalism a contribuit la economic la pătrunderea Occidentului și a împiedicat orice posibilitate de apariție a mișcărilor muncitorești periculoase și a organizațiilor politice de stânga, precum și democrația excesivă (excesivă), care este teren fertil pentru apariția acestor fenomene nedorite Sprijinul lui Mussolini a fost excesiv Pentru mulți oameni, "acest încântător domn italian" (cum l-a numit președintele SUA Franklin Roosevelt în) a stârnit un profund respect până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial Aceste simpatii s-au extins în mod egal asupra Germaniei lui Hitler Apropo, să nu uităm că cele mai monstruoase regimuri din istorie au apărut în țări care, într-un anumit sens, au servit drept model civilizației europene în dezvoltarea științei și artei, precum și model pentru dezvoltarea democratică Așa s-a întâmplat până când conflictul internațional a atins un nivel la care a fost imposibil pentru mult timp să corespundă conceptelor indicate de democrație și civilitate Aceste regimuri - la fel ca și regimul lui Saddam Hussein o jumătate de secol mai târziu - s-au bucurat de un sprijin semnificativ din partea coaliției anglo-americane până în momentul în care acțiunile agresive ale lui Hitler au cauzat prejudicii tangibile intereselor SUA și britanice Fasciștii au fost susținuți încă de la început Ambasadorul SUA Henry Fletcher a evaluat pozitiv venirea lor la putere, ceea ce a dus imediat la o perturbare a funcționării sistemului parlamentar și la cea mai severă suprimare a activităților profesorilor și a opoziției politice El a prezentat argumentele care au stat la baza strategiei de politică externă a SUA pentru următoarele decenii, atât în această regiune, cât și în întreaga lume Italia, a scris el secretarului de stat al SUA, avea două alternative: fie "Mussolini și fascismul", fie "Giolitti și socialismul" la capitolul trei o Noua Eră a Iluminismului Giolitti a fost o figură cheie în liberalismul italian În , zece ani mai târziu, Departamentul de Stat al SUA a continuat să privească fascismul european ca pe o forță de restricție care "trebuie să se dezvolte, altfel populația se va întoarce către ideologia de stânga pe fondul deziluziei generale a claselor de mijloc" În același an, ambasadorul SUA în Italia, William Philips, "și-a exprimat admirația pentru dorința lui B Mussolini de a îmbunătăți condițiile de viață a unor mari părți ale populației țării" și a găsit "o masă de dovezi" în sprijinul ideii naziștilor că " erau adevărați democrați, deoarece activitatea lor principală a fost de a crește bunăstarea publică" El a vorbit despre realizările lui Mussolini doar ca fiind "uimitoare și care dă naștere unei admirații invariabile", și, de asemenea, și-a lăudat cu entuziasm "calitățile extraordinare de om" Departamentul de Stat al SUA și-a exprimat acordul deplin cu aceste evaluări și, printre altele, a aplaudat realizările "impresionante" ale lui Mussolini în

Etiopia și, de asemenea, a salutat fasciștii, care "au creat ordine în haosul general, disciplina în condițiile fărădelegii și au asigurat solvabilitatea unei țări în faliment" În , F Roosevelt a evaluat fascismul italian drept "un fenomen extrem de important la scară globală, deși se află încă în stadiul experimental al dezvoltării sale" În , președintele Roosevelt și apropiatul său Sumner Welles au aprobat prevederile "Acordului de la Munchen" pentru împărțirea teritoriului Cehoslovaciei După cum sa menționat mai devreme, Welles credea că "acest acord a creat posibilitatea construirii unui nou sistem de relații internaționale, care să stea la baza Wana pe principiile justiției și normele legii, "iar forțelor naziste din acest sistem li s-ar fi acordat un rol important ca arbitru internațional În aprilie , George Kennan de la Berlin a trimis o scrisoare prin poștă consulară, în care a asigurat conducerea SUA că ultimul lucru pe care îl doreau liderii germani era "să vadă suferința popoarelor aflate sub stăpânire germană" și că sunt serios preocupați să facă viețile noilor lor supuși fericiți, erau gata să meargă la "concesii serioase" pentru a asigura o rezolvare favorabilă a situației Cercurile de afaceri au manifestat, de asemenea, un optimism ardent în relațiile cu fasciștii europeni Italia este inundată de investiții "Acești italieni nu sunt atât de simpli pe cât par" - sub această rubrică, un articol a apărut în revista Fortune în După ce Hitler a ajuns la putere în Germania, investițiile s-au scurs în țară ca un râu Motivele au fost aceleași ca și în Italia: a fost stabilită stabilitatea, favorabilă dezvoltării relațiilor de afaceri, iar amenințarea tulburărilor în masă a fost eliminată Înainte de izbucnirea războiului în , scrie Scot Newton, Marea Britanie a oferit un mare sprijin Germaniei, deoarece între cele două țări exista un sistem de legături industriale, comerciale și financiare care funcționează bine A fost importantă și pentru "establishmentul politic, care a căutat să se asigure" de presiunea crescândă a maselor democratice ( ) Chiar și după ce SUA au intrat în război, poziția lor a rămas controversată Până în , și chiar mai mult după încheierea războiului, Statele Unite și Marea Britanie și-au intensificat activitățile menite să atenueze sentimentele antifasciste din întreaga lume și să restabilească o oarecare aparență a fostului status quo În același timp, celor mai importanți criminali de război li s-au atribuit adesea roluri semnificative ( ) Pe Pe baza dovezilor documentare, Schmitz concluzionează că "baza ideologică și obiectivele fundamentale ale politicii americane sunt absolut consecvente în a doua jumătate a secolului XX Războiul Rece a necesitat "noi abordări și tactici" pentru acțiune, dar accentul general pe prevenirea amenințărilor de stânga la care Statele Unite au aderat în anii și a rămas neschimbat ( ) "Baza de argumentare" despre care a vorbit Schmitz și-a păstrat relevanța până astăzi, în ciuda tuturor, aducând nenorocire și distrugere Alan Tonelson a remarcat că conducerea politică de pretutindeni s-a confruntat cu "problema chinuitoare" de a reconcilia dorința generală de democrație și libertate cu consecințele flagrante ale politicii SUA "care fac lucruri groaznice pentru a obține rezultatul dorit" Cea mai puternică dorință a Statelor Unite este să le ofere acestora (întreprinderi) acces nestingherit la piețele externe g și, dacă este posibil, să-și afirme pozițiile de monopol printr-o politică economică de stat activă, care ar trebui să conducă la crearea unei "lumi integrate*: sistem economic capitalist în care SUA vor domina" Í S) În același timp, preocupări mai mari decât "filozofia noului naționalism" în sine au fost cauzate de probabila răspândire a acestor valori ca "virus" și, în plus, nu prin forță, ci prin împrumutarea experienței

altcuiva Acestuia i sa acordat o importanță deosebită în trecut Secretarul de stat Robert Lansing l-a avertizat pe W Wilson despre posibila răspândire a contagiunii bolșevice, "care promite pericolul creșterii tulburărilor publice în întreaga lume" În special, W Wilson și-a exprimat îngrijorarea specială cu privire la "americanii de culoare care s-au întors din război" soldații cerului" Când au ajuns acasă, au putut începe să răspândească experiența pe care au învățat-o despre activitățile consiliilor soldaților și muncitorilor care au apărut în Germania odată cu sfârșitul războiului și au promovat valorile democratice Aceste valori sunt inacceptabile în același timp, atât pentru conducerea țărilor occidentale, cât și pentru Lenin și Troțki Îngrijorări similare au fost exprimate de guvernul lui Lloyd George din Marea Britanie Acesta a remarcat răspândirea "stărilor ostile capitalismului" în rândul muncitorilor britanici, care au manifestat un mare interes pentru consiliile populare care existau în Rusia înainte ca acestea să fie lichidate de bolșevici O astfel de teroare contrarevoluționară nu putea fi considerată de conducerea țărilor occidentale ca un mijloc de a depăși amenințarea iminentă a unei explozii sociale În Statele Unite, tulburările sociale au fost înăbușite în mod activ în cadrul campaniei guvernamentale "Pericol roșu" de W Wilson, deși acest lucru nu a dus la un efect de durată Cercurile de afaceri și-au exprimat îngrijorarea cu privire la creșterea constantă a "amenințării la adresa intereselor producătorilor din noile inițiative politice ale clasei muncitoare", precum și din cauza nevoii constante de a găsi un compromis "pentru a preveni o explozie socială" ( ) Dezvoltarea economică a URSS și protestele publice au dat naștere multor temeri în acest sens până în , când a început perioada de stagnare a economiei sovietice, în mare parte din cauza accelerării cursei înarmărilor, al cărei ritm încerca fără speranță să reducă Secretarul general al URSS N Hruşciov "Amenințarea roșie" - în - , campania de propagandă a guvernului SUA împotriva "roșilor" - comuniștii și "colegii lor de călători" (colega de călători), reacția autorităților la creșterea forței de muncă și anarhiste mișcare care s-a desfășurat în țară după - Prim, cerev Noua Eră a Iluminismului În centrul Războiului Rece, din momentul în care au început premisele acestuia, în , a stat un conflict pronunțat Nord-Sud Rusia a acționat ca un fel de "țară a lumii a treia" europeană, deoarece ritmul său de dezvoltare era în urmă cu cel al Occidentului înainte de Primul Război Mondial, în timp ce a rămas un furnizor tradițional de resurse și o sursă atractivă pentru investitorii străini Situația din Rusia este unică în multe privințe, întrucât dimensiunea teritoriului său și puterea militară i-au întărit poziția internațională, mai ales având în vedere rolul cheie pe care l-a jucat în înfrângerea Germaniei naziste în al Doilea Război Mondial și și-a asigurat statutul de superputere militară În același timp, aici, ca și în alte părți ale lumii non-occidentale, naționalismul, dorința de independență și răspândirea pe scară largă a modelelor de comportament și valori nedorite au reprezentat principalul pericol Având în vedere acești factori, este ușor de înțeles "ilogicitatea logică" a acțiunilor Departamentului de Apărare al SUA în , când a elaborat planuri de creștere a prezenței militare americane în diferite regiuni ale lumii, inclusiv concentrarea contingentelor militare în apropiere frontierele URSS, refuzând împreună cu aceea în același drept către partea sovietică Aparenta ilogicitate a politicii americane dispare de îndată ce se realizează că URSS ar putea "prețui gânduri" de identificare cu "cei care au început să creadă din ce în ce mai mult că o persoană

obișnuită este capabilă să-și extindă orizonturile și să depășească dificultăți incredibile" ( ) Astfel, strategia autorităților americane a fost logică și justificată, deși la început ar putea părea altfel Oamenii de știință de frunte au împărtășit aceste opinii John Lewis Gaddis descrie în mod plauzibil evoluția conflictului dintre URSS și SUA, începând din și în timpul ajunge la concluzia că intervenția țărilor occidentale în Rusia după revoluție a fost o măsură justificată de autoapărare Ea a fost întreprinsă "ca răspuns la intervenția mai amplă și potențial mai serioasă a noului guvern sovietic în afacerile interne nu numai ale Occidentului, ci practic ale fiecărei țări din lume", deoarece "revoluția din Rusia a amenințat însăși existența ordinea capitalistă" ( ) Astfel, schimbarea structurii sociale a Rusiei și probabilitatea difuzării experienței sale au justificat intervenția în această țară în anii postrevoluționari Atacul în acest caz a fost o măsură de protecție - o altă "ilogicitate logică", al cărei sens reiese pe măsură ce conținutul doctrinei politice este corect înțeles În mod similar, se pot înțelege componentele predominante ale politicilor SUA și ale altor mari puteri europene înainte, în timpul și după Războiul Rece În același timp, au fost întotdeauna ghidați de considerente de autoapărare Rețineți că invazia "defensivă" a Rusiei din a marcat istoric crearea doctrinei acțiunii militare preventive, care a fost pusă în practică de naționaliștii radicali care își urmăreau ambițiile imperiale Să ne întoarcem la "schimbarea colosală în relațiile internaționale" de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial (despre ce vorbea Robert Jervis) Un factor în această schimbare este că Statele Unite au devenit pentru prima dată un participant la politica globală, împingându-și rivalii europeni, construind sistematic și cu încredere un sistem de relații internaționale prin bogăție și putere superioare Jervis a însemnat aici crearea unei "lumi democratice" Timp de secole, europenii nu au făcut altceva decât să se omoare între ei din și a căutat să cucerească restul lumii Până în , ei și-au dat seama că acest lucru nu mai poate continua: încercările ulterioare de a cocheta cu puterea militară ar putea fi ultimele din existența lor Puterile occidentale ar putea folosi acum forța împotriva statelor slabe, dar nu unele împotriva altora Confruntarea dintre cele două superputeri din timpul Războiului Rece a confirmat corectitudinea acestui principiu, dar nu fără momente de echilibrare în pragul unei catastrofe globale Interpretările tradiționale ale acestor evenimente provin din ipoteze ușor diferite: "lumea democratică" se reduce la "o combinație de succes de norme și instituții liberale, cum ar fi democrația reprezentativă și economia de piață" ( ) În ciuda evidenței acestor factori, impactul lor asupra implementării acestei schimbări nu poate fi evaluat în mod corespunzător fără a realiza faptul că civilizația occidentală a fost în pragul autodistrugerii și a supraviețuit doar urmându-și cu prudență valorile tradiționale, tiparele procedurale, tendințele comportamentale Acum pacea domnește în Europa, așa cum a făcut și în America de Nord după exterminarea populației indigene, după capturarea a jumătate din teritoriul Mexicului și demarcarea graniței dintre Statele Unite și Canada, când în urmă cu aproximativ de ani conceptul al "Statele Unite" a început să fie perceput ca unul, nu plural În general, direcția și natura activităților, instituțiilor și valorilor culturale predominante au rămas în mare parte neschimbate Capitolul patru Timpuri tulburi Amenințările globale de astăzi provoacă destul de multă îngrijorare peste tot În februarie , un articol uluitor a apărut în Buletinul Societății Științifice pentru Cercetare Nucleară, care anunța începutul

"numărătoarei inverse de apocalipsa", care i-a îngrozit pe mulți chiar înainte ca administrația Bush să publice Raportul de implementare a strategiei americane de securitate națională și nucleară Analistul strategic Michael Crepon, după ce a analizat o serie de factori, a concluzionat că sfârșitul anului "a fost cel mai periculos moment de la criza rachetelor din Cuba din " Grupul de lucru guvernamental a concluzionat că "națiunea americană se va angaja în curând pe o cale de încercări severe [pe măsură ce ne] pregătim să luptăm cu un inamic nemilos [Irak] care probabil are [arme] distrugere în masă] Există o credință larg răspândită că amenințările de acest fel sunt agravate pe termen lung, având în vedere I Capitolul patru σ> Timpuri tulburi osul cu care participanţii la relaţiile internaţionale recurg la folosirea forţei militare ' Motivele acestor temeri merită cel mai atent studiu, deși îngustimea opiniilor poate duce la o judecată greșită Este posibil să stabilim cu un grad ridicat de probabilitate premisele acestor temeri dacă luăm în considerare care a fost "pericolul" crizei cubaneze Pericolul era necunoscutul, imprevizibilitatea catastrofei care se apropia La un pas de dezastru nuclear Criza rachetelor din Cuba "a fost cel mai periculos moment din istoria omenirii", a declarat Arthur Schlesinger în octombrie , la o conferință cu ocazia celei de-a patruzecea aniversări a acestui conflict internațional, desfășurată la Havana și a reunit un număr de martori oculari ai evenimentele din acei ani Conducerea politică a ambelor țări în acel moment și-a dat seama că soarta lumii întregi era în mâinile lor Cu toate acestea, participanții la această conferință au fost uimiți să afle câteva dintre noile informații lansate recent La conferință s-a raportat că în octombrie lumea era "la doar un cuvânt distanță" de o catastrofă nucleară Thomas Blanton de la Arhiva Securității Naționale a SUA din Washington, care a ajutat la organizarea conferinței, a declarat: "Un tip pe nume Arkhipov a salvat lumea" Se referea la Vasily Arkhipov, ofițerul de submarin sovietic care pe octombrie, în plină criză, când distrugătoarele americane amenințau submarinele sovietice, a refuzat să se supună ordinelor de a lansa torpile cu vârf nuclear Atacul distructiv, să spunem cu deplină certitudine, ar duce la un război pe scară largă ( ) Patruzeci de ani mai târziu, nu era nevoie ca factorii de decizie din acea perioadă să-și amintească avertismentele președintelui Eisenhower despre "un război la scară largă care ar putea distruge toată viața din emisfera nordică a Pământului" ( ) Presa a remarcat: "O problemă importantă a ultimei conferințe a fost discutarea paralelelor istorice între modul în care Kennedy a abordat soluționarea situației de criză și abordarea modernă a președintelui Bush cu privire la soluționarea problemei Irakului"; "Un număr mare din audiență a criticat eșecul lui Bush de a învăța din istorie" "Participanții s-au pronunțat în favoarea prevenirii reapariției unor situații similare în viitor și au subliniat necesitatea de a baza luarea deciziilor responsabile pe experiența trecutului, mai ales când vine vorba de luarea în considerare de către președintele Bush a posibilității de a desfășura o operațiune militară în Irak" ( ) Schlesinger nu a fost singurul care a reamintit faptul că "Kennedy a preferat măsurile de blocare economică decât acțiunile militare [în timp ce] Bush este ferm în impulsul său militant" Nici nu ar fi singurul care să-și amintească cât de aproape era lumea de dezastru, chiar și după ce SUA au ales un curs de acțiune mai puțin agresiv Renumit savant al istoriei crizei cubaneze, Raymond Garthoff, observă că "Statele Unite s-au bucurat de aprobarea unanimă a deciziei președintelui Kennedy de a rezolva criza" O remarcă corectă, dar o altă întrebare este cât de mult poate fi garantată o astfel de aprobare

Situația de confruntare dintre cele două puteri se rezumă în cele din urmă la două întrebări principale: (a) ar putea Kennedy să garanteze că SUA nu vor ataca Cuba? (b) ar putea face o declarație publică decizia de a retrage sistemele americane de rachete "Jupiter" cu focoase nucleare situate pe teritoriile Turciei de la granița cu URSS? Putem spune cu certitudine că nu este Kennedy a putut doar să fie de acord cu un acord secret privind retragerea sistemelor de rachete, care erau deja planificate pentru a fi utilizate pe submarinele nucleare de tip Polaris El a refuzat să confirme oficial decizia de a nu efectua operațiuni de invadare a Cubei Dimpotrivă, el a continuat "să efectueze măsuri active pentru a submina și elimina regimul lui F Castro, care a inclus implementarea de operațiuni ascunse împotriva guvernului cubanez", notează Garthof Pe octombrie, în perioada celei mai severe agravări a crizei, conducerea americană face un pas extrem de provocator: sistemele de rachete "în atmosferă solemnă" sunt transferate sub comanda turcă Garthoff a comentat acest lucru după cum urmează: acest eveniment este "cu siguranță sărbătorit la Moscova, dar nu la Washington" ( ) Probabil, conducerea sovietică a făcut acest pas ca încă una dintre manifestările "ilogicității logice" americane ¡Í Istoria este întotdeauna în mâinile celor mai puternici și influenți oameni În timpul crizei din Caraibe, în cel mai tensionat moment al situației, reprezentantul SUA la ONU, Adlai Stevenson, a vorbit la o întâlnire a Organizației cu dezvăluirea unor fapte care au fost reduse la tăcere de conducerea sovietică și, în special, a prezentat fotografii ale zonelor în care au fost dislocate rachete sovietice, realizate de avioane spion americane Pentru a comemora victoria asupra inamicului insidios care a încercat să distrugă Statele Unite, a fost introdus în uz conceptul "momentului Stevenson" Ca o încălzire intelectuală, vă sugerez să vă imaginați cum ar reacționa un ipotetic observator extraterestră la "momentul Stevenson" Să-i spunem marțianul și să presupunem că este liber de orice fel de sisteme doctrinare pământești și vederi ideologice Un marțian ar sublinia că nu există nimic în istorie ca "momentul Hrușciov" Nu a existat niciodată o situație în care secretarul general Nikita Hrușciov sau ambasadorul său la ONU, cu același grad de pretenție ca oponenții lor americani, să afișeze fotografii cu lansatoare de rachete Jupiter staționate în Turcia în - , sau într-o "solemnă" mediu" ar realiza un act provocator de transfer de rachete la comanda armatei turce într-un moment în care intensitatea pasiunilor internaționale în jurul crizei a atins apogeul Reflectând asupra acestor diferențe în acțiunile ambelor părți ale conflictului internațional, marțianul nostru ar ține cont de faptul că sistemele de rachete Jupiter erau departe de singurul element de pericol pentru URSS și, de asemenea, ar trebui să știe că în timpul jumătate de secol precedentă, URSS a fost supusă în mod repetat unei agresiuni externe - de două ori de către puternica mașinărie militară a Germaniei, a cărei parte vestică și mai bogată, până la momentul crizei, se afla sub influența forțelor ostile sistemului sovietic Într-o zi, în , din Marea Britanie, SUA și aliații lor Observatorul nostru extraterestru ar observa, de asemenea, că în această perioadă, Turcia nu a suferit nicio amenințare din partea URSS, conducerea sovietică nu a luat măsuri în forță sau sancțiuni economice îndreptate împotriva Turciei și, de asemenea, nu a comis nici măcar o mică parte din crimele care făceau în acel moment guvernul Kennedy în raport cu Cuba În ciuda acestui fapt, conceptul de "moment Stevenson" este ferm înrădăcinat în istoria evenimentelor din acei ani Marțianul nu a putut să nu observe cum diferența de atitudini de ambele părți ale conflictului reflecta

actualul I alinierea forțelor internaționale În spatele tuturor acestor lucruri se afla un principiu care a devenit un fel de maximă universală a culturii intelectuale: suntem întotdeauna reprezentanți ai "forțelor bune" (oricine înțelegem "noi" prin aceasta), și cu siguranță sunt o "forță rea" dacă "ei" sta în calea noastră Astfel, asimetria abordărilor se încadrează bine în cadrul obișnuit al doctrinei existente Această asimetrie devine și mai accentuată când vine vorba de deteriorarea relațiilor: natura criminală a acțiunilor URSS în Cuba nu este atât de evidentă, în timp ce Statele Unite au creat în mod deschis o adevărată amenințare mortală la granițele Uniunii Sovietice Fără îndoială, aceasta era situația Se pare că hegemonul mondial nu are nevoie să-și ascundă intențiile și, dimpotrivă, merită să le demonstreze deschis în toate modurile posibile pentru a "își menține propria autoritate" Subordonarea sistemului ideologic intereselor de predominanţă internaţională sugerează că practic £ "orice măsuri sunt state internaţionale ter-th? rorism (ce au făcut Statele Unite în Cuba), agresiune militară deschisă (cazul Vietnamului în aceeași perioadă), S § participarea la masacre și represiuni cu scopul de a ? distrugerea principalului partid popular din țară (cum s-a întâmplat θ în Vietnamul de Sud și Indonezia) și multe alte cazuri - pot fi fie oprite în mod deliberat, fie prezentate ca măsuri legitime de autoapărare sau ca un act de bunăvoință sau pot fi chiar să rămână fără explicaţie * ' Necesitatea de a avea propria "versiune a evenimentelor" convenabilă a fost încă o dată dezvăluită când, în februarie , Colin Powell s-a adresat membrilor Consiliului de Securitate al ONU, anunțând decizia Statelor Unite de a lansa o operațiune militară în Irak fără a aștepta deciziile relevante ale ONU mulţi experţi şi observatorii internaționali s-au întrebat dacă discursul său ar putea avea efectul unui "moment Stevenson" Unii cred că tocmai acesta este efectul pe care l-a produs Editorialistul New York Times William Safire a comparat triumfător prestația lui C Powell cu "momentul lui Adlai Stevenson" Fotografiile prin satelit într-un caz au arătat vehicule și camioane în apropierea buncărelor despre care se crede că dețin arme chimice, în timp ce într-un altul camioanele nu mai erau prezente ( ) - dovadă incontestabilă că autoritățile irakiene au introdus iluzie asupra inspecțiilor internaționale - înainte de sosirea lor la la locul de inspecție, toate armele au fost scoase Raportul lui Powell mai arăta că irakieni individuali s-au infiltrat în echipă, confirmând astfel teza conducerii SUA conform căreia grupul de observatori internaționali nu era de încredere și, prin urmare, incapabil să adune dovezile necesare SUA Ulterior, cu acordul tacit al lui C Powell, s-a recunoscut că din mai multe motive - intervalul de timp dintre două sondaje, scopul depozitului de gunoi afișat în fotografii - aceste fotografii nu au dovedit nimic Această practică a conducerii americane a fost remarcată mai târziu în multe situații similare Dar, în ciuda acestui fapt, mulți observatori au fost de acord că, în ceea ce privește efectul său, discursul lui C Powell a fost identic cu "momentul Stevenson", deși, de exemplu, Adam Clymer a remarcat că există o "diferență semnificativă" între aceste două situații: A Stevenson a fost dictat de "temerile cu privire la o amenințare reală a rachetelor sovietice și o confruntare nucleară iminentă" Evident, nimeni nu s-a gândit că astfel de temeri ar putea apărea din partea conducerii sovietice Vremuri tulburi stva în legătură cu desfășurarea lansatoarelor de rachete în apropierea granițelor URSS Fiul lui A Stevenson a subliniat în continuare diferența dintre aceste două situații Tatăl său a prezentat Consiliului de Securitate al ONU dovezi conform cărora "o putere nucleară a

desfășurat lansatoare de rachete în Cuba și ajută la subminarea echilibrului politic global bazat pe acces egal la "agenturi de descurajare" Cu alte cuvinte, contribuie la subminarea unui astfel de echilibru în care SUA are un ușor avantaj, ar putea sublinia ipoteticul nostru marțian Fiul lui A Stevenson a mai adăugat: "Acel discurs din Consiliul de Securitate a avut un scop evident: să țină sub control URSS și să mențină pacea" ( ) Potrivit marțianului, performanța lui Stevenson a contribuit la o izolare parțială - dar la izolarea Statelor Unite, nu a URSS O posibilă invazie a Cubei a fost evitată, deși activitățile teroriste internaționale și sancțiunile economice s-au reluat imediat după încheierea crizei cubaneze, iar amenințările împotriva URSS au continuat cu o vigoare reînnoită, ceea ce a avut o importanță mult mai mare pentru relațiile dintre cele două puteri decât această poziție -Singur Standoff Dar la asta vom reveni mai târziu J Kennedy nu a simțit nici cea mai mică teamă în legătură cu desfășurarea rachetelor sovietice în Cuba Într-o întâlnire cu consilierii săi (Comitetul Executiv al Consiliului de Securitate al SUA), el a spus: "Este ca și cum am începe brusc să desfășurăm un număr mare de [rachete balistice cu rază intermediară] în, să zicem, Turcia Ar fi al naibii de periculos " McGeorge Bundy, consilierul președintelui pentru securitate națională, a răspuns: "Domnule președinte, exact asta am făcut" J Kennedy a fost surprins și a spus: "Dar asta a fost acum cinci ani fund" - deși, de fapt, cu un an înainte, când era deja în funcție Mai târziu, el și-a exprimat îngrijorarea că, dacă acest lucru devine public, decizia sa de a escalada conflictul în loc să declare public o retragere comună a rachetelor din Cuba și Turcia cu greu va fi aprobată de poporul american El se temea că majoritatea americanilor vor vedea acest lucru ca pe un "comerț echitabil" ( ) Oricare ar fi evaluarea acțiunilor lui Hrușciov și Kennedy, este necesar să se dezvolte o opinie comună care să condamne fără echivoc decizia lui Hrușciov de a plasa lansatoare de rachete în Cuba ca o crimă comisă într-un stat deranjat, având în vedere amploarea consecințelor probabile Nebunia ar trebui să fie numită dorința de a-i condamna pe cei care au avertizat dinainte despre potențialele pericole ale unei astfel de politici și l-au condamnat ferm pe Hrușciov pentru stăruința sa în a-și îndeplini planurile, în ciuda riscurilor colosale Evaluați în mod primitiv diferitele opțiuni de acțiune în ceea ce privește spectrul așteptat De foarte multe ori judecăm cu ușurință nebunia adversarilor noștri, fără să observăm același lucru în noi înșine Există multe exemple în acest sens, unul dintre acestea fiind recentele campanii militare ale SUA Apelurile organizațiilor de caritate, ale oamenilor de știință și ale multor altora care ne-au avertizat asupra posibilelor efecte adverse ale invaziei Afganistanului și Irakului nu au fost luate în considerare, în timp ce catastrofa nu s-a întâmplat doar dintr-o șansă norocoasă Aceeași inferioritate morală a poporului i-a făcut să iasă jubil la marșurile din octombrie pentru a lăuda guvernul sovietic, ignorându-i pe cei care au avertizat despre pericolul desfășurării de rachete în Cuba și au vorbit cu condamnare constantă a conducerii și a acțiunilor sale criminale , Capitolul patru vremuri tulburi Oficialii administrației Kennedy spun că nu a fost de acord cu invazia Cubei Între timp, secretarul american al Apărării, Robert McNamara, ia informat pe unii membri ai departamentului său, la octombrie , că "Președintele ordonase pregătirea unui plan de invazie cu câteva luni mai devreme și până acum acesta fusese deja elaborat pentru cel mai mic detaliu", atât de bine încât operația ar putea fi începută într-o săptămână ( ) La o conferință în ajunul celei de-a patruzecea

aniversări a crizei rachetelor din Cuba, McNamara și-a reafirmat poziția potrivit căreia "acțiunea sovieticilor în Cuba a fost justificată în lumina pericolului care îi amenința" "Dacă aș fi în locul conducerii cubaneze sau sovietice, aș gândi așa", a spus el Ce s-a întâmplat în acele zile, fundalul acelor evenimente ar trebui cu siguranță "să servească drept o lecție bună pentru părțile în conflict în sistemul modern de relații internaționale" Participanții la conferință au ajuns la o concluzie atât de neechivocă La acea vreme, acest moment era poate "cel mai periculos din istoria omenirii", nu este singurul caz de cochet cu moartea (cu elementele catastrofei) În sensul cel mai general, aceasta este departe de a fi singura ilustrare a consecințelor neașteptate și imprevizibile ale utilizării forței militare sau ale utilizării acesteia ca mijloc de intimidare; oamenii prudenti o iau ca pe cea mai extrema masura, in fata nevoii de a gasi un motiv intemeiat pentru a o folosi Alte lecții importante din criza din Caraibe sunt legate de dificultățile din relațiile dintre SUA și țările europene Criza internațională din face posibilă înțelegerea precauției europenilor față de conducerea SUA și nu numai de grupurile naționaliste, ci și de liberalii și susținătorii multi- polaritatea (viziuni cele mai largi) în elita politică americană Soarta Europei a stat în balanță, în timp ce președintele SUA și consilierii săi s-au gândit dacă să refuze propunerile Americanii erau îngrijorați că, dacă aceste propuneri vor fi cunoscute, vor fi privite ca un "schimb echitabil" în actuala situație de criză În același timp, conducerea țărilor europene a rămas în întuneric, iar opinia lor a fost tratată cu dispreț În studiul său unic al acestor evenimente, Frank Costigliola scrie că Comitetul Executiv al Consiliului de Securitate al lui Kennedy "a respins cu fermitate propunerea de a conveni cu Aliații o soluție care ar putea duce la izbucnirea războiului nuclear și la dispariția nu numai a Statelor Unite, ci a Europei" Într-o conversație confidențială cu secretarul de stat al SUA, John F Kennedy, a spus că aliații "ar trebui să-i urmeze sau să rămână în urmă și că Statele Unite nu vor tolera ca nimeni să le dea veto deciziilor" Patruzeci de ani mai târziu, aproximativ aceleași cuvinte s-au auzit de pe buzele lui G Bush și K Powell În zilele crizei, comandantul american al NATO, fără să anunțe conducerea europeană, a pus în alertă forțele aeriene Cel mai apropiat aliat al lui Kennedy, premierul britanic Harold Macmillan, într-o conversație cu anturajul său, a exprimat ideea că acțiunile lui J Kennedy au ca scop "aprinderea războiului", dar nu face nimic pentru "prevenirea acestuia" Macmillan a primit informații proaspete doar din rapoartele serviciilor secrete britanice Modul în care Washington percepe "particularitățile relațiilor" dintre SUA și Marea Britanie în cea mai tensionată perioadă a crizei a fost exprimat într-o conversație informală a consilierului J Kennedy: Marea Britanie "va acționa ca asistent (un cuvânt mai la modă - un partener)" a sugerat McGeorge Bundy & Timpuri tulburi să facă anumiți pași pentru a-i face pe europeni "să simtă un sentiment de proprietate ca să nu creadă că sunt ținuți în întuneric", ci doar pentru a-i închide Asistentul lui Bundy, Robert Comer, a sugerat că europenii nu sunt capabili să abordeze "rațional și logic" luarea deciziilor, așa cum fac politicienii americani Bundy a adăugat că, dacă liderii europeni ar ști ce se întâmplă, ei ar putea să facă "un tam-tam și să spună că, din moment ce sunt resemnați cu prezența [rachetelor balistice cu rază intermediară] sovietice la granițele lor, de ce ar trebui SUA să facă excepție? " Prin expresia "hype" se înțelegea "murmur pestriț ignorant", explică Costigliola (*° Poate, în ciuda faptului că există un număr de

cercetători americani respectați care sunt siguri că refuzul europenilor de a "urma" Statele Unite s-a datorat "antiamericanismului paranoic", "ignoranței și lăcomiei" și altor "lipse de cultură", ar putea fi încă serios îngrijorați de amenințarea la adresa propriei lor siguranțe În ajunul deschiderii conferinței dedicate celei de-a -a aniversări a crizei din Caraibe, titlurile au fost pline de terorism internațional; probabil, în acest fel Washington a căutat să aprobe o nouă doctrină a schimbării regimului Cu toate acestea, nu este nimic nou în asta: criza cubaneză a fost o consecință directă a unei acțiuni teroriste internaționale care vizează schimbarea regimului prin forță Istoricul Thomas Patterson a sugerat în mod plauzibil că "acestea au stat la baza crizei din octombrie au fost acțiunile deliberate ale Statelor Unite de a suprima procesele revoluționare din Cuba [cu folosirea forței militare și a sancțiunilor economice]" ( ) Pentru a înțelege mai bine totalitatea cauzelor și factorilor care provoacă Fie că este o astfel de situație, este necesar să urmărim evoluția crizei, să înțelegem principiile directoare și motivele politicii internaționale din acea perioadă Terorismul internațional și schimbarea de regim: Cuba Regimul Batista a fost învins de rebelii Castro în ianuarie În luna martie a aceluiași an, Consiliul Național de Securitate al SUA a luat în considerare posibilitatea de a efectua o schimbare a noului regim În mai, CIA a început să înarmeze grupuri de gherilă în Cuba "În perioada de răcire a relațiilor americano-cubaneze din - a avut loc o creștere bruscă a bombardamentelor diferitelor obiecte din Cuba și a raidurilor aeriene cu bombe incendiare, care au fost efectuate sub conducerea CIA, de mâinile exilați Piloți cubanezi" care au venit în SUA ( ) Washingtonul sau aliații săi în astfel de circumstanțe nu vor întârzia să răspundă Cu toate acestea, conducerea cubaneză nu a recurs la organizarea de acțiuni militare pe pământ american ca pas de răzbunare sau mijloc de descurajare a inamicului Este de remarcat faptul că autoritățile cubaneze au folosit procedura prevăzută în astfel de cazuri de dreptul internațional În iulie , guvernul cubanez a făcut apel la ONU pentru ajutor Acesta a furnizat Consiliului de Securitate al ONU dovezi ale a peste douăzeci de bombardamente aeriene, inclusiv numele piloților, numerele de înmatriculare a aeronavelor, fotografii cu bombe care explodează și alte detalii importante care caracterizează amploarea pagubelor și pierderilor de vieți și care susțin apelurile Guvernul cubanez să rezolve situația conflictuală prin mijloace diplomatice Reacția ambasadorului american Henry Kay Capitolul patru din timpuri tulburi Botul lui Lodge a fost "asigurări [că] Statele Unite nu au intenții agresive față de Cuba" Cu patru luni mai devreme, în martie , guvernul SUA a adoptat o rezoluție secretă privind necesitatea răsturnării regimului lui F Castro și au început pregătirile pentru așa-numita "invazie a Golfului Porcilor" (,) Washingtonul avea serioase îngrijorări cu privire la faptul dacă cubanezii vor fi capabili să se apere În acest sens, șeful CIA, Alain Dulles, a cerut guvernului britanic să oprească furnizarea de arme către Cuba După cum a raportat ambasadorul britanic la Londra, "motivul principal" pentru astfel de acțiuni a fost că "ca urmare a acestui fapt, cubanezii sunt probabil să se îndrepte către URSS sau țările blocului sovietic cu o cerere de furnizare de arme, " și un astfel de pas "ar fi de mare importanță" pentru Statele Unite Dulles a remarcat că acest lucru ar permite Statelor Unite să reprezinte Cuba în Consiliul de Securitate al ONU ca o sursă de amenințare serioasă la adresa întregii emisfere vestice și ar putea acționa conform scenariului elaborat în Guatemala * Dulles se

referea la campania de succes a guvernului SUA de a anula primul experiment democratic din Guatemala A fost o perioadă de zece ani de dezvoltare rapidă care a dat oamenilor din țară speranță pentru viitor - care era atât de temut la Washington din cauza întăririi rapide a coeziunii populației, după cum au raportat serviciile de informații și din cauza "vizibilității" efectul" transformărilor sociale şi economice din ţară, care * "Wow of Pigs Invasion" - invazie în Golful Porcilor (Playa Giron) Debarcarea la aprilie a imigrantilor cubanezi pe coasta Golfului Porcilor din sud-vestul Cubei pentru a rasturna regimul lui F Castro Cubanezii, antrenați în taberele de antrenament CIA și susținuți în secret de administrația americană, au fost complet înfrânți Aproximativ , mii de oameni au fost luați prizonieri În , autoritățile americane și-au asigurat eliberarea pentru o răscumpărare - Notă, trad a îmbunătățit starea de bine a locuitorilor Urma sovietică din toată această poveste a apărut după ce guvernul din Guatemala a apelat la blocul sovietic pentru arme în legătură cu amenințările SUA de a-și invada teritoriul și avertismentele de a întrerupe aprovizionarea cu resurse și bunuri Drept urmare, țara a cunoscut un coșmar și mai mare pentru următoarea jumătate de secol decât perioada de tiranie care fusese impusă de Statele Unite, care precedase acest moment Elaborate de susținătorii acțiunilor moderate, abordările pentru rezolvarea problemei cu Cuba nu au fost diferite de cele propuse de șeful CIA, A Dulles Avertizându-l pe președintele Kennedy despre " consecințele politice și diplomatice inevitabile" ale implementării planului de invadare a Cubei de către forțele unei armate de mercenari, Arthur Schlesinger a sugerat să ia o serie de măsuri pentru ca însuși F Castro să le dezlege mâinile cu acțiunile sale "Este posibil să se dezvolte o operațiune secretă, să zicem, în Haiti, care ar duce la trimiterea de către Castro a mai multor bărci militare acolo, iar aceasta poate fi prezentată ca o încercare de a răsturna regimul din Haiti în acest caz, o umbră va fi aruncat pe reputația lui F Castro și orice încercare de a condamna acțiunile SUA va fi ruptă din răsputeri", credea Schlesinger ( ) În acest caz, s-a referit la ç încercări de a-i îndemna pe cubanezi să-i ajute pe haitiani pentru a răsturna regimul sângeros al dictatorului "Papa Doctor" Duvalier, care controla Statele Unite (cu anumite rezerve), ceea ce ar fi perceput ca acțiuni ilegale În martie , D Eisenhower a propus un plan de înlăturare a lui Castro de la putere și de stabilire a unui regim "mai angajat cu interesele reale ale poporului cubanez și mai favorabil Statelor Unite", care presupunea asistență în "desfășurarea unei operațiuni militare asupra insula" si "pregatirea necesarului · Timpuri tulburi numărul meu de grupuri paramilitare din afara Cubei" Serviciile de informații au raportat că Castro s-a bucurat de un sprijin public semnificativ și, în ciuda acestui fapt, Statele Unite au căutat să respecte "adevăratele interese ale poporului cubanez" Schimbarea de regim trebuia efectuată "în așa fel încât nimeni să nu observe prezența militară americană", întrucât aceasta ar putea provoca o reacție negativă în multe țări din America Latină și ar putea provoca un val de protest în societatea americană însăși "Invazia Golfului Porcilor" a avut loc un an mai târziu, în aprilie , după ce John F Kennedy a devenit șeful Statelor Unite Ulterior, răspunzând la întrebările comisiei speciale a Senatului, Robert McNamara va spune că rezoluția privind începerea operațiunii militare a fost semnată la Casa Albă într-o atmosferă de "isterie" generală în jurul problemei cubaneze La prima întâlnire a guvernului SUA după invazia eșuată, "atmosfera era pur și simplu sălbatică", după cum a remarcat ulterior C Bowles în conversații private: "A existat o

reacție aproape violentă la programul de acțiune propus" La o ședință a Consiliului de Securitate Națională, care a fost convocată două zile mai târziu, Bowles a remarcat atmosfera "aproape același grad de pasiune" și a fost lovit de "colosala neunitate internă" care predomină acolo Starea generală de spirit a fost reflectată în discursul public al lui J Kennedy "Societățile bune, autosuficiente, nesigure sunt aruncate la coșul de gunoi al istoriei Doar cei puternici au șansa de a supraviețui", a spus el, adresându-se țării Cuvintele sale ar putea fi ulterior folosite cu succes de politicienii din epoca Reagan în lupta lor împotriva terorismului ' Kennedy era pe deplin conștient de sentimentul Aliaților că "credea că americanii au înnebunit puțin" încercând să rezolve problema cubaneză, iar această percepție persistă și astăzi Kennedy a instituit un regim din cele mai severe sancțiuni economice pe care orice țară mică le putea rezista cu greu dacă, în plus, în ultimii șaizeci de ani de la "eliberarea" sa de sub protectoratul spaniol, ea devenise "practic o colonie" a Statelor Unite ( )) De asemenea, a ordonat intensificarea activităților subversive pe teritoriul Cubei "El i-a cerut fratelui său, procurorul general al SUA Robert Kennedy, să conducă o echipă interagenții de nivel înalt care dezvoltă Operațiunea Mangusta Aceasta a inclus organizarea de activități paramilitare, constrângere economică și sabotaj Operațiunea a fost lansată la sfârșitul anului pentru ca F Castro "a căzut toate necazurile deodată", cu alte cuvinte, pentru a-i lua puterea" ( ) În analiza sa a dosarelor recent desecretizate cu privire la operațiunile conduse de Kennedy, Jorge Dominguez scrie că "nu a fost o glumă" Piero Glaiezes a adăugat că aceste materiale sunt doar "vârful aisbergului" și "majoritatea dintre ele au fost înnegrite" ( ) Operațiunea Mongoose a fost "centrala pentru politica americană față de Cuba de la sfârșitul anului până la începutul crizei rachetelor în ", conform lui Mark White, un program în care frații Kennedy "își aveau mari speranțe" Robert Kennedy le-a spus conducerii CIA că soluția la problema cubaneză este "de mare importanță pentru guvernul SUA - totul este secundar - și fiecare minut de muncă, toate eforturile și toate eforturile umane "Mangusta" este numele de cod pentru o operațiune CIA de ucidere fizică a liderului cubanez Fidel Castro Cu această ocazie, CIA, potrivit unor rapoarte, negocia cu reprezentanții mafiei, care a pierdut venituri din afacerile cu jocurile de noroc după ce Castro a venit la putere Notă, trad Vremuri tulburi resursele trebuie aruncate" în răsturnarea regimului Castro Organizatorul Operațiunii Mangoose, Edward Lansdale, a întocmit un calendar care a permis "declanșarea unei rebeliuni deschise și îndepărtarea regimului comunist din Cuba" în octombrie "Cea mai recentă versiune" a acestui plan prevedea că "succesul final al operațiunii ar fi o intervenție militară pe scară largă a SUA", după ce acțiunile subversive antiguvernamentale au creat fundația necesară Se presupunea că invazia militară a forțelor armate va avea loc în octombrie , dar apoi a izbucnit o criză în legătură cu desfășurarea rachetelor sovietice ( ) În februarie , Statul Major al SUA a aprobat un plan de acțiune și mai îndrăzneț decât sugerase A Schlesinger: să folosească "măsuri ascunse pentru a-l provoca pe F Castro sau pe unul dintre subalternii săi să comită o acțiune ostilă deschisă împotriva Statelor Unite state Reacția la aceasta, care într-un astfel de caz ar fi justificată, nu ar fi doar o măsură de răzbunare, ci ar permite ca Castro să fie distrus fără întârziere, cu viteza fulgerului și hotărât" ( ) În martie, ca răspuns la o solicitare din partea Departamentului de Apărare al SUA de a elabora un plan de operațiuni în Cuba, Statul Major a predat secretarului de Apărare Robert McNamara un memoriu care

conține "o listă de motive, în opinia Statului Major General , suficient pentru desfășurarea unei invazii militare americane a Cubei" Acest plan trebuia implementat dacă "în decurs de până la luni are loc în Cuba o revoltă plauzibilă organizată din interior", dar înainte de momentul în care autoritățile cubaneze stabilesc relații cu conducerea sovietică, întrucât "acest lucru ar putea însemna o confruntare cu URSS" O operațiune atent planificată care folosește forța militară trebuie să excludă pericolul unei intenții rău intenționate Planul din martie cerea alinierea "evenimentelor aparent incoerente la început într-o singură serie, pentru a ascunde scopul principal al operațiunii și a crea impresia necesară de imprudență a conducerii cubaneze, alături de preocuparea SUA nu numai pentru propria sa , dar și pentru interesele altor țări" Astfel, Statele Unite trebuiau să arate ca "o țară care se confruntă cu probleme evidente în asigurarea propriei securități, iar Cuba [trebuia creată o asemenea imagine] ca o sursă de amenințare la adresa întregii emisfere vestice" Măsurile propuse au inclus bombardarea unui USS în Guantanamo Bay pentru a "crea un val de sentiment în spiritul campaniei sub sloganul "Remember the Maine"! "*, iar pentru "forțarea reacției de protest a societății americane" publicarea ulterioară în mass-media americană a listelor cu numărul victimelor Această campanie de propagandă trebuia să ofere "dovezi de nerefuzat că nava a fost atacată de cubanezi" De asemenea, prevedea "lansarea unei campanii [în Florida] și chiar la Washington împotriva amenințării teroriste reprezentate de Cuba comunistă" A folosit bombe incendiare de fabricație sovietică pentru a incendia plantațiile de trestie din țările vecine ale Cubei și chiar a cerut doborârea unei aeronave fără pilot, pretinzând că este un zbor charter cu studenți la bord în vacanță În cadrul acestei campanii, s-au presupus o serie de acțiuni inventive similare, care, deși, nu au fost niciodată realizate "Amintiți-vă de Maine!" - sloganul Războiului Hispano-American după explozia misterioasă și tragică de pe vasul de luptă "Maine" pe drumurile din Havana (Cuba) din februarie "Presa galbenă" a dat imediat vina pe spanioli pentru explozie, iar câteva zile mai târziu, Senatul a auzit: "Gritul de luptă pe mare și pe uscat va fi "Remember the Maine!" - []ROM transl Capitolul patru vremuri tulburi faptul că au existat astfel de intenții confirmă atmosfera generală de "sălbăticie" și "furie" care a predominat în conducerea SUA în această perioadă ( ) Pe august, președintele a semnat Directiva privind măsurile de securitate națională, conform căreia "era planificată organizarea unei revolte interne în Cuba înainte de operațiunea de invazie militară a SUA" Pregătirile pentru această operațiune au inclus "măsuri semnificative de planificare militară, manevrare și redistribuire a forțelor și bunurilor americane", care, desigur, ar fi trebuit să devină cunoscute în Cuba și URSS ( ) Totodată, în luna august, a crescut numărul acțiunilor subversive desfășurate, inclusiv raiduri cu ambarcațiuni pe litoralul cubanez în zonele zonelor hoteliere, "unde, conform informațiilor disponibile, erau staționați ingineri militari sovietici, ceea ce a dus la moarte a multor cetateni sovietici si cubanezi" Au existat o serie de atacuri asupra navelor de marfă britanice și cubaneze; au fost blocate vasele care transportau zahăr; au fost comise diverse alte acte de forță și sabotaj, care au fost efectuate în principal prin intermediul organizațiilor și grupurilor cubaneze exilate legalizate în Florida (b) Câteva săptămâni mai târziu a venit "unul dintre cele mai periculoase momente din istoria omenirii" Acțiunile de sabotaj forțat au continuat pe toată perioada crizei rachetelor Formal, au fost suspendate pe octombrie, la câteva zile după

ce Kennedy și Hrușciov au ajuns la o înțelegere, dar au fost reluate după un timp Pe noiembrie, "în cursul unei operațiuni secrete în Cuba, un grup a plecat din Statele Unite a aterizat și clădirea fabricii a fost aruncată în aer cu succes", în urma căreia, potrivit Potrivit guvernului cubanez, de muncitori au fost uciși Raymond Garthof a scris că "partea sovietică ar putea vedea [această acțiune] ca o încercare de a depăși problema cheie a acordului: garanția SUA de neagresiune împotriva Cubei" El credea că aceasta și alte acțiuni confirmau "că pentru ambele părți pericolul era încă mare și nu era cu greu exclusă posibilitatea unei repetări a crizei" ( ) După încheierea acestor evenimente, Kennedy a reluat campania împotriva terorismului Cu zece zile înainte de moartea sa, el a aprobat planul CIA de a desfășura "activități subversive" de către detașamente de mercenari, "al căror scop era să fie o mare rafinărie de petrol și unități de depozitare a petrolului, o centrală mare, rafinării, poduri de cale ferată, instalații de apă în golfuri, precum și exploatarea subacvatică a șantierelor navale și a curților" Planul de a-l elimina fizic pe Castro s-a născut a doua zi după asasinarea lui Kennedy Această operațiune a fost încheiată în , deși "unul dintre primele ordine ale lui Nixon, după ce a venit la putere în , a fost să îndrume CIA să reia operațiunile ascunse împotriva guvernului cubanez" ( ) Este deosebit de interesant de văzut cum toată situația a fost văzută de oamenii care au luat principalele decizii politice la acea vreme Într-o prefață la documentele de arhivă publicate recent din epoca Kennedy a terorii, Dominguez a remarcat că "dintre miile de pagini de volume de arhivă, o singură dată există o aparență de condamnare (în termeni de moralitate) a sprijinului guvernului SUA pentru activitățile teroriste " Un membru al personalului Consiliului Național de Securitate și-a exprimat opinia că acțiunile actuale ale guvernului SUA ar putea provoca măsuri de represalii din partea conducerii sovietice, ch Vremuri tulburi iar operațiunile militare "sunt întâmplătoare și au ca rezultat moartea unor oameni nevinovați ceea ce contribuie la o percepție negativă a situației din țările prietene" Opinii de acest fel au fost împărtășite de participanții la discuția închisă asupra strategiei de acțiune a SUA Astfel, Robert Kennedy a avertizat că o invazie pe scară largă a Cubei "va duce la pierderi umane monstruoase și acuzațiile pentru toate păcatele de moarte vor ploua asupra Statelor Unite" ( ) Operațiunile teroriste subversive au primit un nou impuls sub președintele Nixon, atingând apogeul la mijlocul anilor șaptezeci, când au avut loc mai ales atacuri asupra bărcilor de pescuit, ambasadelor și misiunilor străine cubaneze, când explozia unui avion de linie cubanez a luat viața a șaptezeci și trei de persoane Aceste atacuri teroriste și cele ulterioare au fost îndreptate de pe teritoriul Statelor Unite, deși atunci se credea în general că FBI se afla în spatele acestor crime Situația s-a schimbat puțin, iar Castro a continuat să fie condamnat de numeroși observatori pentru faptul că, "în ciuda garanțiilor de neagresiune primite de la Statele Unite în , și-a păstrat bazele militare în deplină pregătire pentru luptă" ( ) Indiferent de creșterea numărului de fapte tulburătoare, americanii au rămas perplexi: de ce au nevoie, în afară de garanții oficiale, acești cubanezi? Până atunci, a devenit clar cât de mult se poate avea încredere în orice declarații, chiar și în cele documentate: un exemplu în acest sens este "incidentul cu atacul asupra zonelor de desfășurare a specialiștilor militari sovietici din Cuba", care a avut loc în iulie În timpul celei de-a -a aniversări, autoritățile cubaneze au protestat după ce s-au tras mitralieră într-un hotel turistic deținut de companii spaniole și

cubaneze Din Responsabilitatea pentru această acțiune a fost atribuită grupului, al cărui sediu se afla în Miami Urmele organizației care a pregătit exploziile din Cuba în , în urma cărora turistul italian a fost ucis, duc și ele la Miami Atacatorii s-au dovedit a fi criminali salvadoreni care operează sub conducerea lui Luis Posada Cariles și primesc finanțare de la Miami Fiind unul dintre cei mai cunoscuți teroriști internaționali, Posada a evadat dintr-o închisoare venezueleană cu sprijinul lui Jorge Mas Canosa (un om de afaceri care a condus Fundația Națională Cuban Americană, ale cărei activități nu erau taxate), unde a executat pedeapsa pentru bombardarea unui cubanez avion de pasageri Posada s-a mutat din Venezuela în El Salvador, unde, la Baza Aeriană Ilopango, sub conducerea lui Oliver North, a asistat armata SUA în pregătirea operațiunilor militare împotriva Nicaragua Posada a descris în detaliu operațiunile teroriste în care a fost implicat și a vorbit despre modul în care acestea au fost finanțate din străinătate de la Fundația Națională Cuban American din Miami, dar, în ciuda recunoașterii sale, nu a fost îngrijorat că FBI-ul va demara o anchetă asupra activităților sale A fost un veteran al operațiunii Bay of Pigs, iar toate operațiunile ulterioare la care a participat au fost organizate de CIA Când mai târziu, cu sprijinul CIA, a început să lucreze pentru serviciile secrete venezuelene, a reușit să aranjeze cu Orlando Bosch, vechea lui cunoștință de la CIA, să se alăture activităților sale din Venezuela pentru a pregăti noi sabotaje în Cuba (Bosch a primit un mandat în Statele Unite pentru o navă de marfă aruncată în aer de el la granița cu Cuba) Un fost ofițer CIA care s-a ocupat de atentatele cubaneze îi vede pe Posada și Bosch ca fiind singurii suspecți în atentatele, pe care Bosch le-a numit "militari legitimi" acțiuni " Bosch, care este considerat a fi "creitorul-șef" al atentatelor cu avionul, este, de asemenea, potrivit FBI, responsabil pentru alte peste treizeci de atacuri teroriste Cazul său a primit o amnistie prezidențială în , după ce George W Bush a devenit primul președinte, ca urmare a unei campanii active de lobby a lui Jeb Bush și a oamenilor de afaceri cubano-americani din Florida de Sud Ei au reușit să convingă Departamentul de Justiție, a cărui poziție a fost că "a da un adăpost lui Bosch ar dăuna, fără îndoială, intereselor naționale ale Statelor Unite, [pentru că] securitatea națiunii americane depinde în mare măsură de capacitatea conducerii americane de a convinge alte state să nu ofere asistenţă şi refugiu sigur teroriştilor internaţionali "'treizeci Propunerile părții cubaneze privind cooperarea serviciilor speciale în schimbul de informații pentru prevenirea actelor teroriste au fost respinse de Washington, întrucât acest lucru ar putea dezvălui implicarea autorităților americane în activități teroriste "În , FBI-ul a făcut o vizită de lucru în Cuba, unde, în cursul comunicării, colegii cubanezi le-au oferit materiale despre o presupusă rețea teroristă cu sediul în Miami: majoritatea acestor informații au fost colectate de agenți cubanezi încorporați într-o organizație teroristă " Trei luni mai târziu, FBI i-a arestat pe cubanezi care lucrau sub acoperire pentru o organizație teroristă din Miami controlată de informațiile americane Cinci dintre ei au fost condamnați la pedepse lungi de închisoare " " Motivele legate de necesitatea asigurării securității naționale și-au pierdut orice semnificație odată cu prăbușirea URSS în , dar abia în informațiile americane au anunțat că Cuba nu mai reprezintă o amenințare la adresa securității naționale tu SUA Cu toate acestea, administrația președintelui B Clinton, deși a subliniat că pericolul emanat de Cuba este "nesemnificativ", tot nu l-a exclus complet În cele din urmă,

agențiile de informații americane au recunoscut că Cuba nu a fost o sursă de pericol Procedând astfel, ei au confirmat ideea exprimată în de ambasadorul mexican, când a contracara apelurilor președintelui Kennedy de a-și uni forțele împotriva guvernului cubanez, afirmând că "dacă declarăm public că Cuba este o amenințare pentru securitatea națională a Mexicului, patruzeci de ani milioane de mexicani vor muri de râs" ( ) Pentru dreptate, merită să recunoaștem că desfășurarea de rachete în Cuba a fost într-adevăr foarte periculoasă În conversații private, frații Kennedy și-au exprimat îngrijorarea că prezența rachetelor sovietice în Cuba ar putea interfera cu invazia americană a Venezuelei Astfel, "operațiunea din Golful Porcilor a fost pe deplin justificată", a spus J Kennedy ( ) Administrația președintelui George W Bush, după ce a abandonat conceptul de Cuba ca sursă de amenințare, a sporit sancțiunile economice împotriva acestei țări ca răspuns la retorica dură de dreapta pe care B Clinton a folosit-o cu succes împotriva adversarului său la alegerile prezidențiale din Sancțiunile economice împotriva Cubei până în semănau din ce în ce mai mult cu măsurile draconice, care au făcut furori chiar și printre aliații apropiați ai SUA Embargoul economic asupra comerțului cu Cuba a provocat și el mare resentimente în societatea americană, deoarece a prejudiciat importatorii și exportatorii americani, care, ca de obicei în Statele Unite, au fost singurele victime ale unor astfel de politici guvernamentale; cubanezii nu au fost vătămați Potrivit guvernului SUA, lucrurile au stat altfel Un studiu special al Asociației Mondiale a Sănătății americane a afirmat că embargoul ar putea avea Capitolul patru Timpuri tulburi CO consecințe negative grave pentru sănătatea cetățenilor și doar un sistem de sănătate cubanez care funcționează bine a făcut posibilă prevenirea unei "catastrofe umanitare" Reprezentanții oficiali ai Statelor Unite nu au reacționat în niciun fel la aceste rapoarte" * Embargoul a dus la o scădere a aprovizionării cu alimente și medicamente În , administrația Clinton a relaxat sancțiunile economice pentru toate țările incluse în așa-numita listă "terorist", cu excepția Cubei, care singura a fost aleasă pentru pedepse sofisticate Cu toate acestea, Cuba nu este singura excepție în acest sens După uraganul din august care a devastat Indiile de Vest, președintele J Carter a refuzat să ofere nicio asistență materială, deoarece Grenada o putea primi, și a trebuit să i se dea o lecție pentru unele fapte ale guvernului reformist al lui Maurice Bishop Când țările afectate de dezastru au refuzat să accepte decizia de a elimina Grenada de pe lista beneficiarilor de ajutor umanitar și de a accepta fișe americane, John Carter a luat decizia finală de a nu trimite niciun ajutor umanitar în zona dezastrului De asemenea, când un uragan din a adus foamete în Nicaragua și a cauzat probleme enorme de mediu, liderii de la Washington au decis că un dezastru natural le-ar putea juca în războiul lor terorist Ei au refuzat să ajute chiar și locuitorii de pe coasta atlantică a țării, care au colaborat cu Statele Unite și și-au exprimat nemulțumirea profundă față de regimul sandinist Acești rezidenți au apelat la guvernul SUA pentru ajutor după ce un val de marea mare a spălat satele de pescari din Nicaragua în septembrie , lăsând sute de morți și dispăruți În acest caz, au primit puțin sprijin, dar faptul că a rămas secret pentru publicul larg că suma "nebunitoare" de asistență de de dolari a fost alocată din totalul deja planificat Cu toate acestea, reprezentanții administrației prezidențiale au asigurat Congresul SUA că nici măcar faptul că sumele alocate de asistență par atât de slabe nu va afecta decizia de a reține întreaga sumă planificată de o sută de milioane de dolari, întrucât

guvernul nicaraguan controlat de SUA nu a arată gradul corespunzător de loialitate ( ) Comunitatea internațională a condamnat aproape în unanimitate politica de sancțiuni economice a SUA împotriva Cubei, chiar și Organizația Statelor Americane, în mod tradițional adaptată, și anume Comisia pentru Afaceri Judiciare, a numit aceste acțiuni ale SUA contrare legii Uniunea Europeană a cerut Organizației Mondiale a Comerțului să condamne embargoul cubanez Ca răspuns la aceasta, administrația Clinton a declarat că "Europa încearcă să taie" întreaga politică de treizeci de ani a SUA față de Cuba, care datează de la domnia lui John F Kennedy, "și vizează în întregime schimbarea regimului în Havana " ( ) De asemenea, administrația a subliniat că OMC nu are puterea de a stabili prioritățile de securitate națională a SUA sau de a forța SUA să-și schimbe legile După aceea, Washington a încetat să mai participe la discuții ulterioare, lăsând principalele întrebări fără răspuns Rezistenta eficienta Documentele interne ale guvernului SUA pun în lumină cauzele operațiunilor teroriste internaționale împotriva Cubei și impunerea ilegală Capitolul patru Timpuri tulburi embargo Nu ar trebui să fie surprinzător faptul că toate se încadrează în modelul tradițional care, de exemplu, a fost folosit în Guatemala cu câțiva ani mai devreme Având în vedere cronologia evenimentelor, devine clar că temerile legate de implicarea URSS nu ar putea fi factorul principal Intențiile de a efectua o schimbare forțată a regimului au apărut și au început să fie puse în aplicare înainte de intrarea URSS în conflict, iar după plecarea acestuia, sancțiunile împotriva Cubei au fost reluate cu și mai multă intensitate Într-adevăr, amenințarea sovietică a avut loc, dar în mare măsură ca o consecință, mai degrabă decât ca o cauză a operațiunilor teroriste și a politicii agresive a Statelor Unite În iulie , CIA a avertizat că "influența extraordinară a "ideologiei Castro" nu se datorează activităților autorităților cubaneze umbra figurii lui F Castro a devenit atât de prevestitoare, pe cât actualul social și procesele economice din toate țările din America Latină au stimulat interesul de a perturba apelurile societății din partea forțelor de opoziție de a schimba guvernul și de a realiza o serie de transformări politice radicale Cuba F Castro a fost modelul lor Arthur Schlesinger și-a prezentat raportul pregătit pentru Misiunea Latino-Americană președintelui ales Kennedy În ea, el și-a exprimat îngrijorarea că latino-americanii ar putea fi foarte receptivi la "propunerile lui F Castro de a rezolva toate problemele" Raportul a luat în considerare și factorul sovietic: Misiunea Latino-Americană este o organizație interconfesională religioasă caritabilă al cărei scop este dezvoltarea agriculturii, asistenței medicale și a publicațiilor Lucrează îndeaproape pe aceste probleme și pe o serie de altele cu multe organizații publice și private - Notă, trad Uniunea Sovietică "distribuie neglijent împrumuturi mari de dezvoltare în stânga și în dreapta și caută să ofere lumii întregi un model pentru realizarea cu succes a modernizării într-o singură generație" În viitor, Schlesinger a susținut cu scrupulozitate că răspândirea "ideilor lui F Castro" ar avea consecințe extrem de nedorite în condițiile în care "distribuirea pământului și a altor resurse ale bunăstării naționale se realizează în favoarea claselor bogate" și "Clasele sărace și sărace, având în fața ochilor un exemplu al revoluției cubaneze, își afirmă tot mai mult dreptul la o viață decentă" Kennedy s-a temut că sprijinul URSS va ajuta la ca opțiunea cubaneză să fie "demonstrativă" pentru alte țări din regiune, ceea ce ar oferi conducerii sovietice un avantaj în America Latină La începutul anului , Consiliul de Planificare Politică

al Departamentului de Stat al SUA și-a exprimat evaluarea acestor preocupări: "Cea mai mare amenințare reprezentată de regimul F Castro constă în efectul pe care însuși faptul existenței sale îl are asupra reprezentanților mișcării de stânga în multe țări din America Latină Ceea ce valorează un lucru este modul în care F Castro reușește să "reziste efectiv" Statelor Unite, anulând toate eforturile de secol și jumătate ale politicii externe americane în emisfera vestică" (h) Cu alte cuvinte, așa cum a scris Thomas Patterson: "Cuba ca simbol și realitatea politică provoacă dominația SUA în America Latină " Nu activitățile conducerii cubaneze, ci "însăși prezența sa la putere" în Cuba și "rezistența efectivă" la hegemonul emisferei vestice justifică utilizarea metodelor teroriste în forță și influența economică de către Statele Unite pentru a răsturna regimul urât Rezistența și rebeliunea pot servi uneori drept scuză pentru acțiuni și mai dure, așa cum a fost cazul în Serbia, despre care Timpuri tulburi U au început să tacă imediat după realizarea lor; sau ca în Irak, unde motivele reale au fost expuse imediat după ce întreaga bază de dovezi a acțiunilor americane s-a dovedit a fi insuportabilă Indignarea față de sfidarea deschisă a altor țări este adânc în istoria SUA În urmă cu două sute de ani, Thomas Jefferson a denunțat aspru Republica Franceză pentru "poziția sfidătoare" cu privire la predarea New Orleans-ului, pe care o căuta cu atâta tărie Jefferson a avertizat că "caracterul național al francezilor [intră] inevitabil în conflict cu caracterul american, care, în ciuda dorinței de pace și prosperitate, este și arogant" "Comportamentul sfidător francez îi obligă pe americani să se alieze cu britanicii și cu marina lor", a susținut el, contrazicând remarcile sale anterioare despre influența semnificativă pe care a avut-o Franța în eliberarea coloniilor britanice de opresiunea imperială ( ) Datorită luptei de eliberare a Haitiului, care nu a primit sprijin și a fost criticată pe scară largă, provocarea franceză a încetat să mai existe, deși principiile directoare care au stabilit relația de "prieten sau dușman" au rămas în vigoare Principii directoare Principiile care au stat la baza crizei cubaneze fac posibilă înțelegerea de ce dreptul internațional și-a pierdut relevanța Sistemul juridic al SUA și-a pierdut, de asemenea, autoritatea incontestabilă Când procurorul general Robert Kennedy a suspendat un proces în conform căruia operațiunea Bay of Pigs a încălcat legile de neutralitate din SUA, el i-a numit pe participanții la operațiune în conformitate cu U S comanda Patrioților Astfel, "acțiunile lor nu pot fi numite în încălcarea legilor neutralității americane", care, "evident nu îndeplinesc cerințele de astăzi" ( ) Nu se poate spune că lumea a devenit brusc mai nesigură după evenimentele din septembrie, care au necesitat căutarea unor "noi paradigme" care să permită transformarea dreptului și a organizațiilor internaționale și că tocmai aceasta a dat motive Washingtonului să revizuirea fundamentelor dreptului american În noua istorie "filtrată" nu se menționează realizările activității teroriste internaționale, dar cei care au avut legătură directă cu aceasta vorbesc mult și cu mândrie despre ele Școala Americilor, unde sunt pregătiți ofițeri latino-americani, afirmă cu mândrie ca "temă dezbătută" că armata SUA a ajutat la "slăbirea spiritului misionar al luptei de eliberare" Biserica latino-americană a căzut victimă acestei erezii când a început să pledeze "pentru furnizarea de beneficii pentru secțiunile sărace ale populației" și prin aceasta a încălcat ordinea acceptată și a adus asupra sa "toate necazurile pământești posibile" Este simbolic faptul că în timpul deceniului sumbru al domniei președintelui R Reagan și vicepreședintelui George W Bush, teroarea a

început să se manifeste deschis Cu puțin timp înainte de venirea la putere a lui R Reagan, a fost ucis arhiepiscopul salvadorean, care era "purtător de cuvânt al poporului tăcut (oamenii care își pierduseră vocea, tăcuți, incapabili să-și exprime părerea)", și în acest caz a fost dificil pentru a ascunde implicarea serviciilor de informații americane Sfârșitul acestui deceniu teribil a fost marcat de uciderea a șase membri ai intelectualității iezuite salvadorene, care au fost găsiți cu găuri de gloanțe în cap împreună cu victimele nevinovate ale acestei tragedii: gospodina si fiica ei În spatele acestei acțiuni se află luptători ai unui batalion de elită, antrenați și înarmați de Statele Unite, care au avut deja o serie de atrocități sângeroase pe seama lor Semnificația acestor evenimente ne permite să apreciem faptul că în Occident nimeni nu a fost interesat de munca preoților inacceptabili și numele lor au rămas necunoscute, spre deosebire de colegii lor dizidenți sovietici, a căror oprimare de către autorități a primit un mare răspuns Se poate spune, în acest fel, că au fost uciși de două ori: au fost împușcați și îngropați în uitare De fapt, chiar și după moarte, imaginea lor a fost defăimat Vaclav Havel a vizitat în curând Washington pentru a se adresa unei sesiuni comune a Congresului SUA, unde a primit ovație în picioare pentru lăudarea "campionilor libertății" care - el și cei care au ascultat raportul său, fără îndoială - i-au înarmat și antrenat pe ucigașii a șase persoane preoți din America Latină și alți oameni nevinovați Laudele lui la adresa marilor americani și a realizărilor lor au primit recunoaștere entuziastă din partea savanților liberali de seamă, care au considerat discursul său drept "go-ÿ * los os reason" Aceste apeluri tremură pe toți § cei care au căzut în "romantismul excesiv" (Anthony Lew- £us), și "ne vorbesc despre necesitatea respectării obligațiilor care leagă statele mari și mici" (editorial Washington Post) Cu toate acestea, responsabilitatea nu se extinde asupra americanilor centrali, cel puțin nu asupra celor care au supraviețuit ororilor anilor ( ) În cazul Cubei, "rezistența efectivă" a provocat o reacție care a adus lumea în pragul anihilării Dar aici constă ciudățenia Rezistența efectivă, de regulă, este înăbușită prin una sau alta acțiune forțată fără niciun risc pentru agresor Strategia politicii americane la începutul anilor s-a încheiat a fost implicat în construirea regimurilor de securitate națională în spiritul neonazismului, sarcina acestuia era "să neutralizeze în toate modurile posibile amenințările la adresa structurii existente a privilegiilor socio-economice prin eliminarea majorității numerice" sau, altfel, a "maselor" * ' din procesul politic Această politică a provocat un întreg val de represiuni în toată America Latină, a căror principală povară, în timpul domniei lui R Reagan, a căzut asupra Americii Centrale Începutul a fost pus când autoritățile americane au început să pregătească o lovitură de stat militară în Brazilia chiar înainte de asasinarea președintelui John F Kennedy și și-au dus la îndeplinire planurile imediat după moartea acestuia Washington a lucrat îndeaproape cu armata, ale cărei acțiuni au distrus democrația parlamentară în țară ca recunoaștere a "aspirațiilor fundamental democratice și a orientării către Statele Unite", a explicat ambasadorul lui Kennedy în Brazilia, Lincoln Gordon În timp ce Gordon a proclamat "cea mai convingătoare victorie în lupta pentru libertate de la mijlocul secolului al XX-lea", călăii și criminalii au continuat să-și facă treaba El a transmis Washingtonului că o "insurgență democratică" va ajuta la "verificarea preponderenței de stânga" a unui guvern populist anterior moderat și că "forțele democratice" care au preluat puterea ar putea "asigura un climat mai

bun pentru investitorii privați"* * Poziția lui Gordon a fost aprobată de mulți oficiali de frunte ai administrației președintelui John F Kennedy și vicepreședintelui L Johnson, dar până în , în același timp cu Chile, generalii militari brazilieni au fost extrem de fericiți să transfere țara, care era în ruine , în mâinile conducerii civile În ciuda potențialului enorm al acestui "colos sudic", generalii au condus Brazilia către "o poziție care amintește de africanii mai puțin dezvoltați în ceea ce privește bunăstarea socială" statele canadiene și asiatice" (lipsa hranei, mortalitatea infantilă etc) Țara a avut un decalaj semnificativ între săraci și bogați, a fost în pragul dezastrului, dar a arătat un climat investițional excelent și absența bariere în calea dezvoltării afacerilor * * Acest tip de politică a depășit doctrina Monroe Unul dintre numeroasele exemple de nouă politică americană este Indonezia, unde experimentatul bunker Ellsworth a fost trimis să investigheze cauzele tulburărilor sociale periculoase de acolo, în timp ce Washingtonul încerca să depășească consecințele "revoltei democratice" din Brazilia și se întreba cum să oprească guvernul cubanez "a lua inițiativa în regiune El a raportat la Washington că "In-yu Indonesia a recunoscut în mod deschis ca sarcină principală nevoia de a "cu propriile mâini" să modernizeze economia națională și să scape de influența străină, în special occidentală" Un raport al serviciilor secrete americane din a ridicat teama că, dacă eforturile popularului Partid Comunist din Indonezia "de a acționa ca instigator al CJ pentru unificarea națiunii indoneziene ar avea succes, exemplul Indoneziei ar avea un efect puternic impresie asupra multor țări în curs de dezvoltare, care întăresc poziția doctrinei comuniste și subminează autoritatea Occidentului Începând cu anii , factorul decisiv care a predeterminat folosirea sabotajului și a acțiunilor în forță de către Washington, amintind în multe privințe de America Latină, a fost teama de independența Indoneziei și un grad excesiv de democratizare în care partidul popular, reprezentând interesele săraci, şi-ar putea desemna proprii candidaţi la alegerile locale * ' Caracterul criminal al acțiunilor guvernului cubanez a căpătat contururi și mai neplăcute atunci când, în , acesta și-a extins activitățile pe continentul african, acționând ca mijloc prin care URSS-ul poate desfășura o cruciadă pentru cucerirea lumii, așa cum a numit Washington aceasta "Dacă neocolonialismul sovietic își dovedește viabilitatea în Angola", a spus cu iritare Patrick Meinihan, ambasadorul SUA la ONU, "lumea nu va mai fi niciodată la fel" URSS va stabili controlul asupra rutelor de transport al petrolului către Europa, precum și își va extinde dominația în regiunea strategică a Atlanticului de Sud, iar Brazilia poate deveni următorul obiect al pretențiilor Kremlinului Toate acestea seamănă din nou cu imaginea veche, dar cu o distribuție diferită a rolurilor O altă acțiune de rezistență efectivă a cubanezilor a stârnit furia Washingtonului Când trupele sud-africane, sprijinite de Statele Unite, au invadat noua independentă Angola și aproape au cucerit-o, guvernul cubanez din proprie inițiativă, avertizând cu greu conducerea sovietică, a trimis acolo detașamente armate și a alungat invadatorii din teritoriile ocupate Presa sud-africană a scris cu consternare despre această "lovitură adusă mândriei naționale" și a avertizat că rezultatul ar putea fi "o creștere rapidă a naționalismului african pe fundalul înfrângerii armatei sud-africane" de către soldații cubanezi de culoare Premierul ziar negru al Africii de Sud a afirmat că "Africa neagră se află pe vârful unui val cauzat de acțiunile de succes ale cubanezilor din Angola", care "a dat speranțe amețitoare pentru realizarea visului

principal - "dobândirea libertății depline" ( )) Apărarea Angolei a fost cea mai importantă contribuție a Cubei la eliberarea continentului african Inainte de Timpuri tulburi publicarea lucrării lui P Gleygises , care a produs efectul unei bombe explozive, se știa puțin despre semnificația participării cubaneze la aceste evenimente Lucrarea descrie "istoria confruntării cu agresiunea unei puteri majore prin ochii unui stat curajos, dar mic, care, datorită eroismului individual și abnegației cetățenilor săi, a schimbat fața continentului" ( ) Gleijizez observă că "G Kissinger și-a aplicat toată priceperea pentru a neutraliza activitățile Partidului Muncitorilor din Mișcarea de Eliberare a Poporului din Angola, cu care angolezii și-au pus speranțele pentru viitorul lor În timp ce partidul a fost "responsabil pentru deteriorarea situației țării" în anii următori, "ostilitatea inexorabilă a Statelor Unite a condus la faptul că Angola a devenit dependentă pernicios de blocul sovietic, iar sprijinul SUA a stimulat Africa de Sud guvernului să desfășoare o serie de operațiuni militare distructive pe teritoriul Angola în anii " (O) Iată doar o mică parte din numeroasele acțiuni de terorism internațional și influență economică care vizează combaterea manifestărilor de "rezistență efectivă" și "erezie comunistă", care au presupus introducerea unor "idei de nou naționalism" și, probabil, chiar postulate liberale Toate aceste acțiuni, precum și consecințele lor amare, au fost considerate nesemnificative, datorită faptului că sunt absolut legitime Deci descrierea lor Piero Gleijizes este un om de știință politică și istoric american de origine italiană și profesor de "politică externă americană" la Departamentul de Studii Internaționale Contemporane de la Universitatea Johns Hopkins din Baltimore Autor al multor lucrări despre studiul Americii Latine - Notă, traducere este puțin probabil să intre vreodată în volumele voluminoase ale literaturii moderne despre terorismul internațional, va deveni un subiect de discuție largă în lumina noii doctrine americane a "schimbării de regim" În cel mai rău caz, menționarea lor poate fi redusă la nimic, iar în schimb vor exista câteva eufemisme convenabile Câteva referiri aleatorii ne informează că în Cuba nu s-a desfășurat nicio acțiune în forță, menită să destabilizeze situația generală, "cu excepția operațiunii speciale Mongoose" Printr-o fericită coincidență, "odată cu prăbușirea URSS, activitățile teroriste ale grupărilor de stânga au încetat practic Coreea de Nord și Cuba nu s-au încurcat în relațiile internaționale cu același zel" ( ) Exemplul cubanez a fost inclus ca o secțiune separată în cursurile de formare privind studiul terorismului internațional, unde cubanezii sunt considerați exclusiv suspecți, nu victime Operațiunile teroriste internaționale din Nicaragua, inspirate de administrația Reagan-Bush, nu păreau să fi avut loc, iar dacă, în cel mai rău caz, se stabilesc unele fapte, atunci aceasta poate fi pusă pe seama neatenției sau a altor abateri de la misiunea care este pregătit de sus pentru lideri "noua lume idealistă, menită să pună capăt inumanității de pe Pământ Inviolabilitatea procedurilor legale și politice standard odată cu sfârșitul Războiului Rece a fost în cele din urmă încălcată sau nu a fost luată în considerare Principiul principal rămâne același: oricine poate săvârși infracțiuni; nu putem fi acuzați decât pentru erori și omisiuni ocazionale Pentru dezvoltarea ulterioară, faptul că chiar și cele mai teribile crime comise de hegemonul mondial pot fi reduse cu ușurință (scăpați) este de o importanță extraordinară Războaiele din Indochina sunt un bun exemplu în acest sens După câțiva ani de distrugere nemiloasă Capitolul patru vremuri tulburi Publicul american a început să exprime un protest

puternic și principial împotriva unei astfel de politici în regiune În același timp, în elitele societății americane, indignarea față de acțiunea militară nejustificată a fost explicată în termeni de pierderi și eșecuri Nu este greu de observat că aspirațiile inițiale lăudabile ale SUA nu au fost îndeplinite fără cusur, mai ales în My Lai "Când americanii privesc înapoi cu tristețe și chiar rușine la războiul din Vietnam, îmi vin în minte imagini îngrozitoare, cum ar fi masacrul My Lai", a scris Jin Wetke Elstein A fost singura informație despre războiul din Vietnam pe care a inclus-o în lucrările ei, care condamnă vehement și consecvent crimele internaționale Incidentul de la My Lai este foarte revelator, pentru că cauzele acestui masacr ar putea fi puse pe seama acțiunilor recruților semi-alfabetizați care au încercat să supraviețuiască în condiții neobișnuite și teribile O situație complet diferită a fost în timpul implementării "Operațiunii Wheeler Wallava", în comparație cu care masacrul de la My Lai a fost doar o aparență jalnică, la desfășurarea căreia au lucrat oameni destul de respectabili, ca tine și mine În acest caz, nu ar trebui să simți "rușine" sau chiar "tristețe" în legătură cu aceste crime odioase ( ) În , Cuba a fost inclusă pe lista oficială a statelor teroriste în locul Irakului, care a fost exclus din numărul lor special pentru a justifica acordarea asistenței americane lui Saddam Hussein Terorismul internațional și schimbarea regimului: Nicaragua Un alt exemplu de operațiune teroristă internațională pentru suprimarea "rezistenței efective" este foarte instructiv - o operațiune militară împotriva Nicaragua Aceste evenimente, amploarea acțiunilor teroriste care vizează schimbarea regimului de conducere din țară, rolul participării directoare etapizate a Statelor Unite în implementarea lor, precum și diferența dintre fapte și cronologia desfășurării acestor evenimente iar imaginile recreate în cultura intelectuală, care pot fi urmărite în analiza lor retrospectivă, pun în lumină multe modele ale politicii externe a SUA Acest exemplu este important și pentru că, în lumina opiniilor și evaluărilor oficiale ale diferitelor instituții internaționale de rang înalt, pare absolut incontestabil; indiscutabil pentru toți cei care au chiar și un minim respect pentru drepturile omului și dreptul internațional Există o modalitate ușoară de a aprecia semnificația și amploarea acestor categorii: este necesar să se stabilească dacă ele fac obiectul unei discuții ample sau cel puțin menționări frecvente în rândul elitelor occidentale, mai ales după anunțarea unei noi faze a "războiului împotriva teroare" după evenimente și septembrie Prin această procedură simplă, se pot trage concluzii generale despre perspectivele de viitor, care să nu inspire optimism Acțiunile puternice împotriva Nicaragua au fost printre principalele priorități ale războiului internațional împotriva terorii, îndreptat în primul rând împotriva "terorismului internațional de stat", care a fost anunțat de administrația lui R Reagan la scurt timp după alegerea sa ca președinte în Nicaragua reprezenta un pericol extrem, ca mers în imediata apropiere a Statelor Unite "Aceasta este o tumoare canceroasă pe continentul nostru" - astfel, împrumutând stilul lui Hitler Mein Kampf, secretarul de stat american George Schultz a descris amenințarea, vorbind în fața Congresului ( ) Nicaragua a primit arme de la URSS, care a creat "un refugiu sigur pentru teroriști și sabotori la doar două zile cu mașina de la Harlin Jena din Texas" "Pumnalul este îndreptat spre inima Texasului", a avertizat președintele, parafrazând cuvintele unui alt lider politic notoriu Această a doua "Cuba" ar putea fi folosită ca "o trambulină pentru a avânta focul unei revoluții mondiale care ar afecta mai întâi America

Latină și Dumnezeu știe cine ar putea fi următorul în rând" "Comuniștii din Nicaragua amenință că vor revoluționa SUA" "În curând, bazele militare sovietice se vor afla în imediata apropiere a granițelor SUA", ceea ce va însemna un "eșec strategic" În ciuda criticilor semnificative pe care R Reagan a trebuit să le facă față, el le-a spus cu îndrăzneală reporterilor: "Nu voi renunța Îmi amintesc cuvintele unui bărbat pe nume Winston Churchill care a spus: "Nu renunța niciodată Niciodată,? £ niciodată, niciodată!" Și nu ne vom da bătuți" ( ) Reagan a declarat stare de urgență din cauza faptului că "politicile și acțiunile guvernului din Nicaragua reprezintă o amenințare serioasă la adresa securității naționale și a politicii externe a Statelor Unite" Explicând motivele bombardării Libiei în , R Reagan a spus că nebunul M Gaddafi a trimis arme și consilieri militari în Nicaragua cu scopul de a Harlingen - centrul administrativ al comitatului Cameron, Texas, un port de transport pe Rio Grande În oraș funcționează mai multe centre medicale majore, inclusiv spitale militare și un aerodrom al Forțelor Aeriene ale SUA - Aprox transl "aprinderea războiului de partea Statelor Unite", care făcea parte din planurile sale de "ștergerea Americii de pe fața Pământului" (planuri pentru distrugerea completă a Americii) Deosebit de amenințătoare au fost apelurile la o "revoluție fără frontiere" care au putut fi auzite adesea în Nicaragua, deși au fost imediat declarate o provocare Autorul acestui manifest este considerat a fi liderul sandiniştilor, Thomas Borge, care în discursul său public a declarat că speră în dezvoltarea rapidă a statului şi că aceasta ar putea servi drept exemplu pentru alte ţări care ar prefera să urmeze calea din Nicaragua Acest discurs a fost prezentat de administrația Reagan ca un plan de cucerire globală, așa cum a afirmat cu toată certitudinea mass-media americană ( ) Chiar mai interesantă decât absurditatea declarațiilor conducerii politice, care au căutat să creeze fapte noi care denaturează realitatea și induc în eroare laicul american, este luarea în considerare a adevăratului conținut al documentelor care au devenit baza manipulărilor statului american Departament Cuvintele lui Borge probabil au lovit cu adevărat teamă în inimile strategilor lui Reagan Ei erau conștienți de faptul că adevărata amenințare constă în dezvoltarea de succes a Nicaragua, al cărei model putea "fi împrumutat de alte țări" Aceeași amenințare a fost reprezentată de experimentul democratic și reformele sociale din Guatemala pe care Statele Unite le-au rupt din boboc, "rezistența efectivă" a Cubei și multe alte situații, inclusiv perioada istorică în care Statele Unite au fost văzute ca o sursă de tulburări sociale de către ţarul rus Alexandru I şi ministrul de externe austriac K Metternich Amenințarea din Nicaragua trebuia reformulată în termeni de agresiune și terorism, într-un format potrivit pentru SUA pe plan intern! propagandă În efortul de a atinge acest obiectiv, secretarul de stat al SUA Shultz i-a avertizat pe americani că "terorismul este un război împotriva cetățenilor de rând" În timp ce ținea aceste discursuri înfocate, avioanele forțelor aeriene americane bombardau Libia, ucigând mulți cetățeni obișnuiți Pentru prima dată în istorie, un atac terorist a fost acoperit în direct, exact când știrile de seară au ieșit la toate posturile O asemenea sincronicitate de invidiat în întocmirea reportajelor a necesitat probabil o dexteritate tehnică incredibilă, dată fiind îndepărtarea scenei Schultz a subliniat pericolul contagiunii din Nicaragua, promițând cu voce tare că "o va șterge" Nu trebuia să folosească mijloace delicate "Negociarea este doar un nume mai blând pentru capitulare atunci când o parte pierde controlul asupra situației", a insistat Goh Schultz, denunțându-i pe

cei care susțin "mijloace juridice utopice precum medierea internațională, mecanismele juridice ONU și instanța internațională R, deși nu au observat lucru principal" ( ) SUA și-au exercitat toată influența pentru a bloca funcționarea acestor mecanisme legale utopice Aceasta a vizat încercările de la începutul anilor ale președinților țărilor din America Centrală de a realiza pacea și stabilitatea în regiune prin procesul de negocieri Ca parte a politicii ulterioare a Washingtonului de "ștergere a infecției din Nicaragua" cu forța, s-a luat în considerare, ceea ce era destul de previzibil, posibilitatea aplicării unei game întregi de măsuri și, în general, aceasta a dus la un succes semnificativ Thomas Walker, un cercetător de frunte în istoria Nicaragua, a remarcat că, după câțiva ani de război de la Washington împotriva terorismului în această țară, fosta sa creștere economică și progresul social, pe care Nicaragua a început să-l demonstreze după răsturnarea dictaturii pro-americane de la Somoza , au fost înlocuite declin Și până când SUA și-au atins obiectivele, acest lucru a dus la prăbușirea sistemului slab al economiei naționale și a pregătit pentru țară "soarta de neinvidiat a celui mai sărac stat din emisfera vestică" Un factor în acest declin catastrofal a fost o pierdere a populației proporțională cu populația, cu , milioane de oameni în Statele Unite Istoricul și purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat al SUA sub conducerea lui R Reagan, Thomas Carothers, a remarcat că pierderile Nicaragua "pe cap de locuitor au depășit cu mult numărul morților în Statele Unite în timpul Războiului Civil și a tuturor războaielor din secolul al XX-lea la un loc" ( ) Distrugerea Nicaraguai nu a avut nici un scop Rata de creștere economică a țării la începutul anilor a fost remarcată cu surprindere de către Banca Mondială și o serie de alte instituții internaționale drept "uimitoare" și s-a susținut că "această tendință poate forma baza dezvoltării economice și sociale pe termen lung" (Banca de Dezvoltare a Americilor) În domeniul sănătății, țara "a demonstrat o scădere semnificativă a mortalității infantile în rândul țărilor în curs de dezvoltare" (conform UNICEF în) Astfel, administrația Reagan avea de ce să se teamă: transformările "stricante" din Nicaragua puteau provoca o "revoluție fără frontiere", așa cum sensul cuvintelor lui Thomas Borge a fost reformulat în scopuri propagandistice Din acest motiv, Washington credea că este logic să se distrugă "sursa infecției virale" înainte ca "alte țări să se infecteze", care, la rândul lor, trebuie să fie supuse terorii și represiunii pentru prevenire ( ) Nicaragua, ca și înainte, Cuba, ca răspuns la acțiunile militare împotriva sa, nu a încercat să efectueze sabotaj pe teritoriul Statelor Unite, să ucidă niciunul dintre reprezentanții americani Motivele pentru aceasta sunt evidente Guvernele puternice pot ignora opiniile cetățenilor lor și traseul irakian "acceptați rolul" pregătit pentru ei de hegemonul mondial; guvernele slabe se apleacă la voința a % dintre cetățenii țării lor Strategiul șef al Pentagonului, Paul Wolfowitz, a făcut un punct cheie în acest sens El, ca toți ceilalți, a certat guvernul turc pentru comportament neadecvat, dar și mai mult a certat conducerea militară turcă, "care nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor Statelor Unite, nu a putut să ia situația în propriile mâini" și a arătat slăbiciune , permițând guvernului țării să satisfacă aspirațiile marii majorități a populației turce El a considerat că, în situația actuală, autoritățile turce trebuie "să-și recunoască deschis greșeala și să depună toate eforturile pentru a fi măcar oarecum utile Statelor Unite" Poziția lui Wolfowitz este deosebit de revelatoare, deoarece a fost numit principalul instigator al cruciadei democratice din Orientul Mijlociu (

b) Declarațiile "Vechii" și "Noii" Europe, toată această isterie din jurul lor, fac posibilă înțelegerea poziției elitelor politice și intelectuale față de principiile democratice Nu este nimic nou în ostilitatea față de democrație Din mai multe motive de înțeles, aceasta este poziția obișnuită a celor care θ este împărțit după putere sau unele privilegii Dar o astfel de poziție găsește rareori o expresie atât de vie Acest lucru ajută la înțelegerea motivelor pentru care criticii elitei conducătoare acordă atenție retoricii sale pompoase în jurul problemelor de democratizare, cu atitudinea extrem de disprețuitoare a conducerii generale față de principiile democrației, care, judecând după declarațiile oficiale, a devenit larg răspândită Analiștii bine informați subliniază că politica externă a lui George W Bush este caracterizată de "dualism deprimant" și, de asemenea, că angajamentul său față de "neo- Stilul ghanez de comportament politic este stimulat de începutul unei noi campanii tumultoase de răspândire a democrației în Orientul Mijlociu Cu toate acestea, actuala agendă de politică externă oferă Washingtonului perspective atractive de a "să-și lase deoparte fluctuațiile democratice și de a-și consolida contactele cu diferite regimuri autoritare locale", așa cum a procedat destul de constant în trecut Thomas Carothers*, remarcând acest "dualism", precum și dorința continuă de a sprijini regimurile brutale și represive, și-a exprimat speranța că George W Bush va începe "să acționeze în conformitate cu adevăratul spirit al politicii externe a președintelui Ronald Reagan" în "dorința sa de a răspândi valori democratice" ( ) A fost interesant să aud o astfel de declarație de la el Carothers a depus multă muncă pentru a înțelege așa-numitul "sens adevărat" al angajamentului lui R Reagan față de democrație A acționat ca om de știință și ca martor ocular la evenimentele cărora le-a dat o evaluare Cert este că a participat la proiectele Departamentului de Stat sub conducerea lui R Reagan pentru a răspândi valori democratice în America Latină El a evaluat aceste programe drept "un eșec sincer" Partea de sud a continentului latino-american, unde influența Washingtonului a fost minimă, a cunoscut cea mai rapidă dezvoltare a democrației Administrația R Reagan a încercat la început să găsească modalități de a preveni acest lucru, dar ulterior a recunoscut acest lucru ca fiind un dat Acolo unde influența Washingtonului a fost cea mai mare, Statele Unite au ajuns să aibă cel mai mic succes Carothers vede motivele acestui lucru în faptul că Fellow, Carnegie Endowment for International Peace - Notă, trad traseul irakian Viziunea administrației Reagan pentru democrație s-a limitat la "modalități înguste și directive de a efectua schimbări democratice fără riscul de a submina structurile de putere stabilite cu care Statele Unite au o lungă istorie de angajare" Washingtonul a făcut eforturi semnificative pentru a menține integritatea "sistemului de stat în țările cu regimuri clar nedemocratice" și pentru a opri orice încercare de "schimbare populistă a puterii" Carothers recunoaște prezența multor aprecieri critice ale abordării lui Reagan din pozițiile liberalismului, dar în același timp consideră aceste aprecieri insuportabile din cauza "eternei slăbiciuni" a criticii liberale: nu oferă nimic în schimb Posibilitatea de a oferi populației libertatea de a alege calea propriei dezvoltări nu poate fi considerată o alternativă - acesta este dreptul lor inviolabil Carothers nu acordă prea multă importanță faptului că, de-a lungul perioadei programelor americane de democratizare a Americii Latine, conducerea politică a SUA a încercat cu sârguință să elimine amenințările la adresa propriilor interese în persoana acelor țări din regiunea în care se dezvolta democrația cel mai cu succes Oamenii

obișnuiți cărora li se oferă democrație în această formă sunt bine conștienți la ce poate duce aceasta Se crede pe scară largă că formalizarea pe scară largă a instituțiilor democratice în țările din America Latină este însoțită de o dezamăgire sporită față de democrația ca atare După cum a subliniat politologul argentinian Atilio Boron în urmă cu câțiva ani, unul dintre motivele pentru aceasta este că noul val de democratizare din țările din America Latină a coincis cu reformele economice neoliberale care împiedică dezvoltarea unor sisteme democratice eficiente ( ) Sistemul postbelic de la Bretton Woods se baza pe controale clare ale capitalului și pe o valoare fixă a monedei internaționale Acest lucru nu a avut doar ca scop obținerea de profit, ci a oferit guvernelor posibilitatea de a realiza transformări democratice care au fost foarte populare în țările lor S-a susținut adesea că liberalizarea financiară, care a inaugurat era neoliberală în anii , a limitat și libertatea alegerii democratice, așa-numitul "Senat virtual" al creditorilor și investitorilor dobândind dreptul de a lua cele mai importante decizii guvernamentale (o) Guvernele trebuiau acum să se confrunte cu "dificultăţile unei structuri electorale pe două niveluri" În cadrul acestuia, s-au opus interesele alegătorilor obișnuiți și ale brokerilor internaționali de valută, ale administratorilor de fonduri speculative, "monitorind în fiecare secundă cele mai mici fluctuații ale opiniei publice" în raport cu politicile economice și financiare ale țărilor în curs de dezvoltare și dezvoltate În această confruntare, părțile sunt forțe extrem de inegale În urmă cu șaptezeci de ani, John Maynard Keynes avertiza că "activitatea diferitelor forțe ale pieței financiare globale anulează orice posibilitate a unui experiment democratic de a acorda cetățenilor dreptul de a-și exercita autoguvernarea" Secretar general "Sistemul Monetar Mondial de la Bretton Woods" a luat forma la Conferința Monetară și Financiară a ONU de la Bretton Woods (SUA) în Acesta a constat în acorduri privind înființarea Fondului Monetar Internațional și a Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare Principiul său principal - funcția monedei mondiale a rămas cu aur, cu toate acestea, amploarea utilizării sale în relațiile valutare internaționale a fost redusă semnificativ, iar dolarul american a fost introdus ca mijloc de plată în circulația internațională - Notă, trad * Capitolul cinci traseul irakian Organizația Statelor Americane, un apărător înflăcărat al globalizării neoliberale, și-a deschis sesiunea anuală cu un avertisment keynesian El a spus că libertatea de circulație a capitalului - "cel mai criticat aspect al proceselor de globalizare", și de fapt, baza globalizării - este "cel mai serios obstacol" în calea guvernării democratice* Aceste preocupări se întorc la lucrarea lui Adam Smith Celebra sa formulare - "mâna invizibilă a pieței" din The Wealth of Nations - apare în contextul discursului asupra efectelor distructive ale investițiilor străine După cum credea el, Anglia nu ar trebui să se teamă de ei, deoarece "mâna invizibilă a pieței" va crea condiții în care va fi benefic pentru investitori să nu scoată capital din țările lor Aceleași temeri sunt valabile și pentru alte componente ale politicii neoliberale: de exemplu, privatizarea restrânge gama de opțiuni democratice, mai ales în zona liberalizării "sectorului serviciilor", care la un moment dat a provocat o nemulțumire publică enormă Programele de privatizare au fost realizate fără nicio fundamentare teoretică serioasă și analiză empirică preliminară* ' O deziluzie din ce în ce mai mare față de democrația formală a devenit evidentă și în SUA, în mare parte în perioada neoliberală de dezvoltare Multe discuții s-au învârtit în jurul așa-

ziselor "alegeri furate" din noiembrie și a nedumeririi că publicul american părea să o ia cu ușurință Aceste sentimente publice au fost confirmate în materialele anchetelor sociologice În ajunul alegerilor, trei sferturi din populație a privit campania electorală ca pe un joc organizat de zuzy mari grupuri de interese, conducerea partidului, tehnologii politici, ale căror eforturi, candidații au început să spună "practic orice pentru a fi ales " Alegătorii nu au putut determina singuri pozițiile candidaților pe aproape întregul spectru de subiecte de actualitate ale situației politice actuale Exact pe asta s-au concentrat experții de la sediul campaniei Acele probleme politice generale de actualitate care au provocat cel mai mare dezacord între elită și societate au fost excluse din discuția preelectorală Alegătorii trebuiau să se concentreze pe "calitățile personale" ale candidaților, și nu pe "problemele politice cele mai presante" În electoratul general, neîncrezător în secțiunile înstărite ale societății americane, a existat un strat de alegători care și-au dat seama că interesele clasei sau grupului lor social sunt în pericol și, din acest motiv, au votat reprezentanți ai părții mai conservatoare a ambelor înalt nivel părţile comercializate Cu toate acestea, în mod tradițional, formarea preferințelor electorale ale societății americane a avut loc într-un mod diferit, ceea ce a dus periodic la o împărțire egală a voturilor în alegeri, așa cum sa întâmplat în În rândul oamenilor muncii, problemele non-economice precum dreptul de a purta arme sau "religiozitatea" au fost principalul motor al preferințelor, iar oamenii au votat adesea în mod deliberat împotriva propriilor interese cele mai importante, aparent crezând că nu au altă opțiune În , când mai mult de % dintre americani au votat astfel, sentimentul de "neputință" era la apogeu ( ) Treptat, democrația se reduce la dreptul de a alege între unul sau altul articol de consum Comunitatea de afaceri încearcă de multă vreme să-i determine pe oameni să trăiască în conformitate cu o anumită "filozofie traseul irakian decadență" și "cu idei despre inutilitatea vieții", astfel încât "atenția lor este concentrată asupra lucrurilor superficiale care stau la baza modei moderne de consum" ( ) Supuși de mici unei asemenea propagande, americanii se împacă cu lipsa de sens a vieții, cu poziția lor subordonată și abandonează ideile absurde despre independența acțiunilor lor Ei își pun soarta în mâinile managerilor corporativi, agenților de publicitate și așa-numitei "minorități iluminate" care servesc interesele puterii și exercită ei înșiși puterea Din acest punct de vedere, destul de tipic pentru elitele americane, alegerile din noiembrie nu au scos la iveală nicio încălcare a principiilor democratice în Statele Unite, ci au devenit mai degrabă o dovadă a triumfului democrației În sens general, ar fi de preferat pentru conducerea americană ca și democrația să mărșăluiască triumfător prin toate țările emisferei vestice, în ciuda rezistenței populației locale A scăpa de tiranie: modalități eficiente Posibilitatea ca Washingtonul să-și revină brusc în fire și să lucreze pentru a îmbunătăți starea democrației și a drepturilor omului în Irak sau oriunde altundeva pare de neimaginat În acest sens, cei care sunt numiți "extremiști înconjurați de conducerea SUA" nu ar trebui să fie încurajați de așteptări goale Dimpotrivă, ei ar trebui să creeze în mod constant presiuni asupra guvernului SUA pentru a aduce o schimbare tangibilă în politica externă a SUA În cazul Irakului, merită să reflectăm la ceea ce vorbesc de multă vreme cei mai competenți în aceste chestiuni sah specialisti "O modalitate eficientă de a rezolva" problemele schimbării regimului de guvernare în această țară "este ridicarea sancțiunilor

economice, în urma cărora țara a fost în pragul sărăcirii complete Clasa de mijloc irakiană a fost distrusă și toate posibilitățile de apariție a alternativelor la conducerea guvernantă a țării au fost eliminate " Mai degrabă, "de doisprezece ani, sancțiunile au întărit regimul lui Saddam Hussein ca nimic altceva" (Hans von Sponeck) Mai mult, impunerea sancțiunilor a plasat populația irakiană într-o dependență strictă de conducerea represivă de guvernământ și a lipsit țara de speranța pentru o ieșire din situație Denis Holiday a exprimat următorul gând: "Cu acțiunile noastre, nu am făcut decât să întărim [regimul de conducere din țară] și am eliminat toate posibilitățile de schimbare a situației Sunt convins că, dacă economia din Irak s-ar dezvolta normal, pacea și liniștea ar domni în societate, vechiul mod de viață ar fi restabilit, atunci irakienii ar putea alege în mod liber o formă de guvernare acceptabilă pentru ei și pentru țara lor" (b) Toate acestea nu sunt altceva decât o iluzie, spui tu Experiența istorică sugerează altceva Merită să ne amintim de soarta multor tirani sângeroși notori care s-au bucurat de sprijinul conducerii Washingtonului până la ultima oră la putere ty, până când au fost răsturnați ca urmare a unor tulburări interne Un exemplu important este N Ceauşescu - unul dintre multele, dar destul de indicativ din punct de vedere al premiselor sociale interne pentru crearea şi menţinerea unui regim represiv Pe măsură ce prioritățile s-au schimbat în , a fost anunțat public că cei care împărtășesc responsabilitatea pentru douăzeci de ani de suferință pentru poporul irakian au acum dreptul de a folosi forța pentru a instaura democrația în țară decât dovezi suficiente ale conivenței SUA cu crimele odioase și nesocotirea lor față de principiile democrației nu au făcut pe nimeni să se îndoiască de autenticitatea intențiilor conducerii americane Dacă înlăturăm neîncrederea, atunci măsurile de forță ar trebui folosite numai atunci când toate metodele pașnice eficiente de rezolvare a problemei au fost epuizate În cazul Irakului, nici măcar nu s-au încercat astfel de metode eficiente, așa că cu greu se poate susține că situația de aici a necesitat utilizarea unor măsuri extreme Această afirmație este adevărată, indiferent de așteptările subiective ale unei persoane cu privire la rezolvarea cu succes a dificultăților printr-o operațiune militară, în ciuda faptului că toate sunt în esență nefondate Pentru a parafraza cuvintele Larei Marlowey, putem spune că dacă o astfel de politică este un model de hegemonie globală americană, atunci numai Domnul Dumnezeu ne poate salva De pe vremea lui George Bush I (de fapt, de când x august a trecut pragul a ceea ce este permis, indiferent ce face conducerea SUA în viitor și oricât de g își justifică acțiunile, principiul principal a rămas de neclintit: populația Irakul nu ar trebui să poată controla procesele care au loc în țara lor Ca și cum ar confirma acest lucru, dictatorului irakian i se permite să potolească tulburările populare din țară în După cum a fost raportat oficial, Washingtonul trebuie să stabilească un regim de juntă militară în Irak, care să poată stabili "ordine de fier" în țară În lipsa unei alte alternative, s-a ales S Hussein Insurgenții au fost sortiți să eșueze, deoarece "puțini oameni din afara Irakului doreau ca ei să câștige" "În afara Irakului" se află în Statele Unite și în cele mai apropiate țări aliate, unde se consolidează A existat o "opinie fără echivoc" că "indiferent de gravitatea crimelor comise de liderul irakian, el este cel care este capabil să asigure o stabilitate reală în țară și în întreaga regiune, spre deosebire de cei care suferă în prezent din cauza represiunii sale " Interesant este că toate aceste aprecieri, împărtășite de aliații SUA cu o unanimitate atât de profundă, nu au

fost menționate în legătură cu publicarea unor rapoarte șocante și rapoarte despre descoperirea gropilor comune ale victimelor represiunilor lui S Hussein, care au fost sancționate de Washington Aceste materiale au fost folosite de conducerea americană pentru a "justifica moral" începerea recentei operațiuni militare împotriva Irakului Dovezile "mormintelor comune și amploarea îngrozitoare a genocidului poporului irakian de către S Hussein" au devenit cunoscute încă din , dar aceste fapte triste au fost reduse la tăcere pentru a menține "stabilitatea" în țară în toți acești ani ( ) Ca urmare a tulburărilor populare, puterea din Irak ar putea ajunge în mâinile unor grupuri locale care nu sunt controlate de Washington Impunerea sancțiunilor care a urmat înăbușirii tulburărilor a avut ca scop eliminarea în continuare a oricărei posibilități de reluare a tulburărilor sociale Drept urmare, regimuri absolut inumane au fost răsturnate în multe țări ale lumii, deși au fost susținute de conducerea SUA Însele autoritățile americane au căutat întotdeauna să efectueze lovituri de stat prin grupuri special organizate de ele, dar în acest caz, tulburările populare amenințau Washingtonul cu pierderea influenței în țară Aceste temeri ale autorităților americane sunt evidențiate cel puțin de argumentul președintelui George W Bush, exprimat de acesta la Summitul Internațional din Azore din martie , unde a a declarat că Statele Unite vor invada Irakul în orice caz, indiferent dacă S Hussein și acoliții săi vor fi acolo sau vor părăsi țara În prezent, punctul cheie al oricărei discuții despre Irak continuă să fie întrebarea cine va conduce țara Reprezentanții de frunte ai coaliției antiamericane au cerut imediat ca ONU să joace un rol cheie în organizarea postbelică a Irakului și au respins conducerea SUA în procesul de reconstrucție a țării și formarea unui nou guvern Ei au respins hotărât orice posibilitate de a stabili un "protectorat american în Irak" Chiar și membrii guvernului interimar numit de Washington au criticat aspru încercările conducerii americane de a-și limita puterile pentru a-și concentra controlul asupra problemelor cheie de politică internă în propriile mâini Potrivit unor rapoarte, majoritatea șiită din Irak, dacă ar obține dreptul de vot, ar putea , New York Times, ianuarie Kaysen et al , Războiul cu Irakul Hans von Sponeck, Guardian, iulie Ken Warn, Financial Times, ianuarie Pentru sondaje internaționale, a se vedea capitolul Glenn Kessler și Mike Alien, Washington Post Weekly, martie Farced Zakaria, Newsweek, martie Vezi capitolul , comentariul Atlantic Monthly, , citat în Ido Oren, Our Enemies and US (Comell,), p Andrew Bacevich, Imperiul American, pp și urm Accentele sunt puse de ei John Stuart Mill Vezi pp - În Marea Britanie, atitudinea față de semnificația succesorului este oarecum diferită; vezi pagina Andrew Bacevich, World Policy Journal, toamna Michael Glennon, Christian Science Monitor, martie Sebastian Mallaby, New York Times Book Review, septembrie Michael Mandelbaum, Thè Ideas That Conquered the World (Public Affairs,), p Înalt oficial administrativ citat în Thomas Friedman, New York Times, ianuarie Stand în New York Times, februarie Robert Cagen în Washington Post Weekly, februarie Pentru articolul lui Mill și împrejurările în care a fost scris, a se vedea My Peepipd into the Abyss of the Future (New Delhi,) Crimele britanice din India și China au șocat mulți englezi inclusiv liberali clasici precum Richard Cobden Vezi capitolul , comentariul Henri Alleg, La Guerre d* Algerie, citat în Y Bedjauoi, A A roua și M Ait-Larbi, eds , An Inqùiry into the Algerian Massacres (Hoggar,) Walter LaFeber, Inevitable Revolutions (Norton,), pp și urm , și urm Mohammad-Mahmoud Mohamedou, Irak și al doilea război din Golf (Austin &

Winfield,), p David Schmitz, Slavă Domnului că sunt de partea noastră (Carolina de Nord,) Japan Envisions a "New Order" in Asia, >, retipărit în Dennis Merrill și Thomas Paterson, eds , Major Problems in American Foreign Relations, volumul li: Since (Houghton Mifflin,) Pentru juriștii sovietici, vezi Sean Murphy, Humanitarian Intervention (Pennsylvania,) Pentru administrația Kennedy, vezi Rethinking Camelot al meu (South End,) Ivan Maisky, ianuarie , citat în Vladimir Pechatnov, The Big Three After World War II (Woodrow Wilson International Center, Working Paper nr , mai) Citat în LaFeber, Inevitable Revolutions Robert Tucker, Comentariu, ianuarie Citat de la istoricul mexican José Fuentes Mares în Cecil Robinson, ed , The View from Chapultepec (Arizona,), p Citat din nu William Stivers, Supremacy and OH (Cornell,) Morgenthau, New York Review of Books, septembrie A se vedea rapoartele Human Rights Watch și Amnesty International și, printre alte publicații, Javier Giraldo, Columbia: The Gen-ocidal Democracy (Common Courage,) și Carry Leech, Killing Peace (Rețeaua de informații din Americas,) Capitolul trei O nouă eră a iluminismului Michael Wines, New York Times, iunie ; Vaciav Havel, New York Review of Books, iunie ; David Fromkin, Kosovo Crossing (Presă liberă,) Vezi noul meu umanism militar pentru o mostră de retorică Charles Tilly, Coerción, Capital, and European States (Blackwell,), p CH Chivers, New York Times, decembrie Până la începutul lunii august , conform estimărilor biroului Episcopului Timurului de Est, au existat între și de decese Potrivit istoricului John Taylor - de la la mii la ref Un comentariu M rendum pe august Vezi Taylor's East Timor: The Price of Freedom (Zed,) Pentru discursul surpriză a lui Clinton între și septembrie , vezi Joseph Nevins, Counterpunch, mai Forțele de menținere a păcii SUN conduse de Australia au intrat în timp ce armata indoneziană se retragea O intrare mai devreme a trupelor ar fi fost o "intervenție" în același sens în care trupele americane-britanice au "invadat" Franța de Ziua Z Fromkin, Kosovo Crossing Yaroslav Trofimov, Wall Street Journal, ianuarie Ronald Paris, Politicai Science Quarterly , nr (toamna) Michael Mandelbaum, The Ideas Thai Conquered the World, p Timothy Carton Ash, Guardian, septembrie Pentru extrase din Robertson și o discuție detaliată, vezi New Generation Draws the Line, pp - Cook, Sesiunea Camerei Comunelor - Nicholas Wheeler, Salvarea străinilor (Oxford,), pp , urm Wesley Clark, Wing Modem War (Afaceri publice,), p Michael Ignatieff, New York Review of Books, iulie Bacevich, Imperiul American, pp și urm , Isa Blumi, Istoria actuală, martie Anne-Marie Slaughter, New York Times, martie Charles Bergquist în Bergquist et al , eds , Violence in Columbia - (Resurse academice,) Anthony Lewis, Daedalus, iarna Locuitorii din Timur au fost tratați de SUA ca "cetățeni indonezieni" Editorial, Boston Globe, martie Aryeh Neier, Dissent, primăvara Haep răspunde la o recenzie a brutalității susținute de americani în Noul meu umanism militar, care nu lasă nicio îndoială cine este de vină Robert Cooper, Observator, aprilie Robert Jervis, American Politicai Science Review ( ) Dexter Perkins, Doctrina Monroe, - (Harvard,), pp , , și urm Bismarck nu a citat Nancy Mitchell, Prolog , nr (vara) Robert Lansing și Woodrow Wilson sunt citați în Gabriel Kolko, Main Currents in Modem American History (Pantheon,), p Președintele Taft este citat în Jenny Pearce, Under the Eagle (South End,), p Secretarul de Interne Wilson citat în Gordon Connell-Smith, The Inter-American System (Oxford,), p John Foster Dulles este citat în Stephen G Rabe, Eisenhower and Latin America (North Carolina,), p David Schmitz, Slavă Domnului că sunt de partea noastră; Schmitz, Statele Unite și Italia fascistă, - (Carolina de Nord,) Telegramă de

la Ambasada Marii Britanii la Washington către Lone don, Ministerul Afacerilor Externe, noiembrie , cu un raport despre o conversație cu Dulles Editorial, New York Times, august David Green, Contaminated Tea of Latin America (Quadrangle,) William Yandell Elliot, ed , Thè Politicai Economy of American Foreign Policy (Hoit, Rinehart & Winston,), p Schmitz, Statele Unite și Italia fascistă, p Cm Ido Oren, Dușmanii noștri și SUA (Corneli,) Schmitz, Statele Unite și Italia fascistă Tipărit de Christopher Simpson, The Splendid Blond Beast (Common Courage,) Newton, Diplomacy and Statecraft , nr (ianuarie) Vezi mea Deterring Democracy, capitolul , și sursele citate acolo Materiale mai recente sunt acoperite în Anul meu , capitolul și Ordinele Mondiale Vechi și Nou (Columbia, , ediție revizuită,), capitolul Schmitz, Slavă Domnului că sunt de partea noastră, p Alan Tonelson, New York Times Book Review, decembrie Lansing și Wilson sunt citați în Lloyd Gardner, Safe for Democracy, (Oxford,) Alex Carey, Taking the Risk Out of Democracy (Universitatea din Illinois,) Citat din no Mei vin Leffler, A Prépondérance of Power (Stanford,), p John Lewis Gaddis, The Long Peace (Oxford,), p Mark Laffey, Review of International Studies ( ), relatare critică a convenției Capitolul patru vremuri tulburi Michael Crepon, analist strategic la Henry L Stimson Center, citat în Faye Bowers și Howard LaFranchi, Christian Science Monitor, decembrie Gary Hart și Warren Rudman (copreședinți), America-Stili Unprepared, Stili in Danger (Consiliul pentru Relaţii Externe,) Marion Lloyd, Boston Globe, octombrie ; Kevin Sullivan, Washington Post, octombrie Eisenhower citat în Matthew Evangelista, Documentul de lucru , Cold War International History Project (Woodrow Wilson International Center for Scholars), decembrie Lloyd, Boston Globe, octombrie Raymond Garthoff, Reflections on the Cuban Missile Crisis (Brookings Institution,), pp , , , Accentul pus de el Desigur, focoasele au rămas sub controlul SCIA Un comentariu Un important savant al guvernului SUA a considerat că "singurul partid de masă" din Vietnam de Sud este Frontul de Eliberare Națională și că SUA ar trebui să folosească forța pentru a-l distruge Douglas Pike, Viet Cong (MIT,) În Indonezia, ținta principală a masacrului din susținut de americani a fost PKI, care a obținut "sprijinul total în rândul țărănimii" prin "promoarea viguroasă a intereselor săracilor" Harold Crouch, Armata și politica în Indonezia (Cornell,), pp , William Safire, New York Times, februarie Adam Clymer, New York Times, februarie Adiai Stevenson III, New York Times, februarie Vezi Thomas Paterson, "Cuba and the Missile Crisis", în Merrill and Paterson, eds , Major Problems in American Foreign Relations Ernest May și Philip Zelikow, eds , The Kennedy Tapes (Harvard,), p Frank Costigliela, Politicai Science Quarterly, Spring Koc-tigliol in Thomas Paterson, ed , Kennedy*s Quest for Victory (Oxford,) Consilier principal, vag identificat, posibil Dean Acheson sau Mike Mansfield Paterson, Cuba și criza rachetelor Morris Morley, Imperial State and Revolution (Cambridge,) Cm Daniele Ganser, Reckless Gamble (University Press of the South,) și Stephen Streeter, Managing the Counterrevolution (Ohio,), p Pentru apelul Cubei la ONU, vezi cartea lui Ganser "Un program de acțiune secretă împotriva regimului Castro", martie British Cable N , noiembrie Vezi capitolul , comentariul Arthur Schlesinger, Memorandum for the President, februarie Thomas Paterson în Paterson, ed , Kennedy*s Quest Pentru textul integral, a se vedea Mark White, The Kennedys and Cuba (Ivan Dee,), pp și urm May și Zelikow, eds , The Kennedy Tapes, p ; octombrie , în timpul unei discuții interne despre utilizarea forței în criza din Cuba Mau și Zelikow, eds , The Kennedy Tapes, p ix Pentru agresiunea

americană sub pretextul eliberării, vezi Louis Perez, The War of (Carolina de Nord,) Piero Gleijeses, Conflicting Missions (Carolina de Nord,), p Fraza citată este de Arthur Schlesinger și se referă la scopurile lui Robert Kennedy, din Schlesinger, Robert Kennedy and His Times (Ballantine,), pp - Jorge Dominguez, Diplomatie History , nr (primăvara anului) Gleijeses, Misiuni conflictuale, pp - White, The Kennedys and Cuba, pp , și urm , , urm Tim Weiner New York Times, octombrie , nota din februarie citată; citat de asemenea în AP, Boston Globe, ianuarie Memorandum pentru Secretarul Apărării, "Justification for the US Military Intervention in Cuba (TS)," Operation Northwoods, martie Paterson în Căutarea victoriei a lui Kennedy Garthoff, Reflections, pp și urm Garthoff, Reflections, pp - , - Memorandumul din noiembrie citat în Gleijeses, Conflicting Missions, p Garthoff, Reflecții, pp , Dominguez, Istoria diplomatiei May și Zelikow, eds , The Kennedy Tapes, p Editorial, New York Times, ianuarie Reuters, Boston Globe, octombrie Juan Tamayo, Miami Herald, noiembrie ; Tamayo, Miami Herald, septembrie Andrew Cawthome, Boston Globe, martie Ann Louise Bardach și Larry Rohter, New York Times, și iulie Anya Landau și Wayne Smith, International Poliey Report (Center for International Poliey), noiembrie Duncan Campbell, Guardian, august William Blum, Counterpunch, ianuarie Ruth Leacock, Requiem for Revolution (Kent State,), p May și Zelikow, eds , The Kennedy Tapes, p Morris Morley și Chris McGillion, The Unfinished Business (Cambridge,), p n Morley și McGillion, Unfinished Business, p См мою Iluzii necesare, p Shirley Christian, New York Times, iunie David Sanger, New York Times, august Gleijeses, Misiuni conflictuale, p Paterson, "Cuba și criza rachetelor" Scrisoare către Robert Livingston, aprilie , citată în National Interest, primăvara Robert F Kennedy este citat în Michael McClintock, Instruments of Statecraft (Pantheon,), p Citat în Adam Isacson și Joy Oison, Just the Facts (Latin America Working Group and Center for International Poliey,), p ix Vezi My Deterring Democracy, capitolul Lars Schoultz, Drepturile omului și politica Statelor Unite față de America Latină (Princeton,), p Un comentariu Vezi Anul meu , capitolul pentru detalii Thomas Skidmore, The Politics of Military Rule in Brazii, - (Oxford,) Vezi și Anul meu , capitolul "Indonezian-American Relations", SNIE, septembrie Citat în no Mark Curds, Web of Deceit (Vintage,), pp și urm Gleijeses, Misiuni conflictuale, pp , Victoria Brittain, Race and Class, aprilie-iunie Gleijeses, Misiuni conflictuale, p David Gonzalez, New York Times, octombrie Barry Gewen, New York Times Book Review, septembrie Alexander George, ed , Western State Terrorism (Routledge,) Vezi, de asemenea, Chomsky și Herman, The Politicai Economy of Human Rights, (South End,), voi I, capitolul , secțiunea și Edward Herman, The Real Terror Network (South End,) Jean Bethke Elshtain, Războiul just împotriva terorii (Carti de bază,), p Pentru o privire de ansamblu asupra acestor operațiuni, bazată parțial pe notele furnizate nouă de șeful biroului Newsweek Saigon, Kevin Buckley, a se vedea Chomsky și Herman, Politicai Economy of Human Rights, vol I, pp și urm și Consimțământul de fabricație, pp și urm O parte din același material este prezentat în Christopher Hitchens, The Trial of Henry Kissinger (Verso,), pp și urm Congressional Hearings, , Vezi articolele lui Jack Spence și Eldon Kenworthy în Thomas Walker, ed , Reagan Versus the Sandi-rustas (Westview,) Observații la o întâlnire de la Casa Albă pentru susținătorii Asistenței Statelor Unite pentru Rezistența Democrată din Nicaragua, martie Walter Robinson, Boston Globe, martie Kenworthy în Walker, ed , Reagan Versus the Sandinisti Vezi și Cultura mea a terorismului, pp și urm , Iluzii necesare, pp și

urm și Deterring Democracy, p , cu privire la diferitele faze ale dezvoltării unei farse utile Pentru situație de urgență, vezi New York Times, mai și, pentru mai multe detalii, Tuming the Tide (South End,), p Pentru Livia, vezi Pirații și împărații mei, Old and New (South End, , versiunea actualizată), p George Shultz, Departamentul de Stat, Ouvrent Policy, nr Pentru Livia, vezi Pirații și împărații mei, vechi și noi, capitolul Thomas Walker, Nicaragua (Westview,) Thomas Carothers în Abraham Lowenthal, ed , Exporting Democracy (Johns Hopkins,), cu accent pe el Vezi, de asemenea, In the Ñame of Democracy (California,) Pentru Banca Mondială, Banca Inter-Americană de Dezvoltare și alte surse, a se vedea Deterring Democracy, capitolul Implicațiile asupra sănătății pot fi găsite în Nica Taguan Society of Doctors and International Physicians for the Prevention of Nuclear War (IPPNW), The War in Nicaragua (MEDIPAZ, Managua and Cambridge,) cm Paul Reichler, Harvard International Law Journal , nr ( ) Activități militare și paramilitare în și împotriva Nicaragua, Curtea Internațională de Justiție, iunie Consiliul de Securitate S/ , iulie Pentru aceasta și multe alte exemple de presă, a se vedea Herman și Chomsky, Manufacturing Consent, pp și urm și Iluziile mele necesare, pp și urm și Anul , pp și urm Charles Radin, Boston Globe, noiembrie Antropologul Ira Leventhal, accentul pus de el Citat în Paul Farmer, AIDS and Accusation (California,) x Vezi Paul Farmer, The Uses of Haiti, ed a -a (Curaj comun,) Max Mintz, Seeds of Empire (Universitatea din New York,), pp - , urm Generalul John Gelvin, Comandantul Forțelor Armate ale SUA în Zona Centrală și Sud-Americană (SOUTHCOM), explică strategia Congresului; vezi Fred Kaplan, Boston Globe, mai Michael Kinsley, Wall Street Journal, martie Envio (Managua, Nicaragua), martie ; septembrie Envio, octombrie Pentru alegerile din , a se vedea Walker, Nicaragua, pp și urm Herman și Chomsky, Consimțământul de fabricație, capitolul Envio, octombrie Kenneth Pollack, New York Times Book Review, aprilie Washington Post, decembrie Pentru Abrams, a se vedea Steven Weisman, New York Times, decembrie Pentru Reich și Noriega, a se vedea James Dao, New York Times, ianuarie Comunicate de presă ACLU, noiembrie Envio, octombrie Ricardo Stevens, octombrie ; citat în North American Congress on Latin America (NACLA), Report on the Americas, noiembrie-decembrie Survey, Institute for Public Accuracy, martie Pentru sondaj, vezi pp și urm Capitolul cinci traseul irakian Un comentariu Reagan citat în New York Times, octombrie George Shultz, Departamentul de Stat, Current Poliey, nr (iunie) și nr (octombrie) Pentru o discuţie asupra unora dintre aceste probleme, a se vedea Chomsky şi Herman, Politicai Economy of Human Rights; Herman, Rețeaua Teroare Reai; pirații și împărații mei; şi George, ed Western State Terrorism UN Inter-Agency Task Force, citat în Merle Bowen, "Mozambique and the Politics of Economie Recovery", Fletcher Forum of World Affairs , nr (iarna) Dereje Asrat și colab , Copii pe linia frontului, rd ediţie (UNICEF,) Pentru ANC, vezi Joseba Zulaika și William Douglass, Terror and Taboo (Routledge,), p Raymond Garthoff, A Joumey through the Cold War (Brookings Institution,), pp , John Cooley, Unholy Wars (Pluto,), pp l Cooley, Unholy Wars, pp urm Mirón Rezun, Războaiele din Golf al lui Saddam Hussein (Praeger,), pp f Vezi my Deterring Democracy, pp - , și urm și urm Pentru Duvalier, vezi Anul meu , capitolul , secțiunea Hannah Pakula, Washington Post, decembrie Howard La-Franchi, Christian Science Monitor, noiembrie AP, decembrie Departamentul de Stat către senatorul Daniel Inouye, februarie Vezi my Deterring Democracy, p Peter Spiegel și Richard McGregor, Financial Times, aprilie Spiegel, Financial Times, aprilie

Marcos, un favorit special al președintelui Reagan și al vicepreședintelui Bush, vezi Deterring Democracy, capitolele , Vezi Bedjauoi et al , eds , An Inquiry into the Algerian Massacres William Burns citat în Steven Weisman, New York Times, decembrie Robert Fisk, Independent, ianuarie Lara Marlowe, Irish Times, decembrie Vezi Thomas Ferguson și Joël Rogers, Right Turn (Hill & Wang,), Michael Meeropol, Surrender (Michigan,) Vezi, de asemenea, Tuming the Tide, capitolul , și Year , capitolul Pentru implicațiile economice, vezi studiile State of Working America realizate de Institutul Economie Poliey; și Edward Wolff, Top Heavy (New Press,) Pentru rolul Liviei în demonologia lui Reagan, vezi Pirații și împărații mei, vechi și noi, capitolul ; Stephen Shalom, Imperiai Alibis (South End,), capitolul Vezi Iluziile mele necesare, pp - Vezi pagina Anthony Lewis, New York Times, aprilie Hodding Carter, Wall Street Journal, septembrie ; Thomas Pickering citat de AR, decembrie Pentru mai multe detalii, vezi Deterring Democracy, capitolele și , și Shalom, Imperial Alibis, capitolul Citat în Irene Gendzier, Notes from the Minefieid (Columbia,), p Ferguson și Rogers, Right Turn, p Jackie Calmes și John D McKinnon, Wall Street Journal, noiembrie Peronet Despeignes, Financial Times, mai Kotlikoff și Sachs, Boston Globe, mai Fleischer, Financial Times, mai : Paul Krugman, New York Times, mai Anatol Lieven, London Review of Books, octombrie Martin Sieff, conservator american, noiembrie Donald Green și Eric Schickler, New York Times, noiembrie Peter Slevin, Washington Post, septembrie Greg Gordon, Minneapolis Star-Tribune, octombrie ; Jane*s Terorism and Security Monitor, noiembrie ; Sebastian Rotella, Los Angeles Times, noiembrie ; Jimmy Bums și Mark Huband, Financial Times, ianuarie ; Eric Lichtblau, New York Times, ianuarie ; Marlise Simons, New York Times, ianuarie ; și Philip Shenon, New York Times, martie Richard Betts, Afaceri Externe, ianuarie-februarie Kenneth Waltz în Booth și Dunne, eds , Worlds in Collision Pentru informațiile americane, vezi capitolul , comentariul Studiile sunt citate în Charles Glaser și Steve Fetter, International Security , nr (vara) Richard Falkenrath, Robert Newman și Bradley Thayer, călcâiul lui Ahile* american (MIT,) Barton Cellman, Washington Post, decembrie Hart și Rudman, America - Stili Unprepared, Stili in Danger Kaysen et al , War with Iraq, citat de Daniel Benjamin, Washington Post, octombrie Barton Gellman, Washington Post, mai Youssef Ibrahim, International Herald Tribune, noiembrie A se vedea, de exemplu, International Physicians for the Prevention of Nuclear War and Medact, Collateral Damage: The Health and Environmental Costs of War on Iraq, noiembrie ; Physicians for Human Rights, Health and Human Rights Conséquences of War in Iraq, document informativ, februarie ; Nichola> Pelham, Financial Times, februarie ; Kenneth Bacon, Bulletin of the Atomic Scientists, ianuarie-februarie ; James Politi, Guy Dinmore și Mark Turner, Financial Times, februarie ; Noam Chomsky Un comentariu și Ed Vulliamy, Burhan Wazir și Gaby Hinsliff, Sunday Observer, decembrie Turi Munthe în Munthe, ed , Cititorul Saddam Hussein (Thunder's Moût h,), p xxviii Tehnic, sancțiunile au fost impuse de ONU, dar a fost clar de la început că au fost impuse de SUA-Marea Britanie sub auspiciile ONU și cu o participare redusă din partea acesteia, mai ales în ceea ce privește civilii Francés Williams, Financial Times, decembrie John Mueller și Karl Mueller, Foreign Affairs, mai-iunie Rajiv Chandrasekaran, Washington Post Weekly, februarie Denis Halliday și Hans von Sponeck, Al-Ahram Weekly, decembrie Joy Gordon, HarpePs, noiembrie Pentru detalii și respingerea scuzelor oficiale, a se vedea Eric Herring, Review of International Studies ( ), pp - CICR, Irak - : A Decade of

Sanctions, decembrie Restul argumentelor date au fost prea sălbatice pentru a fi discutate; de exemplu, că ar trebui să bombardăm și să ocupăm Irakul pentru a nu-i tortura populația cu sancțiuni John Bums, New York Times, septembrie ; Samina Ahmed, Securitate Internațională , nr (iarna -) Thomas Friedman descrie reflecții ale administrației Bush după ce i-a permis de fapt lui Saddam să înăbușe insurgențele care l-ar fi putut răsturna, New York Times, iunie Mark Thomas, New Statesman, decembrie Vezi capitolul , comentariul Gallup Poil International, decembrie ; Marc Champion, Wall Street Journal, ianuarie ; Steven Weisman, New York Times, februarie Powell nu a citat Weisman, New York Times, februarie Referire la G inițial și foști aliați ruși Andrew Higgins, Wall Street Journal, martie Holbrook citat în Lee Michael Katz, National Journal, februarie Editorial, Wall Street Journal, februarie Thomas Friedman, New York Times, februarie Todd Purdum, New York Times, ianuarie Max Boot, New York Times, februarie Robert Kagan, Washington Post Weekly, februarie Vezi p Mark Landler, New York Times, ianuarie , citează un membru al aripii drepte a grupului Christian Social Union Sondaj de la The Economist, ianuarie Morton Abramowitz, Wall Street Journal, ianuarie Recep Tayyip Erdogan citat în Brian Groom, Financial Times, ianuarie Dexter Filkins, New York Times, și februarie ; Amberin Zaman, Los Angeles Times, februarie Steven Weisman, New York Times, martie Paul Wolfowitz citat în Marc Lacey, New York Times, mai Thomas Carothers, Foreign Affairs, ianuarie-februarie Carothers in Exporting Democracy și Carothers, In the N ame of Democracy Pentru "împingerea democrației" din timpul anilor Reagan, vezi Neil Lewis, New York Times, decembrie A se vedea my Necessary Illusions, p Atilio Boron, State, Capitalism, and Democracy in Latin America (Lynne Rienner,), cap James Marion, Mobile Capital and Latin American Development (Penn State,) Timothy Canova, American University International Law Review , nr ( ) și Brooklyn Law Review , nr ( ) Cesar Gaviria, secretar general al Organizației Statelor Americane, citat în Guy Dinmore, Financial Times, iunie Ha-Joon Chang și Ajit Singh, UNCTAD Review ( ), pp - Thomas Patterson, Boston Globe, decembrie și New York Times, noiembrie Vezi și cartea sa The Vanishing Voter (Knopf,) Gary Jacobson, Politicai Science Quarterly , nr (primăvara anului) Vezi, de asemenea, articolele mele în numerele din ianuarie și februarie ( ) ale revistei Z Stuart Ewen, Captains of Consciousness (McGraw-Hill,), p cm Michael Dawson, The Consumer Trap (Illinois,), o privire de ansamblu asupra controlului în afara locului de muncă dezvoltată începând cu anii ca un substitut pentru controlul la locul de muncă ") și concepută pentru a transforma oamenii în roboți, controlați în viață ca precum si la locul de munca Von Sponeck, Toronto Globe and Mail, iulie Halliday, Al-Abram Weekly, decembrie Thomas Friedman, New York Times, iunie Alan Cowell, New York Times, aprilie Friedman, New York Times, iunie Brent Scauford citat în Bob Herbert, New York Times, aprilie Diagrama reprodusă în New York Times, mai ; Sursa: Departamentul Apărării, Biroul de Reconstrucție și Asistență Umanită David Sânger cu John Tagliabue, New York Times, aprilie Arthur Schlesinger, vezi p · Un comentariu Capitolul șase Dileme ale dominației David Ignatius, International Herald Tribune, - decembrie , de la Washington Post Pentru Financial Times, Business Week, Wall Street Journal și alte surse, consultați Ordinele mele mondiale vechi și noi, capitolul Arie Farnam, Christian Science Monitor, iunie Programul ONU pentru Dezvoltare nu a citat Duncan Green și Matthew Griffith, International Affairs , nr ( ) David Powell, Current History, octombrie Pentru sondaj, vezi Michael Wines, New York Times, martie Bruce este citat în

Costigliela, Politicai Science Quarterly, Spring Henry Kissinger, Politica externă americană (ediție extinsă, Norton,) Vezi pagina Christopher Thome, The Issue of War (Oxford,), pp , Vezi sursele mele Deterring Democracy Howard Wachtel, The Money Mandarins (ME Sharpe,), pp și urm Săptămâna afacerilor, aprilie Melvyn Leffler, Prépondérance of Power, p Pentru Marea Britanie, vezi Mark Curtis, Web of Deceit, pp - Pentru alţii, vezi Aaron David Miller, Search for Security (Carolina de Nord,); Irvine Anderson, Aramco, Statele Unite și Arabia Saudită (Princeton,); și Michael Stoff, Oii, War and American Security (Yale,) Eisenhower este citat în Steven Spiegel, The Other Arab-Israeli Conflict (Chicago,), p Comisia specială pentru politica SUA-coreeană (Centrul pentru Politică Internațională, Washington și Centrul pentru Studii din Asia de Est, Chicago), "Criza nucleară în peninsula coreeană: evitarea drumului spre pierzare"; versiune prescurtată în Current History, aprilie Citat din nr Selig Harrison, World Policy Journal, iarna - Totul despre Tratatul de pace de la San Francisco este preluat din John Price, Documentul de lucru nr , Japan Policy Research Institute, iunie Comunicat de presă al Human Rights Watch, mai Șeful Selmay Osinoye GNSZDO Bowers și LaFranchi, Christian Science Monitor, decembrie , citat de Michael Crepon Butler este citat în Hans Kristensen, BASIC Research Report (British-American Security Information Council) , nr (martie), anexa I Aluf Benn, Ha'aretz, iunie , descrie cererile Rusiei ca programul nuclear israelian "să fie plasat pe agenda organizaţiilor internaţionale preocupate de neproliferarea armelor nucleare" Knut Royce, Newsday, august ; ianuarie Ruth Sinai, Ha'aretz, decembrie Yitzhak ben-Yisrael, Ha'aretz, aprilie Galal Nassar, Al-Ahram Weekly, martie Robert Oison, Politica Orientului Mijlociu , nr (iunie) Praful Bidwai, News International, mai , citat de Pradesh Mishra Lloyd George citat în VG Kieman, European Empires from Conquest to Collapse (Fontana,) National Intelligence Council (NIC), Global Trends (decembrie) NIC, Tendințe globale Mark Curtis, Web of Deceit, capitolul Thorn Shanker și Eric Schmitt, New York Times, aprilie Herbert, New York Times, aprilie Pentru contextul dorit, a se vedea capitolul Subiectele specifice abordate aici sunt discutate mai detaliat în Ordinele mele mondiale vechi și noi, o ediție actualizată a Triunghiului Fatidic (South End, ; actualizat în), Pirații și împărații, vechi și New, and Middle East Illusions (Rowman și Littlefield,) Consultați aceste surse pentru mai multe citate Pentru o literatură extinsă, a se vedea Norman Finkelstein, Image and Reality of the Israel-Palestine Conflict (Verso, , actualizat de la ediția din) Abraham Ben-Zvi, Deceniu de tranziție (Columbia,), p cm Irene Gendzier, Note de la Minefieid și William Roger Louis și Roger Owen, eds , A Revolutionary Year: The Middle Est în (IB Tauris,) Pentru Indonezia, vezi Audrey Kahin și George Kahin, Subversion as Foreign Policy (New Press,) Ben-Zvi, Deceniu de tranziție, pp și urm În plus, el îi atribuie declarația lui Eisenhower Vezi, de asemenea, Gendzier, Notes from the Minefieid, și Ilana Pappe în Lewis și Owen, eds , A Revolutionary Year Efraim Inbar, The Israeli-Turkish Entente (King's College London Mediterranean Studies, nr , toamna), p , scris dintr-o poziție apropiată de poziția oficială a Israelului Pe acest subiect vezi în special Finkelstein, Image and Reality Și, de asemenea, capitolul despre Iluziile mele din Orientul Mijlociu Pentru complexitatea acestei povești, vezi Irwin Wall, Franța, Statele Unite și Războiul Algerian (California,) Vezi Triunghiul meu Fatidic pentru evenimente și reacții la ei mass-media și comentatorii · Un comentariu Pentru activitățile israeliene din Liban în anii și , vezi Pirații și

împărații mei, Vechi și noi și Triunghiul Fate fui (ediția din) Michael Walzer, New Republic, septembrie (sublinierea lui) James Bennet, New York Times, ianuarie Mark Sappenfieki, Christian Science Monitor, aprilie Program on International Poliey Attitudes (PIPA), Americans on the Israel-Palestinian Conflict, Universitatea din Maryland, mai Vezi interviul lui Abd al-Shafi cu Rashid Khalidi, Journal of Palestine Studies , nr (toamna) Shlomo Ben-Ami, Un loc pentru toți (Hakibbutz Hameuchad,) Vezi prefața mea la Roane Carey, ed , The New Intifada (Verso,), reeditat în Pirații și împărații mei, Vechi și noi Avi Primor, Ha'aretz, septembrie Pentru strategia israeliană contemporană, a se vedea Tanya Reinhart, Israel/Palestine: How to End the War of (Seven Stories,); Baruch Kimmerling, Politicid (verso,) Akiva Eldar, Ha'aretz, februarie Hussein Agha și Robert Malley, Afaceri Externe, mai-iunie B'Tselem, Land Grab: Israel's Seulement Poliey in the West Bank, mai Geoffrey Aronson, Report on Israeli Seulement in the Occupied Territories, martie-aprilie Citat în Harvey Morris, Guy Dinmore, Christopher Adams, Financial Times, mai "Propunere de "soluție finală și cuprinzătoare" pentru conflictul din Orientul Mijlociu", New York Times, mai Sharmila Devi, Financial Times, mai , citată de Ha'aretz Harvey Morris, Financial Times, mai Eva Balslev și Katrin Sommer, News from Within (Ierusalim), octombrie Sara Roy, Daily Star (Beirut), iunie Pentru planul lui Sharon din și alte probleme ale vremii, vezi analiza lui Rease Now, revizuită în World Orders, Old and New, p Amira Hass, Ha'aretz, mai Greg Myre, New York Times, mai "Conférence of High Contracting Parties," Report on Israeli Seulement in the Occupied Territories, ianuarie-februarie Citat în John Donnelly și Charles Radin, Boston Globe, aprilie Ha'aretz și Jérusalem Post, decembrie Voturile au fost date de AP și AFP la decembrie James Bennet, New York Times, martie Elisabeth Bumiller, New York Times, februarie John Donnelly, Boston Globe, septembrie Douglas Hurd, Financial Times, decembrie Ben Kaspit, "Doi ani de Intifada" (în ebraică), prima parte, Ma'atg, septembrie Reuven Pedatzur, Ha'aretz, mai , revizuită de Motti Golani, Wars Don't Just Happen (ebraică, Modan,) Kaspit, Ma'ariv, septembrie Doron Rosenblum, Ha'aretz, septembrie Patrick Sloyan, Newsday, septembrie Air Universities Quarterly Review , nr (iarna -) Vezi al meu Towards a New Coid War (Pantheon, ; New Press,), pp - Jawaharlal Nehru, The Discovery of India (Editura Asia) Stanley Wolpert, O nouă istorie a Indiei (Oxford,) C A Bayly, The New Cambridge History of India (Cambridge,) Jack Beeching, Războiul chinezesc al opiumului (Harcourt Brace Jovanovich,) Acesta a fost fundalul imediat al eseului clasic al lui Mill despre intervenția umanitară Vezi capitolul , comentariul Mark Curds, Web of Deceit, capitolul Kaspit, Ma'ariv, septembrie Pentru metodele folosite în timpul primei intifade, vezi Norman Finkelstein, The Rise and Fall of Palestine (Minnesota,) Vezi și Triunghiul meu Fatidic (Capitolul) și Iluziile necesare, Anexa Pentru o viziune mai generală, a se vedea Zachary Lockman și Joël Beinin, eds , Intifada (South End,) Yoram Peri, Davar, декабря Araboushim - на жаргоне в Израиле несет тот же презрительный оттельный оттель гонок Moshe Dayan este citat în Yossi Beilin, Mehiro shel Ihud (în ebraică, Revivim,) Editorial, Ha'aretz, martie Concluzia nu îi va surprinde pe cei care citesc rapoartele regulate ale corespondenților ei, în special pe Gideon Levy și Amir Hass Capitolul opt Terorism și justiție Strobe Talbott și Nayan Chanda, eds , The Age of Terror (Cărți de bază,) Pentru o definiție americană, vezi "International Terrorism: Image and Reality" al meu în Alexander George, ed , Western State Terrorism Formularea britanică este citată

fără Curtis, Web of Deceit, p Pentru o reformulare a definiției oficiale, vezi Scott Atran, Science (martie) El notează acea revizuire Un comentariu Definițiile s-au datorat "diferențelor fără principii între "teroare", așa cum a fost definită de Congresul american, și "suprimarea insurecției", așa cum se specifică în instrucțiunile armatei, una dintre problemele eterne ale definirii terorii într-un mod adecvat în teorie McClintock, Instruments of Statecraft, capitolul Rezoluția ONU / , decembrie Departamentul de Stat definește drept anul de vârf al terorismului Pentru exemple explicative excelente referitoare la Vietnam, vezi p Pentru Irak, vezi corespondentul ABC Orientul Mijlociu Charles Glass, London Review of Books, aprilie Charles Maechling, Los Angeles Times, martie Columbia Update , nr (decembrie) Vezi democrația mea Deterring, f Vezi pagina McClintock, Instruments of Statecraft, p Raymond Bonner, New York Times, octombrie Talbott și Chanda, Epoca Terorii Martha Crenshaw, Ivo Daalder și James Lindsay și David Rapoport, în această ordine, Current History, decembrie Vezi Pirații și Împărații mei, Vechi și Noi pentru detalii Pentru sprijinul lui Clinton pentru invazia israeliană a Libanului în anii , după ocuparea ilegală a părții de sud a regiunii, vezi Triunghiul meu Fate fui (ediția) Crenshaw, Current History, decembrie John Burns, New York Times, noiembrie Justin Huggler și Phil Reeves, Independent, aprilie Vezi Triunghiul meu Soartă, p "Darts and Laurels", Columbia Joumahsm Review, iulie-august Vezi pp - Judith Miller, New York Times, aprilie Robert Pearson, Fletcher Forum , nr (iarna-primavara) Vezi pagina Jean Bethke Elshtain, Boston Globe, octombrie ; vezi, de asemenea, eseul ei în Booth și Dunne, eds , Worlds in Collision Mulți din lume vor fi interesați să știe că SUA nu au făcut-o niciodată practica "dezlănțuirii terorii", nu a amenințat sau rănit în alt mod civililor Bill Keller, New York Times, august Recenzia media a lui Jeff Nygaard conține o referire la un sondaj Gallup, o scurtă notificare în Omaha World-Herald că "concluziile sunt complet greșite" Nygaard Notes, noiembrie , reeditat în Counterpoise , nr / ( ) Envio (Managua, Nicaragua), octombrie Walter Pincus, Washington Post, iunie Accentul pus de mine Abdullah Ahmed An-Na'im în Booth și Dunne, eds , Worlds in Collision Abdul Haq, interviu cu Anatol Lieven, Guardian, noiembrie Pentru întâlnirea de la Peshawar, a se vedea Barry Bearak, New York Times, octombrie ; John Thornhill și Farhan Bokhari, Financial Times, și octombrie ; John Burns, New York Times, octombrie ; Indirà Lakshmanan, Boston Globe, și octombrie RAWA, site-uri web Informațiile relevante sunt disponibile în reviste independente ("alternative"), tipărite și online, inclusiv ZNet (www zmag org) Vedeți în plus "Lumea de după septembrie" al meu, republicat în Pirații și împărații, vechi și nou, capitolul Vezi pagina Larry Rohter, New York Times, mai Daniel Grann, Atlantic Monthly, iunie Talbott și Chanda, eds , Age of Terror, pp XV și urm Accentele sunt puse de ei Ei adaugă că problemele și soluțiile sunt "mai complexe", dar par să fie de acord cu evaluarea bombardamentelor americane-britanice ca fiind relevante și "calibrate" corespunzător Christopher Greenwood, Afaceri Internaționale , nr (aprilie) Thomas Franck, Jurnalul American de Drept Internațional , nr (octombrie) Michael Howard, Afaceri Externe, ianuarie-februarie Frank Schuller și Thomas Grant, Current History, aprilie Verney Daum, Ambasadorul Germaniei în Sudan, Harvard International Review, vara Evaluat, de asemenea, de Jonathan Belke, Director Regional al Fundației pentru Orientul Mijlociu cu experiență în Sudan, Boston Globe, august Kenneth Roth, Director Executiv, Drepturile Omului watch, a avertizat că bombardamentul a perturbat

ajutorul a , milioane de persoane aflate în pragul înfometării și a întârziat livrarea ajutoarelor "esențiale" în locurile în care mor zeci de oameni în fiecare zi; scrisoare către președintele Clinton, septembrie , publicată pe site-ul Human Rights Watch Pentru acest material și alte materiale conexe, a se vedea my - (Seven Stories,), pp și urm Christopher Hitchens, Nation, iunie George W Bush citat în Anthony Shadid, Boston Globe, august Richard Aldrich, Guardian, aprilie National Intelligence Council, Global Trends Kenneth Waltz în Booth și Dunne, eds , Worlds in Collision Vezi pp - Specialist în drept internațional citat de Neil MacFarquhar, New York Times, octombrie Un comentariu Sumit Ganguly, Current History, decembrie Philip Wilcox, American Ambassador-at-Large, - , New York Review of Books, octombrie Rohan Gunaratna citat în Thomas Powers, New York Review of Books, octombrie , Wolfowitz citat în Vanity Fair, mai ; el se referă în mod special la prezența SUA în Arabia Saudită Editorial, Financial Times, mai PW Singer, Current History, noiembrie ; Daniel Byman, Financial Times, mai Anthony Shadid, Washington Post, februarie James Bill și Rebecca Bill Chavez, Middle East Journal, toamna David Johnston și Don Van Natta, New York Times, mai Byman, Financial Times, mai Don Van Natta și Desmond Butler, New York Times, martie Scott Atran, New York Times, mai Faye Bowers, Christian Science Monitor, mai Jason Burke, Sunday Observer, mai Jessica Stern, New York Times op-ed, august Pentru citate și informații suplimentare, a se vedea Gilbert Achcar, The Clash of Barbarismi (Monthly Review,), pp și urm Michael Kranish, Boston Globe, mai Joseph Treaster, New York Times, mai Michael Ignatieff, New York Times Magazine, ianuarie Interviu Ami Ayalon în Le Monde, decembrie , retipărit în Roane Carey și Jonathan Shanin, The Other Israel (New Press,) Uri Sagie, Lumini în ceață (în ebraică, Yedioth Ahronoth-Chemed,), pp urm Exhosaphat Harkaby nu l-a citat pe Amnon Kapeliouk, Le Monde diplomatique, februarie Pentru mai multe, vezi ordinele mele mondiale, vechi și noi, pp , și urm Si tot Salim Yaqub, Diplomatie History , nr (toamna) Peter Waldman şi colab , Wall Street Journal, septembrie ; vezi, de asemenea, Waldman și Hugh Pope, Wall Street Journal, septembrie A se vedea my - și, pentru detalii, Middle East Illusions, capitolul Ahmed Rashid, Far Eastern Economie Review, august Profesorul El Lozi, scriitorul Azizudtzin El Qaissuni și Warren Bass de la Centrul pentru Studiul Relațiilor Internaționale, citat în Joyce Koh, Straits Times (Singapore), august, Youssef Ibrahim, Washington Post Weekly, martie Jonathan Steele, Guardian, aprilie Susan Sachs, New York Times, aprilie Capitolul nouă A fost lăsat cel mai rău în urmă? Antet, New York Times, septembrie Paul Krugman, New York Times, decembrie STRATCOM, Essentials of Post-Cold War Deterrence, Õ Un citat amplu din Noul meu umanism militar, capitolul Pentru directive prezidențiale ulterioare, a se vedea Centrul pentru Informații privind Apărarea, Deferise Monitor , nr ( ) Vezi Morton Mintz, American Prospect, februarie despre barierele legale în calea dezafectării Pentru alarma din provocată de "semnalul" către Moscova al modelelor americane din Vietnam, vezi Scott Sagan și Jeremi Suri, International Security , nr (primăvara lui) Nici cele mai periculoase scenarii nu au ținut cont de un conflict serios la granița ruso-chineză, care ar putea duce la interpretarea greșită de către Rusia a "semnalului" și la consecințe sumbre Vezi capitolul , comentariul Scott Peterson, Christian Science Monitor, mai ; Walter Pincus, Washington Post, martie Un scurt anunț sugerează posibilitatea de a anula această politică ca răspuns la / ; Elisabeth Bumiller, New York Times, decembrie Pentru succesul Cooperative Hazard Reduction inițiat de senatorii Sam Nunn și

Richard Lugar, vezi Michael Krepon, Bulletin of the Atomic Scientists, ianuarie-februarie Steven Lee Myers, New York Times, august ; Bob Drogin și Tyler Marshall, Los Angeles Times, mai ; Michael Byers, London Review of Books, iunie Vezi, de asemenea, Michael Gordon și Steven Lee Myers, New York Times, mai și Glaser și Fetter, International Security , nr (vara) David Sânger, New York Times, septembrie Sânger, New York Times, septembrie Jane Perlez, New York Times, septembrie Clinton, vezi William Broad, New York Times, mai John Steinbruner și Jeffrey Lewis, Daedalus, toamna David Ruppe, Global Security Newswire, mai Rand Corporation, Beyond the Nuclear Shadow, mai Paul Webster, Bulletin of the Atomic Scientists, iulie-august Judith Miller, New York Times, ianuarie Pentru inițiativa Nunn-Lugar, vezi comentariul Krepon, Bulletin of the Atomic Scientists, ianuarie-februarie Michael Gordon, Eric Schmitt, New York Times, martie William Arkin, Los Angeles Times, ianuarie Cari Hulse și James Dao, New York Times, mai Un comentariu Scott Baldauf, Christian Science Monitor, mai Peter Slevin, Washington Post, septembrie McGeorge Bundy, Pericol și supraviețuire (Random House,), p Bundy este sceptic în privința perspectivelor, dar subiectivitatea lui în acest caz nu contează Adam Ulam, Journal of Coid War Studies , nr (iarna) Melvyn Leffler, Foreign Affairs, iulie-august James Warburg, Germania: Key to Peace (Harvard,), pp și urm Vezi capitolul , comentariul Kenneth Waltz, PS: Politicai Science & Politics, decembrie Harthoff și Kaufmann sunt citați în Deterring Democracy, p A se vedea: US Space Command, Vision for , februarie High Frontier (Heritage Foundation) nu a citat Gordon Mitchell, "National Missile Defense", prezentat la Royal Defense College (Bruxelles, Belgia) ianuarie Vezi Mitchell's Strategie Déception (Michigan State,) Garthoff, A Joumey through the Cold War, pp - Jack Hitt, New York Times Magazine, august , citat de consilierul de informații George Friedman David Pugliese, National Post (Toronto), mai Sha Zukang nu l-a citat pe Michael Gordon, New York Times, aprilie Citat EP- din William Arkin, Bulletin of the Atomic Scientists, mai-iunie Andrew Bacevich, National Interest, vara ; Lawrence Kaplan, New Republic, martie Cercetarea lui Rand este citată din cartea lui Kaplan Vezi paginile - Michael Krepon, Afaceri Externe, mai-iunie ; vezi, de asemenea, comentariile sale în Hitt, New York Times Magazine, august Gordon Mitchell, Fletcher Forum , nr (Iarna), citat de Charles Perrow Vezi și Karl Grossman, Weapons in Space (Șapte povești,) Air Force Space Command, Strategie Master Plan (SMP) FY and Beyond, noiembrie William Arkin, Los Angeles Times, iulie Michael Sniffen, AR, iulie Hannah Hoag, Nature (iunie) Vezi capitolul , comentariul Tomas Valasek, GDI Defense Monitor , nr (martie) Mitchell, Fletcher Forum, iarna Vezi p Agence France-Presse, ianuarie Reuters, februarie ; citat de Deseret (Utah) News, practic singura acoperire a reuniunii conferinței din din Mass-media americană Frances Williams, Financial Times, iunie Judith Miller, New York Times, aprilie ; Marlise Simons, New York Times, octombrie ; Michael Gordon și Judith Miller, New York Times, mai ; Richard Waddington, Reuters, Boston Globe, decembrie Oliver Meier, Bulletin of the Atomic Scientists, noiembrie-decembrie Michael Gordon, New York Times, iulie Vezi, de asemenea, William Broad și Judith Miller, New York Times , decembrie Mark Wheelis, Malcolm Dando și Catherine Auer, Bulletin of the Atomic Scientists, ianuarie-februarie Pentru planurile sovietice de încălcare gravă a obligațiilor tratatelor, a se vedea William Broad, Judith Miller și Stephen Engelberg, Germs: Biological Weapons and America's Război secret (Simon & Schuster,) Bulletin of the Atomic Scientists, iulie-august ,

trecerea în revistă a acestei inițiative administrației și similare; George Perkovich, Afaceri Externe, martie-aprilie Vezi pagina Rachel Corry a fost ucisă de forțele israeliene în Fâșia Gaza în martie , cu un buldozer furnizat de SUA, una dintre cele mai distructive arme ale Israelului; vezi pp - "Ucis" pare a fi termenul cel mai potrivit, judecând după rapoartele martorilor oculari Citat în Judy Toth, Bertrand Russell Society Quarterly, februarie Postfaţă Chicago Tribune, august Kissinger a comentat despre Declarația lui Bush la West Point, care a subliniat Strategia de Securitate Națională Sursele sunt omise mai jos dacă sunt citate în text Consultați ediția electronică (www hegemonyorssurvival net) pentru detalii Pew Research Center, martie Jergiz citat în Howard LaFranchi, Christian Science Monitor, noiembrie Jessica Stern, New York Times op-ed, august ; Foreign Affairs, iulie-august Scott Atran, New York Times op-ed, martie Printre multe altele, vezi Mark Mathews, Baltimore Sun, noiembrie ; Raymond Bonner și Don van Natta, Jr , New York Times, februarie Selig Harrison, USA Today, ianuarie ; Graham Allison, Afaceri Externe, ianuarie-februarie ; Morton Halperin, American Prospect, noiembrie , printre altele Un comentariu Programul privind atitudinile politice internaționale, decembrie Ron Hutcheson, Boston Globe, septembrie Jason Burke, Al-Qaeda (IB Tauris, ; ediție revizuită) Pervez Hoodbhoy, Washington Post, februarie ; Tim Weiner, New York Times, iunie Burke, Al-Qaeda, pp , Vezi capitolul Burke, Al-Qaeda, pp și urm Kim Murphy, Los Angeles Times, februarie ; Boston Globe, februarie ; David Holley, Los Angeles Times, martie ; Vladimir Isachenkov, Boston Globe, decembrie ; Bruce Blair, Defense Monitor, ianuarie-februarie ; Mark Odell, Financial Times, martie Anna Dolgov, Boston Globe, februarie ; Serghei Blagov, Asia Times, februarie Pentru doctrina Clinton, vezi pp - Bruce Finley, Denver Post, octombrie Blair, Monitorul Apărării Vezi, de asemenea, Chalmers Johnson, The Sorrows of Empire (Metropolitan,), p Janne Noian, Science, martie , revizuită de Lynn Eden, Whole World on Fire (Cornell,) James Glanz, New York Times, martie Hans Kristensen, Matthew McKinzie și Robert Norris, Bulletin of the Atomic Scientists, martie-aprilie Ha'aretz și Reuters, februarie ; Alón ben-David, Jane's Defense Weekly, noiembrie ; Ha'aretz (în ebraică), februarie Comitetul avocaților pentru politica nucleară, decembrie , www reachingcriticalwill org M PRESSWIRE, noiembrie Dana Milbank, Washington Post, iunie ; Guy Dinmore și James Harding, Financial Times, - mai ; Dana Milbank, Washington Post, februarie ; George Tenet, New York Times, februarie ; Glenn Kessler, Washington Post, februarie ; Richard Stevenson, New York Times, ianuarie Michael Georgy, Reuters, ianuarie Un plan pentru un nou secol american este citat în Johnson, Sorrows of Empire, p Președintele Bush, "Denial and Deception", discurs, Muséum Center, Cincinnati, Ohio, octombrie Allison, Afaceri Externe Talibanii au fost răsturnați câteva săptămâni mai târziu Vezi cartea electronică capitolul și piratii și împărații mei (South End, , ediție actualizată), capitolul Vezi capitolele și pentru câteva dintre numeroasele exemple David Ignatius, Washington Post, noiembrie "Președintele Bush discută despre libertatea în Irak și Orientul Mijlociu", National Endowment for Democracy, Washington, DC, noiembrie Thom Shanker, New York Times, martie David Greenberg, New York Times Book Review, martie Michael Steinberger, American Prospect, aprilie Ed Harriman, London Review of Books, aprilie Pentru un exemplu, a se vedea versiunea electronică a acestei postfațe Pentru aceste aspecte cheie, a se vedea capitolul A se vedea, de asemenea, Kenneth Roth, introducere, Human Rights Watch Report Walter Pincus, Washington Post, noiembrie Vezi capitolele și și, mai larg,

Paul Farmer, The Uses of Haiti (Common Courage,) Pentru restabilirea democrației în , vezi Democracy Restored, revista Z, noiembrie Pentru predicții despre haos, vezi Profit over People (Șapte povești,), capitolul și New Müitary Humanism (Common Courage,) Tim Weiner, New York Times, martie ; Mary Beth Sheridan, Washington Post, martie Vivienne Walt și Farah Stockman, Boston Globe, februarie ; Robin Wright, Washington Post, ianuarie ; Neil King, Jr și Yochi Dreazen, Wall Street Journal, decembrie Wright, Washington Post, Robert Schlesinger, Boston Globe, noiembrie Oxford Research International, decembrie Dilip Hiro, New York Times op-ed, noiembrie Oxford Research International, decembrie Stephen Glain, Boston Globe, martie ; Dexter Filkins, New York Times, februarie Thorn Shanker și Eric Schmitt, New York Times, aprilie ; Douglas Jehl și David Sânger, New York Times, septembrie Steven Weisman, New York Times, ianuarie ; Financial ή/țș Times, ianuarie John Burns și Thorn Shanker, New York Times, martie Jeff Madrick, New York Times, octombrie ; Alan Beattie și Charles Dover, Financial Times, septembrie Pentru o prezentare generală a comenzilor lui Bremer, a se vedea Antonia Juhasz, Tickip, ianuarie-februarie David Bacon, Dollars and Sense, ianuarie-februarie ; Revista Z, martie ; Rajiv Chandrasekaran, Washington Post, decembrie George Anders și Susan Warren, Wall Street Journal, ianuarie Peter Steinfels, New York Times, august ; Ceci Connolly și Claudia Deane, Washington Post, octombrie ; Adam Clymer, New York Times, octombrie Indicator

 NOAM CHOMKY autor al unei serii de cărți care au devenit bestselleruri Printre acestea s-a numărat și lucrarea "American Might and the New Tangerines" publicată în , precum și " - ", care i-a adus popularitate în întreaga lume Este profesor de lingvistică și filozofie la Institutul de Tehnologie din Massachusetts și este, de asemenea, cunoscut pentru contribuția sa semnificativă la dezvoltarea lingvisticii moderne Noam Chomsky locuiește în Lexington, statul Massachusetts Cuprins Noam Chomsky Redactor-șef I Novikov Redactor N Mikhalenko Redactor principal E Shagina Redactor de artă L Merkulova Coritor A Maksimova Verificări pe computer de E Shagina Beneficiu fiscal - clasificator integral rusesc al produselor OK- - , volumul ; - carti, brosuri Semnat pentru tipărire la februarie Format x / Hartie offset Căști Georgia Imprimare offset Tiraj exemplare Ordinul nr SRL "Editura STOLYTSA-PRINT" Moscova, str

Peschanaya , Tel ( ) I- - E-mail: stolitsa-print@yandex ru Tipărit în deplină conformitate cu calitatea foliilor transparente furnizate în OJSC "House of Printing - VYATKA" , Kirov, st Moscova, Pentru a achiziționa cărți de la editura "Capital-PRINT" contactați firma de vânzări de cărți "CAPITAL-SERVICE" la telefon: ( ) ' - , ' ' , - -i; E-mail: info@stolitsa-books ru http://www stolitsa-books ru [SHKZH I @ (d) [W] ZHOSHK (c) [G (c) MAI SHZHZHZH" Un best-seller instantaneu în SUA, acesta ilustrează modul în care, de mai bine de jumătate de secol, America își urmărește în mod activ marea sa strategie imperială în întreaga lume Conducerea americană și-a arătat disponibilitatea, de exemplu, ca și în timpul crizei din Caraibe, de a-și asuma orice risc pentru a obține dominația mondială Gânditorul de talie mondială, Noam Chomsky, explorează în această carte cauzele și originile a ceea ce a adus lumea în pragul dezastrului, ceea ce îi determină pe liderii americani când pun cu bună știință întreaga planetă în pericol de moarte Cu logica sa caracteristică clară, Chomsky examinează îndeaproape originile aspirațiilor guvernului SUA de "dominare globală nedivizată" Arată destul de viu cum manifestările recente ale politicii de întărire a hegemoniei mondiale - de la încetarea unilaterală și retragerea din tratatele internaționale până la implementarea operațiunilor teroriste de stat - se adaugă la o strategie unică de atingere a dominației mondiale, care este plină de pericole grave pentru noi toti Scris inteligent, bazat pe dovezi documentare atent îngrijite și care include o nouă postfață despre vicisitudinile Războiului din Irak, Hegemonie sau Lupta pentru Supraviețuire este o altă creație fără cusur a unuia dintre cei mai influenți gânditori ai zilelor noastre Constanța poziției și logica argumentării lui Chomsky fac să asculte cu atenție ceea ce spun liderii țării noastre despre CWCM și fac posibil să discerne despre ce nu vorbesc Poți fi de acord sau dezacord cu părerea lui, dar refuzând să ne cunoaștem cu munca lui, riscăm să rămânem în deplină ignoranță ISBN - - - -